

PAPA KOMT SLAPEN WANNEER DE VOGELTJES FLUITEN

Kris Van Eygen © EYGEN-BOEKEN.be

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:

Hoe ik drek nek (1995)

Race naar de maan (1997)

De spieders van Toil Darranjé (1998)

De minnaren van Bokrijk (1999)

Net toen de wereld verduisterde (1999)

Het 18-dagen ultimatum (2001)

De heer van Doeatstad (2002)

Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)

Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)

De bende van de paars-groene mannen (2005)

De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)

De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)

De deur van het eeuwige leven (2009)

De man met de sigaret (2010)

De wespenvangers van Tornac (2010)

Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)

De droene bliender (2013)

Winterhutje (2015)

Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)

Ik kom even op verhaal (2017)

De ten dode opgeschreven mensen (2019)

Vuurtoorn (2020)

Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)

Realisatie: 2011; eerste druk: juli 2022

Omslagillustratie: Kris Van Eygen

Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts

Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

PAPA KOMT SLAPEN WANNEER
DE VOGELTJES FLUITEN

door

KRIS
VAN EYGEN

Het sterrenwonder aan de hemel vervulde hun niets ziende ogen.

Dean Koontz/De echtgenoot

Gie had zich op 47-jarige leeftijd in de armen van een 39-jarige schone met halflang, zwart haar en een lief snoetje gegooid: Han. Haar golvende wenkbrauwen, haar lange rechte neus, haar beminnelijk mondje en haar stralende lach gingen perfect samen met de sproetjes die ze haar leven lang had gespaard. Hij begreep niet dat ze op een kale, grijze man met een scheve neus en altijd tranende ogen kon vallen. Ook voor haar was het een gokje en meer dan de moeite waard.

Tijdens de pauze in de bioscoopzaal van Hasselt liep hij haar letterlijk tegen het lijf, daarbij ging haar pot popcorn en colabeker tegen de grond. Hij kocht haar spijs en drank en nodigde haar uit in de leren zetels te gaan zitten. Uit hun gesprek bleek dat Han problemen had met haar man. Ze dacht eraan te scheiden.

Gie was vijf jaar eerder gescheiden en genoeg opgevoed om te weten dat hij beter niet met getrouwde vrouwen omging. Dat had hij al aan den lijve ondervonden toen een collega zich in zijn armen had gegooid omdat haar man haar verwaarloosde.

Toch sprak hij regelmatig met Han af. Uit niets bleek dat zij voor elkaar gemaakt waren, behalve misschien omdat hij op Bruce Willis leek en zij op Penelope Cruz, en dat ze beiden graag naar de bioscoop gingen.

Een half jaar later vertelde ze Gie dat haar man wilde scheiden omdat hij een andere vrouw had gevonden. Han was er niet rouwig om en Gie zag zijn kans schoon. In de filmzaal en tijdens de etentjes in de dure restaurants vielen ze helemaal voor elkaar.

Drie maanden later zaten ze in een restaurant in Sint-Truiden en neigde Han zich voor 90% naar hem over. Gie kwam haar natuurlijk voor de resterende 10% tegemoet en ze kusten elkaar liefdevol. Hij had eindelijk de vrouw van zijn leven gevonden.

De datum van de eerste kus hield Gie als een schat in zijn geheugen begraven. Han had geen goed geheugen voor getallen, maar ze was zoveel beter in taal. Ze had niet alleen gevoel voor haar eigen

taal maar ook voor een ander, bijvoorbeeld een Fransman. Voor een Duitser had ze minder sympathie, want het Duits deed haar te veel denken aan de onwerkelijke wereld waarvan Hitler had gedroomd.

Han en Gie groeiden op in liefhebbende gezinnen en genoten een katholieke opvoeding. Dat is niet iedereen in deze wereld gegund. Hun ouders maakten de tweede wereldoorlog mee. De vader en de moeder van Gie overleefden heuse bombardementen, die van Hanneke doken onder ergens in een gat in Wallonië. Een oorlog meemaken kon iemand tekenen, maar iedereen was er levend en wel uitgeraakt.

Van hun ouders kregen ze alles wat ze nodig hadden: eten, drinken, kleren en de mogelijkheid om te gaan studeren. Die studies maakten ze met succes af. Gie werd advocaat en Han bracht het tot huisarts. Toen Han eenmaal een trouwe cliënteel had opgebouwd, rolde het geld binnen. Gie had minder moeite om een zaak op te zetten. In tegenstelling met wat hij altijd had willen doen, aanklager van het Openbaar Ministerie, kreeg hij echter alleen mensen die wilden scheiden over de vloer.

Gie vond zijn eerste liefde toen hij op de universiteit in Leuven zat. Hij trouwde ermee en bleef erbij tot zij een rijkere man aan de haak sloeg. Zonder boe of bah pakte zij haar koffers en eiste de helft van hun bezit op. Hij mocht zijn eigen echtscheiding niet regelen, maar hij verdedigde zichzelf en vermeed dat zij hem kaalplukte.

Han en Gie hadden al drie dates in de vorm van bioscoopbezoeken achter de rug toen ze elkaar tegenkwamen in de grote zaal van de rechtbank. Gie trad op als advocaat voor een man die zijn vrouw goed beu was. Han en haar man waren er om elkaar te beloven geen vechtscheiding te starten. Hans man had eigenhandig hun huis gebouwd en ging ermee akkoord dat Han in het huis bleef wonen en hij haar de helft van de waarde betaalde. Hij mocht de kat meenemen.

De zitting duurde niet lang. Bij het afscheid wenste Hans man hen veel geluk in het leven en Gie nodigde Han uit om iets te gaan

drinken in het Hooghuis. Ze was gewend in cafés te vertoeven, maar ze had een hekel aan roken en drinken. Gie ook, dus hun bezoek aan het praatcafé was kort.

Al wandelend door de stad vroeg hij haar wat ze van plan was na het debacle met haar man. Ze hadden een leuk gesprek over hun huwelijksleven. Zij was vijftien jaar getrouwd en hij drieëntwintig. Ze konden er niet bij dat ze het zo lang hadden volgehouden. Blijkbaar hadden ze alles in functie van hun partners gedaan. Ze hadden ervoor gelopen en gelogen.

Han had zich down gevoeld toen ze de rechtbank verliet, maar een uur later wist ze dat ze een nieuw leven met een man zoals Gie wilde opbouwen.

Ze gingen Ici Paris binnen en Gie keek toe hoe Han een zalfje bestelde. Toen ze dat aan de kassa wilde betalen, stak hij zijn gouden kredietkaart in het betaalapparaat met de woorden: *Een vrouw die zich zo verzorgt, verdient het om tot in de eeuwigheid geliefkoosd te worden.*

De rechtbank sprak acht maanden later de scheiding van Han en haar man uit. Dat was het groene licht om met Gie samen te gaan wonen. Iedereen zal gedacht hebben dat hij zich in zijn ongeluk stortte, maar voor Gie opende zich een nieuwe wereld en voor Han brak een veel leukere tijd aan.

Ze hadden beiden een huis in Hasselt. Dat van Han was licht en ruim, dat van Gie donker en klein. Omdat Han haar praktijk thuis had, leek het Gie beter bij haar in te trekken en zijn rijtjeshuis te verhuuren. Hij had geluk, want het Nederlandse koppel dat hij als uitverkoren aanduidde was er bijna nooit en betaalde stipt de huishuur.

Verliefd worden was niet zo moeilijk, wel gewend raken aan elkaars gewoonten. Ze begrepen snel dat niet alles rozengeur en maneschijn was, maar ze beschikten over een natuurlijke manier om ruzies bij te leggen. Voor de zon onderging hadden ze elkaar vergeven en geknuffeld en gekust en geblust.

Met vrijen ging het in het begin wat moeilijk, maar het duurde niet lang of de spetters vlogen in het rond. Han had zelden last van hoofdpijn in tegenstelling tot Gies ex die voortdurend over migraine klaagde. En volgens Han had hij de mooiste penis van al haar mannen.

Ze konden zich niet voorstellen dat ze op elkaar uitgekeken zouden raken. Hun relatie was voor het leven. Het echte keerpunt – het punt waar er geen terugkeer meer is – kwam toen Han voor het eerst een boer liet zoals Gie het graag hoorde. Toen ze zich niet meer geneerden voor elkaars geluiden op de wc wisten ze het zeker: samen voelden ze zich veel beter dan alleen.

Gie voelde zich uitgebalanceerd bij Han. Hij deed graag dingen samen, ook het garen in bolletjes draaien van een sjaal die zij uittrok. Voor het slapengaan gaf hij haar dagelijks een rugmassage. Zij liet zich de magische behandeling welgevallen en alleen daarvoor zou ze nooit van hem scheiden. Ze vond hem de liefste man van de wereld en zou hem steunen in alles wat hem bezighield, wat er zich ook zou voordoen op financieel, professioneel of emotioneel vlak.

De chemie tussen hen werkte en ze bleven reageren als superactieve elementen. Ze konden zich alles veroorloven en vroegen zich af of ze hun gameten bij elkaar moesten brengen.

Een kind opvoeden zou geen problemen scheppen, alleen was het jammer dat ze elkaar zo laat in het leven tegen het lijf waren gelopen. Gie had gegokt op Han en hij had gewonnen, maar het gezinsleven zou een grote duik in het niets zijn.

Gie liet zijn hometrainer links liggen. Hij had minder beweging en verdikte. Han kwam veel kilo's bij omdat ze smulde dat het een lieve lust was op restaurant en bij hun ouders. Ze moesten er iets aan doen, maar ze ondernamen niets.

Toen de moeder van Han hen voor Kerst een fitnessabonnement cadeau deed, namen ze zich voor elke week oefeningen te gaan doen. Na de vierde keer hielden ze het echter voor bekeken. Ze hadden geen zin meer om 's avonds laat het zweet uit hun lijven te persen op een fietsding dat stilstond en waarop je het effect van de rijwind niet kon simuleren.

Toen Gie alleen woonde, had hij regelmatig in de natuur gewandeld. Hij had dat willen doen met Han, maar meestal kwam daar niets van in huis. Sinds ze een keer in een dorpskern waren verzeild – de bewoners hadden hen vanachter de gordijnen nieuwsgierig gadeslagen – wilde Han enkel mee als Gie kon bewijzen dat de streek groen was.

Op een van hun mooiere wandelingen kwamen ze bij de Loretakapel van Bolderberg aan. Gie was er al ooit eerder geweest toen het nog een bouwval was. Nu was het gebouwtje piekfijn in orde en leek het hun een goed idee om er te bidden voor hun toekomst, ook al wisten ze dat die zo vastlag als een meerpaal.

Binnen viel de stilte op hen. Ze bleven er niet lang zitten omdat de banken te hard waren. In een zijkamertje vonden ze een inteekenboek en kaarsjes. Han vroeg of Gie een halve euro had om een kaars aan te steken, helaas zat er enkel een briefje van 20 euro in zijn portefeuille.

Om toch iets van zichzelf achter te laten, schreef Han in het boek: *Gie en ik zien elkaar heel graag*. Vervolgens gaf ze Gie de pen om er iets bij te schrijven. Hij wist niet zo direct wat hij eraan kon toevoegen. Terwijl Han goedkeurend over zijn schouder meekeek, schreef hij uiteindelijk: *Han en ik zijn niet getrouwd, maar we blijven voor altijd bij elkaar*.

Door lief en leed. Zo zou een getrouwd koppel het elkaar beloven. Zij bleven elkaar trouw, ook al waren slippertjes toegelaten. Natuurlijk was vreemdgaan niet nodig omdat Gie alles was wat Han wilde en omgekeerd.

Ze vulden elkaar aan en waren op veel vlakken gelijkgezind. Gie hielp bij het koken, scheerde haar benen en liep alle winkelstraten van Limburg met haar af. Voor wat hoort wat, dacht Han, en ze verwende hem met seks. De overgang van oud naar nieuw het afgelopen jaar was een goed voorbeeld van hoe het moest. Ze waren erin geslaagd om tien seconden over middernacht hun vuurwerk in de badkamer aan te steken door samen klaar te komen. Ze hadden zich gevoeld zoals nooit ervoor.

Ze hadden hoogtepunten bij het vrijen en laagtepunten bij de aankoop van nieuwe dingen. Gie begon bijna te wenen toen hij zag dat het plantenbakding dat hij pas gekocht had slechts drie wieltjes had. Toen hij het wc-matje uit de verpakking haalde en het onder de wc legde, begreep hij dat ze verstrooid waren geweest. Het matje had een uitsparing, maar de wc had geen voet: hij hing. Ze gierden van het lachen en beëindigden hun lachbui met een vrijpartij die de sterren van het firmament deed vallen.

Als dank voor de seks gaf Gie haar regelmatig zomaar een cadeautje. Op een dag kocht hij haar een tuiltje oranje rozen. De volgende dag hingen de kopjes en Han wilde dat hij terugging en een nieuw boeketje eiste. Voor zichzelf was Gie nooit teruggegaan, maar met Han achter zich voelde hij zich sterker. Hij vond die groeiende assertiviteit prima. Als Han had geweten dat hij met de vaas in de hand over de straat naar de bloemist op de hoek zou gaan, had ze hem tegengehouden.

Het bloemenprobleem was een dieptepunt in hun relatie, maar ze losten het toch weer mooi op. Of ze ruzies in de toekomst altijd zo sereen zouden oplossen, was niet zeker.

Een week voor Kerstmis vroeg Han hem of hij de kerstboom wilde opzetten, geen echte maar nep. Terwijl zij kleren streek, stak

hij het plastic ding in elkaar. Bij het ophangen van de ballen, constateerde Han dat hij de takjes slecht open geplooid had. Toen ze merkte dat hij een stapel stripverhalen van Suske & Wiske onder de boom had geplaatst om hem wat hoger te doen lijken, was het hek van de dam. Ze schold hem uit voor vuile vis en wilde dat hij onder haar ogen verdween. Gie deed prompt zijn jas aan met de bedoeling een halfuurtje te gaan fietsen, maar haar gesnik deed hem op zijn stappen terugkeren. Hij troostte haar moeizaam.

Gie liet zich niet snel van zijn stuk brengen, maar Han was een langslaper en dat haalde zijn dag helemaal overhoop. Ontbijt om 10u00, middagmaal rond 14u00 en avondmaal tegen 20u00. Hij gaf Han de schuld dat zijn spijsverteringsstelsel in de war raakte en dat hij daardoor ook problemen kreeg met zijn stoelgang. Ze voelden zich bij het vrijen het dichtst bij elkaar, maar toen Gie Han een lavement zette, voelden ze zich meer dan twee in één.

Han voelde heel goed aan wanneer Gie last van zijn kwaaltjes had, en dan vrolijkte zij hem op. Han wilde dat hij zich over haar ontfermde als ze zich niet goed voelde, maar hij wilde enkel dat zij zich vermande en dat bracht hen soms op het randje van de afgrond, een ruzie was dan niet veraf.

En wat met kinderen? Han had er geen. Had ze die gehad, dan was de kans klein geweest dat Gie zich in haar netten had laten strikken. Zijn ex-vrouw had nooit de noodzaak gevoeld om voor een nageslacht te zorgen, en hij was haar in die mening gevolgd. Nu hij een superleuke vriendin had gevonden, kwam de vraag toch om de hoek kijken, maar was het verstandig om op hun leeftijd een kind op de wereld te zetten?

Gie en Han kenden het reilen en zeilen van het familieleven. Gie had een tweelingzus en Han een zus die drie jaar ouder was. De zus van Gie had een dochtertje van zes dat ze Roos hadden gedoopt; als ze braaf was werd dat Roosje. Hans zus had een zoontje dat op een maand na even oud was. Hij heette Tuur.

Ze gingen elke zaterdag naar opa en oma in Schakkebroek, Hans ouders, en speelden met Tuur. Hij hield van een voetbalpartijtje, maar tv-kijken deed hij het liefst. Ze gingen niet vaak naar de ouders van Gie en dat betekende dat ze weinig met Roosje omgingen. Als ze toch gingen kon Roosje een spelletje Knibbel Knabbel Knuisje wel appreciëren.

Roos en Tuur vroegen soms om te mogen logeren. Dat mocht, maar om ruzies te vermijden mocht dat niet samen. Eén kind leken Han en Gie wel aan te kunnen, toch waren ze achteraf blij dat het kind weer de deur uit was.

Van Tuur konden ze niet zeggen dat hij knap was. Zijn ogen waren donker en zijn blik priemde. Zijn mond was breed met dikke lippen. Hij had lang pikzwart haar en zijn oren staken erdoor uit. Zijn papa en mama hadden thuis grote moeilijkheden met hem, maar Han slaagde erin hem op een gastmoederachtige manier te temperen. Tuur hield vooral van computerspelletjes en daar kon Gie zich in vinden. Helaas wilde Tuur per se in het waterbed naast Han liggen zodat Gie in het kleine bedje moest slapen.

Roosje was bijna te mooi om waar te zijn. Ze had smalle oogjes en haar neusje wipte. Haar mondje had smalle lipjes en het roze ervan was bijna niet te zien. Ze was knap met het halflange, blonde haar, een kind om verliefd op te worden ook al had ze driftbuien als ze haar zin niet kreeg.

Als ze bleef slapen, vroeg ze gegarandeerd of ze naar haar favoriete tekenfilm mocht kijken: *Hiawata*. Een indiaan die op zoek gaat naar iets wat zijn stam voor de ondergang moet redden. De tekenstijl was abominabel, maar de muziek klonk prima. Roos was er weg van en Gie genoot mee. Ze ging op eigen initiatief naar bed als ze moe was en koos voor het logeerbedje in plaats van het waterbed. Dat vond Gie natuurlijk geweldig.

Han en Gie konden Roos of Tuur meestal de baas, maar wanneer ze onuitstaanbaar waren, wilden ze niets meer van hen weten. Zo mochten ze natuurlijk niet met kinderen omgaan, want net als volwassenen hadden kinderen een slecht humeur door pijn of door

iets wat hen niet zinde. Het was altijd een hele opdracht om te achterhalen wat hen dwarslag.

Op een dag toonde Gie de foto's van Sinterklaas aan Han, maar Roos wilde een filmpje van Winney de Poeh bekijken. Han hoopte dat Roos binnen de kortste keren zou ophouden met wenen, maar ze gaf uiteindelijk toe. Gie was pijnlijk omdat hij de diashow op zijn draagbare pc moest stoppen. Hij verwenste het kind, maar ze charmeerde hem weer snel met haar looks, vooral haar schuine lach en haar wijze blik. Han en Gie vroegen zich af welke slimme geest zich in haar lijfje had verstopt.

Tuur vroeg herhaaldelijk of hij bij hen mocht komen wonen. Roos vroeg het niet, maar ze zei wel dat ze zich bij Gie en Han thuis voelde. Ze hadden zelf geen kinderen omdat Han dacht dat haar eierstokken opgedroogd waren van jarenlang de pil te nemen. Gie vond dat zijn zaadcellen niet sterk genoeg waren om tot aan Hans baarmoeder te zwemmen. Indien hun vrijpartij toch tot een normaal kindje zou leiden, wachtte hen een lange opvoedperiode waarvan ze niet zeker wisten of ze daarvoor gekwalificeerd waren.

In een eigen kind zou de helft van Gies genen en de helft van Hans genen verwerkt zitten. Waarschijnlijk werden sommige goede eigenschappen gekopieerd. Vervelender was als hun slechte karaktertrekken doorgang vonden via de egoïstische genen. Een kind kon hen dichter bij elkaar brengen of uit elkaar drijven. Het was een gok die ze liever uit de weg gingen.

Na lang beraad waren ze er zeker van dat ze geen baby wilden maar een kind dat de luiers ontgroeid was en niet meer in bed plaste. Met een adoptiekind wist je nooit welk vlees je in de kuip had, maar Gie gaf toe aan Hans levensdroom.

Een collega van Han had een ongewenst kindje uit China toegewezen gekregen. Op goed geluk, een briefje in de lotto. Han wist het zeker: het zou een mooi meisje worden, liefst van alles wilde ze een kleine meid die zo creatief was als haar pleegouders.

Gie ging op zoek naar informatie over adoptie. Op het internet vond hij flarden gegevens. Blijkbaar kan iedereen een kind adopteren, zolang het er de voordelen van ondervindt. Je moet allereerst bekwaam zijn om een kind op te voeden. Volgens Han en Gie hadden veel mensen al moeite met de opvoeding van hun eigen kinderen als ze de realitysoaps op tv mochten geloven.

Als je getrouwd bent, moet je de toestemming hebben van je echtgenoot. Je moet minstens 25 jaar oud zijn en ten minste 15 jaar ouder dan het kind. Han en Gie waren oud genoeg en het kind dat ze wilden adopteren moest zo rond de zeven zijn.

Toen stuitte Gie op een opmerkelijke zin: *Een alleenstaande persoon kan adopteren, echtparen kunnen samen adopteren, maar niet gehuwde paren kunnen dat niet.* Volle adoptie was niet mogelijk omdat Gie en Han niet getrouwd waren. Ze trouwden liever niet, maar misschien zou dat er ooit van komen. Het was kwestie van een geschikt kind te vinden en de procedure in gang te zetten. Maar niets had hen gewaarschuwd voor het onheil dat boven hun hoofden hing.

Om halfzes op de morgen na het feest ter gelegenheid van het 50-jarig huwelijk van Gies ouders ging de telefoon over. Zijn moeder weende en kreeg het slechts met horten en stoten eruit: haar dochter, Gies tweelingzus, en haar man hadden een auto-ongeval op de terugweg van het feest. Ze waren zwaargewond naar het ziekenhuis overgebracht. Daar waren ze echter aan hun verwondingen bezweken. Roosje bleef niet alleen op de wereld achter, maar het voelde toch zo aan.

Het was hartverscheurend om het nieuws aan de kleine meid over te brengen, maar ze nam het goed op. De begrafenis van haar ouders doorstond ze op een volwassen manier, en tijdens de koffietafel vroeg ze Han en Gie of ze bij hen mocht wonen. Natuurlijk gingen zij daarmee onmiddellijk akkoord.

Een halfjaar later trouwden Gie en Han, eerder dan ze hadden gedacht. Nog een half jaar later gaf de rechtbank van eerste aanleg toestemming tot volle adoptie.

Roos vroeg regelmatig om verhalen over haar ouders te vertellen. Ze leek te begrijpen wat de dood betekende. Volgens haar ontfermde God zich over haar mama en papa. Zij waren vrij te doen en te laten wat ze wilden in het hiernamaals.

Gie ontwaakte. Hij rekte zich uit en maakte zo Han wakker.

‘Ik heb vies gedroomd,’ zei ze.

‘Vertel eens, zoeteke.’

‘Tuurs papa zei dat hij slecht gemaakte dingen uit de wereld wilde bannen. En prompt stierf Tuur.’

‘Hoe?’

‘Dat weet ik niet meer. Ik denk dat ik toen wakker werd.’

‘Een rare droom,’ vond Gie.

‘Hij bedoelde wellicht dat de wereld slecht is, niet zijn zoon.’

Stilte. Gie leek na te denken over een gebalde uitspraak waarin zijn mening over de wereld duidelijk vervat zat. Uiteindelijk zei hij:

‘Het enige volledig slechte is dat mensen elkaar vermoorden. En het enige echt goede in de wereld is mensenliefde. Alles daartussen heeft goede en slechte kanten.’

‘Ben je daar zeker van?’

‘Zo zeker als ik hier lig.’

‘Ik denk dat er veel goeds in de wereld is, maar dat het slechte het goede voortdurend belaagt.’

‘Het ene kan niet bestaan zonder het andere,’ zei Gie.

‘Ja, je moet ze gewoon in evenwicht houden.’

‘De ene dag voel ik me een optimist, de andere dag gedraag ik me als een regelrechte pessimist. Het beeld dat ik van de wereld heb, verandert naar hartelust.’

Als taaldeskundige vroeg Han zich af:

‘Is het nu *hartenlust* of *hartelust*?’

‘Ik heb het in het woordenboek opgezocht. Het kan allebei.’

‘Oké.’

‘Ik zal *hartenlust* gebruiken om onze hoogtepunten tijdens het vrijen te beschrijven,’ zei Gie.

Hij zocht onder de deken naar haar handen en pakte ze voorzichtig vast, vervolgens trok hij haar naar zich toe en kuste haar nat op de mond. De zin om te vrijen kwam onmiddellijk op.

In afwachting van het moment dat zij samen het ultieme, waarheidsgetrouwe beeld van de wereld te pakken zouden krijgen, oefende Gie met zijn liefdespenseel op het levensechte schilderij dat zijn lieve Han was.

Hij had geen preutse vrouw aan de haak geslagen. Ze had meer in haar mars, want zij had al naakt in de tuin geposeerd terwijl Gie een tekening van haar maakte en de burens haar op het gazon konden zien liggen. Zolang ze elkaar mooie mensen vonden, zouden ze niet uit elkaar groeien.

Na hun spelletje in bed vroeg Han:

‘Ga eens kijken of alles in orde is met Roos.’

‘Waarom?’

‘De nachtmerrie over Tuur maakt me toch een beetje bang.’

Gie was de nare droom natuurlijk al vergeten. Hij liep zachtjes naar haar slaapkamer en keek door een kier naar binnen. Ze sliep nog vast, dat hoorde hij aan haar ademhaling.

Roos was een mooi kind. In haar voorbije leven, samen met haar natuurlijke ouders, werd haar alles vergeven, een verliefde blik was genoeg om iedereen weer voor zich te winnen. Ook bij haar pleegouders, maar daar hadden Gie en Han een stokje voor kunnen steken. Met de hulp van een tv-programma waarin ouders met moeilijke kinderen hulp krijgen van een deskundige, waren ze erin geslaagd van Roos een voorbeeldig kind te maken. Sommigen zouden het hersenspoeling noemen. Gie en Han stonden echter recht in hun schoenen en waren blij dat ze hadden volhard.

Een probleem bleef: Roos wilde haar lange haar niet laten knippen. Wanneer iemand voor de grap een schaar boven haalde, schreeuwde ze de hele omgeving bij elkaar. Ze had veel naar Samson en Gert gekeken, maar niemand wist of ze het waanidee van die tv-figuren had gekregen. Was er een aflevering geweest waarin Gert spelenderwijs het verhaal van Samson en Delila vertelde? Dat ze dat ze haar toverkracht zou kwijtraken?

In het begin sliep Roos op het logeerbedje in de slaapkamer van Han en Gie, zoals ze ook had gedaan als ze bleef logeren toen haar

ouders nog leefden. Het had een hele tijd geduurd eer ze de voordelen van een eigen kamer had ingezien en naar de logeerkamer was verhuisd.

In tegenstelling tot Gie moest Han vroeg opstaan om haar praktijk te openen. De algemene levenslust die nodig was om werklust op te wekken ontbrak haar regelmatig. De teneur van de verhalen die haar zieke cliënten op haar loslieten kon ze missen als kiespijn. Voor een groot deel was ze meer een psychiater dan een dokter. Daarom vroeg ze zich af of ze haar praktijk op moest geven om haar kind een zo goed mogelijke opvoeding te geven.

Roos verdiende een thuis waar een zorgende moeder voortdurend aanwezig was en een vader die voor genoeg centen zorgde. Gie had veel geld verdiend aan mensen die logen dat ze zwart zagen, maar hij miste de intimiteit met zijn cliënten sinds hij van Han aan zijn schrijverij mocht schaven om succesvol boeken te kunnen verkopen.

Han verdiende als huisdokter goed haar boterham en ze konden prima leven van haar inkomsten. Gie nam nog af en toe een zaak aan, en voor de rest zorgde hij voor Roos. Het kwam haar niets te kort. Ze haalde haar hartje op aan alle leuke dingen die ze cadeau kreeg of die ze nodig had voor school. Ze was een grote meid en alle jongens van de klas wilden haar als vriendinnetje.

Han was in een gezin opgegroeid waarin eten een hoofdrol speelde, daarom vond ze het belangrijk dat Roos gezond at. Haar overleden ouders hadden het eten bij haar naar binnen moeten proppen, maar Han en Gie waren erin geslaagd haar onwil te breken. Zien eten deed haar eten.

Tijdens zijn huwelijksleven was Gie nogal mager geweest, maar samen met Han had hij een buikje aangekweekt. Maar wat was er nog als je niet lekker kon eten? Ze filosofeerden in bed en in bad over het leven en de zin ervan. Ze wilden hun kind zo goed mogelijk opvoeden zodat het een eigen beeld van de wereld zou kunnen vormen. Alleen was het moeilijk om hun eigen wereld te laten zijn zoals hij was.

Volgens Gie stelde het bestaan niets voor. Het leven was zo leeg als de ruimte tussen twee sterrenstelsels. Uit dat niets was de natuur tevoorschijn gekomen, en die had zich naar believen gevormd, of zoals de elementen zich hadden aangeboden. De mens zag zich niet meer als een dierlijk wezen. Hij zocht naar de graal in de veronderstelling dat die hem grootse dingen zou openbaren, maar volgens Gie die zijn wetenschap uit serieuze boeken haalde, was de beker leeg en moest hij hem zelf vullen met zijn wensen en dromen.

Gie en Han waren geïnteresseerd in geschiedenis en begrepen dat een mythe al haar kracht verloor als je ze met historische gebeurtenissen verwarde. Een collectieve droom kon een volk in zijn macht houden. Op dezelfde manier zou een droom het leven van Gie en Han volledig kunnen veranderen.

Op een dag vroeg Han: *Zin in een citytrip naar Parijs?* Ze hadden met z'n tweetjes al Maastricht en Amsterdam verkend, en die steden waren hen goed bevallen. Nu bood een reisbureau een reisje voor vier dagen naar Frankrijk aan, tegen een voordelige prijs. De beslissing was snel genomen: ze gingen met z'n drietjes naar de hoofdstad van *la douce France* om te proberen een stukje van haar geschiedenis op te snuiven.

Het reisvoertuig hadden ze een half jaar eerder gekocht. Gie had vrijkaarten van een collega-advocaat cadeau gekregen en op een avond waren ze naar de Heizel getrokken om er op het autosalon ideeën op te doen. De nieuwe Fiat 500 had bij Gie herinneringen op doen komen: zijn vader had ooit in een oude zwarte Fiat 500 gereden.

Geen enkele andere auto had hen op het autosalon zo bekoord als die Fiat, en ze waren 's anderdaags naar een garage gegaan om hun eigen versie op de computer samen te stellen en te bestellen. Gie zou de knalrode versie hebben genomen als hij Han niet had gezegd dat zij de kleur mocht kiezen. Han was helemaal weg van de versie in parelmoer en kreeg haar zin. Alleen jammer dat ze vier

maanden moesten wachten. Ze zouden de auto zeker voor de grote vakantie hebben, had de verkoper beloofd.

Ondertussen verkochten ze de antieke Golf aan een Engelsman die in Luik woonde. Hij achtte het nodig te zeggen dat zijn vader van Wales afkomstig was en zijn moeder uit Noorwegen kwam. Of hij naar België gekomen was om het grote geld te verdienen, wisten ze niet. Hij had zijn beste pak aangetrokken om de auto te komen bekijken en cash betaald.

Eindelijk brak de grote vakantie aan. Han en Gie namen de volledige maand juli verlof en voelden zich uitgelaten met hun spik-splinternieuwe auto. Roos zou hen wel naar Parijs gidsen, beloofde ze, want zij was hun graal. Een opmerkelijke uitspraak voor een kind van zes.

Een poging om de grote koffer op wieltes in de kofferbak te krijgen mislukte, hij paste ook niet op de achterbank. Verstrooid als ze waren hadden ze helemaal niet aan de nadelen van een kleine wagen gedacht. Ze vonden er niets beter op dan een trolley voor hen beiden te kopen en de kleertjes van Roos in de gele rugzak te stoppen.

Ze hadden voor een kleine meerprijs met de trein kunnen gaan. Het station van Hasselt lag bovendien vlakbij. Toen Roos nog niet bij hen woonde, hadden ze regelmatig een citytrip gemaakt. Naar Zaventem reden ze dan met de trein. Tijdens die ritjes deed Han meestal een dutje terwijl Gie een boek opensloeg. Of ze maakten kruiswoordraadsels. De ene vulde het origineel in, de ander de kopie. Wie het eerst klaar was, won. Han won dikwijls, en in haar glimlach had keer op keer de vrouwelijke superioriteit doorgeschenen.

Vanuit Brussel hadden ze de hogesnelheidstrein naar Parijs kunnen nemen. Zo waren ze al een keer naar Lille gereisd om er te gaan shoppen. Het was een comfortabele reis geweest en ze hadden geen onveilig gevoel overgehouden aan de snelheid waarmee de trein het landschap in twee scheurde.

De trein was een zorgeloos vervoermiddel als er geen vertragingen of stakingen waren. Een treinreis zou in principe slechts anderhalf uur duren, toch kozen ze ervoor bijna vier uren in de Fiat turbodiesel te zitten om Parijs te bereiken.

Roos vond het wat krap achterin. Han hield haar bezig met allerlei creatieve spelletjes, ze hadden plezier. Bij tijden was de sfeer in de auto onaangenaam, vooral wanneer Han iets over Gies rijgedrag zei. Hij had heel wat bekeuringen op zijn strafblad staan en evenveel boetes moeten betalen, de politierechter had hem al driemaal rijverbod opgelegd. Wat ze niet merkten, was dat Roos tijdens hun discussies op de achterbank wegkroop.

Toen ze Parijs tot op vijftig kilometer waren genaderd, maakte Gie een grote fout: hij zag te laat dat hij op het verkeerde baanvak zat en sloeg het stuur om zonder in zijn spiegel te kijken. Piepende banden maakten duidelijk dat hij een auto de pas had afgesneden. Gelukkig was de chauffeur van de SUV alert genoeg om hun Fiat te kunnen ontwijken.

Toen iedereen van de schok was bekomen, begon Han te tieren. Meestal liet Gie de woordenstroom over zich heen gaan, maar nu verweerde hij zich fel. Uiteindelijk kon Roos het niet meer aanhoren en riep:

‘Hou op met kibbelen, straks botsen we nog op een tegenligger. Zo zijn mijn ouders om het leven gekomen.’

Gie en Han werden er stil van. Ze wisten niet de exacte oorzaak van het ongeluk, alleen dat haar vader achter het stuur had gezeten. Sommigen namen aan dat hij door vermoeidheid in slaap was gevallen. Anderen hadden gezegd dat hij te veel gedronken had, maar dat kon niet omdat hij zelden wijn of bier dronk. En als ze hem toch zo ver kregen, reed zijn vrouw. Het was ook heel goed mogelijk dat ze hadden geruzied.

Tot in Parijs spookten Roos' ouders rond in de hoofden van Han en Gie. Gie reed voorbeeldig en Han maakte geen opmerkingen meer. Roos voelde zich weer wat beter, ook al miste ze haar papa en mama.

De goden waren met hen, want voor het hotel was er plaats om hun kleine auto te parkeren. Het hotel Trinité Plaza lag in rue Jean-Baptiste Pigalle, een achttiende-eeuwse Franse beeldhouwer wiens achternaam beter gekend is door de erotische voorstellingen in Follie's Pigalle en de Moulin Rouge.

Ze mochten nog niet in hun kamer en namen de tijd om hun inwendige mens te bevredigen in de vlakbij gelegen McDonald's met uitzicht op Place Pigalle. Geen aanrader maar goed voor een snelle hap wanneer je scheel van de honger ziet. Roos gedroeg zich voorbeeldig en kreeg een ijsje als dessert.

Op het afgesproken uur overhandigde de juffrouw aan de ontvangstbalie hen de magneetkaart voor kamer 413. De driesterrenkamer was ruim en voorzien van een tweepersoonsbed en een bedje voor Roos. De badkamer was klein maar fijn. De tv zouden ze de volgende vier dagen niet nodig hebben omdat de wereldstad genoeg afleiding bood.

De parkeerplaats voor de Fiat wilden ze niet aan een Parijzenaar afstaan, ze gingen te voet op verkenning. Het verkeer was opmerkelijk kalm, maar het was dan ook zondag. Hun eerste wandeling ging naar de kerk aan het einde van de straat. Roos wilde er per se naar binnen.

In de kerk van Trinité-d'Estienne d'Orves maakte een orkest zich klaar voor een namiddagconcert. De dirigent bootste een indiaan na en tuurde over de kerkstoelen om te zien hoeveel bezoekers waren opgedaagd. Roos deed zijn bewegingen na en stelde vast dat de opkomst maar pover was.

'Waar is de pastoor?' vroeg ze.

'Kindje, dit is geen mis maar een concert,' zei Han.

Ze konden de teleurstelling van haar gezichtje aflezen. Alles wat met kerken te maken had, interesseerde Roos. Haar lievelingskleur was paars en ze bleef altijd vaag wanneer Han of Gie naar de

reden vroeg. Wat Roos misschien niet wist was dat paars een liturgische kleur is, de kleur van de rouw.

Terwijl de violisten en de pianist verder oefenden, verlieten ze de kerk met stille tred. Ze vervolgden hun wandeling in de richting van Galeries Lafayette; alleen de etalages waren al een bezienswaardigheid. De galerijen waren onderverdeeld in *hommes*, *femmes* en *maison*. Dat paste, want Gie was een man, Han een vrouw en samen hadden ze een huis dat ze smaakvol wilden inrichten. Wellicht zat er toekomst in een vierde Galerie: *enfants*.

Het gebouw telde zeven verdiepingen. Zonder Roos waren ze misschien sterk genoeg geweest om niets te kopen, maar ze verlieten de winkel met een pop die kon lachen en niezen.

Na de saunatemperaturen in de galerijen deed de frisse lucht hen goed. Ze hadden nog niet op het stratenplan gekeken en merkten dat ze in de verkeerde richting liepen voor de Montmartre. Ze kwamen op hun stappen terug en namen de funiculaire, of kabelbaan, omdat Roos moe was. Om het luttele hoogteverschil van dertig meter te overbruggen, moest Gie tien euro betalen.

De Sacré-Coeur, de bekendste basiliek van Parijs, is een Romaans-Byzantijnse kerk, versierd met ruitersstandbeelden van Lodewijk de Heilige en Jeanne d'Arc. In de toren hangt de Savoyarde, een bronzen klok van 20 ton. Ze klonk luid genoeg om het straatlawaai van Parijs te overstemmen.

Binnen was het een duistere bedoening, enkel het fresco op het plafond van de centrale koepel was verlicht. Ze keken hun ogen uit en praatten hardop, tot een devote kerkganger hen erop wees dat ze stiller moesten zijn.

Op de brede trap voor de kerk zat een menigte naar een gitaarspeler te luisteren. Op het eerste gezicht paste het niet dat de zanger de rust verstoorde. Toen hij *Imagine* van John Lennon begon te zingen, viel alles op zijn plaats. De zon daalde gestaag naar de horizon en de lichtstad schitterde in het avondlicht.

Gie zette zich op een bankje. Han ging naast hem zitten en legde haar hoofd op zijn schouder. Op haar beurt legde Roos haar

hoofd tegen Han aan. Ze voelden zich blijkbaar goed in de romantische stad.

In een gezellig winkelstraatje liepen ze een kledingzaak binnen; Han had daar een goed oog voor. Het pand was niet breder dan vier meter. Overal lagen hemden, broeken, schoenen en prullaria. Gies oog viel op een leuke broek die je in België niet gemakkelijk zou vinden. In een geïmproviseerd kleedhokje zocht hij de goede maat terwijl Roos achter het gordijn piepte en grinnikte omdat volgens haar iedereen in de winkel hem in onderbroek kon zien.

Zijn kredietkaart werkte niet. Gie wist zeker dat de knappe Parisienne, die enkele Nederlandse woordjes proclameerde, liever had dat hij cash betaalde.

Op weg naar het dorpsplein doemde achter de huizen het silhouet van de Eiffeltoren op. Gie maakte met zijn goedkope, digitale fotoestel een langebelichtingsfoto, maar Han vond zijn kunst teleurstellend. Hij herinnerde haar aan zijn verleden als fotograaf van huwelijken, doopsels en andere familiale feesten waar hij met zijn oude getrouwe reflexcamera menig artistiek plaatje had geschoten. Daarmee maakte hij nog steeds geen indruk op haar, maar wel op Roos.

Toen Gie Han bij het middel vastpakte, gaf ze hem een natte kus. Ze voelden zich tot over hun oren verliefd en Roos vond het amusant om haar pleegouders zo bezig te zien. Samen flaneerden ze over Place du Tertre, het voormalige dorpsplein van het arrondissement Montmartre. De herinrichting van Parijs rond 1860 had veel kunstenaars aangetrokken, en het plein deed dat nog steeds.

Een standbeeld maakte plots menselijke bewegingen. Roos schrok er hevig van en slaakte een kreetje. Het was een man in een steenkleurig pak die een voor hen onbekende Fransman nadeed. Iets verderop kweelde een vrouw chansons van Edith Piaf terwijl allerhande schilders hun verschillende stijlen aan de ezel etaleerden. Mensen op terrasjes keken het allemaal aan en genoten van hun dure drankje of copieuze souper.

Aan de andere kant van de heuvel stuitte ze op een kleine wijngaard waar tijdens het eerste weekeinde van oktober elk jaar oogstfeesten plaatsvonden.

Een kilometer ten westen van de Montmartre ligt het beroemde kerkhof waar onder meer de grafzerk van Dalida staat, maar het was te laat en te donker om er een blik te wagen. Roos vond dat ze als kind niets verloren had op een kerkhof. Gie en Han keken op van haar opmerking. Het was voor Gie de aanleiding om te filosoferen over de manier waarop kinderen de dood ervaren. Misschien voelden ze aan dat sterven iets was wat je alleen op volwassen leeftijd overkwam. Niets was minder waar.

Ze keerden terug naar de voorkant van de heuvel en kwamen aan de voet van de Montmartre in een zinnenprikkelende buurt terecht: niet alleen cabarets maar ook seksshops, peepshows, stripclubs en louche etablissementen waar volwassenen op avontuur kunnen gaan. Maar dat was niets voor kinderen.

Ze maakten een omweg. Gie nam zich voor later in zijn eentje een kijkje te komen nemen, want op le Boulevard de Clichy lag le Musée d'Erotisme.

Ze zochten een restaurantje waar ze het vraagje in hun maagje konden beantwoorden. De prijzen van het eten waren vergelijkbaar met die in Brussel, alleen de prijskaartjes van de drank swingden de pan uit. Bij gebrek aan restaurants met Franse keuken – niemand kon hen zeggen welk gerecht nu typisch Frans was – aten ze pizza in de rookvrije zone aan het raam van een Italiaans restaurant.

Helaas kreeg Han op de terugweg naar het hotel last van hoofdpijn. Gie reageerde als vanouds nors als Han wat ziekjes was. Om 19u50 lagen ze in bed, terwijl het nachtleven in Parijs nog moest beginnen. Met behulp van enkele pilletjes en een superlieve Roos slaagde Han erin de boze geest uit haar lijf te verdrijven.

De slaap overmande hen. Napraten over de voorbije dag was niet nodig. Nare dromen bleven uit en niemand slaapwandelde.

De volgende dag werden ze laat wakker. De slaap had hen goed gedaan en ze lieten zich het zoete ontbijt smaken. Roos vond de minichocoladebroodjes en -croissants overheerlijk. Gie en Han aten choco of confituur op stukjes Frans brood, maar dat zou beter smaakt hebben met een schelletje kaas of een plakje hesp.

Kennissen die al in Parijs waren geweest, hadden hen aangeraaden de metro te nemen om alle bezienswaardigheden te bereiken. Maar ze hadden jonge benen en vatten de tweede dag opnieuw te voet aan. Als Roos moe werd, zou Gie haar op de rug of op zijn schouders dragen.

Als eerste attractie op hun weg lag het prachtige Opéra Garnier aan de Place de l'Opéra. Om er te kunnen bouwen, had de aannemer een heuvel laten afgraven. Ooit kwamen misdadigers er aan hun einde door ophanging of in een bad kokend water. Toen Gie dat aan zijn luisterend publiek vertelde, trok Roos een gezicht alsof ze zich niet kon voorstellen dat mensen elkaar zo slecht hadden behandeld.

Het gebouw huisvest de Académie Nationale de Musique. Han was erdoor gefascineerd en wilde het van alle kanten bekijken, maar Gie en Roos wilden er geen tijd aan verspillen. Han gaf toe omdat de brede staatsietrap niet toegankelijk was vanwege restauratiewerken.

Niet veel verder kwamen ze aan bij de Madeleine, een van de bekendste kerken van Parijs. Ze lijkt veel op een Griekse tempel door de Korintische zuilen van 20 meter hoog. Alleen de rijke bevolking van Parijs volgt er de hoogmis en frequenteert de dure restaurants en exclusieve winkels in de buurt.

Terwijl Roos over de treden naar de ingang van de kerk huppelde, zette Han zich op de trap neer. Ze leek op een paars viooltje omgeven door een dambord van rode en gele rozen. Gie maakte een foto van haar en riep Roos dat ze terug moest komen.

De kleine meid had ondertussen gemerkt dat de kerkdeuren gesloten waren. Ze vertikte het om voor de foto te poseren en wees naar een punt in de verte waar ze naartoe wilde. Han repte zich om

Roos tegen te houden toen ze de weg zonder te kijken wilde oversteken. Gie hield zijn hart vast en begreep dat het leven van een kind ook aan een zijden draadje hing.

Voor een maandag viel het verkeer op Place de la Concorde mee. De obelisk in het midden van het plein is een geschenk aan Lodewijk XV en moest de Fransen tot eensgezindheid brengen. De gedenknaald is 23 meter hoog en versierd met hiërogliefen. De fontein opgedragen aan de zeeën, oceanen en rivieren spoten naar hartelust, maar het reuzenrad stond stil.

Roos had geen oren naar Gies uitleg en rende achter de duiven aan. Han volgde zijn aanwijzingen zodat hij mooie foto's van de omgeving kon maken. Vanaf het plein zagen ze in de verte de Arc de Triomphe in al zijn glorie, maar dat monument lieten ze voor even links liggen omdat het veel interessantere Louvre lokte.

Het weer liet hen niet in de steek. Stoeltjes rond de vijver nodigden uit om te genieten van de Jardins des Tuileries badend in de zon, en de Arc de Triomphe die Napoleon liet oprichten om zichzelf en zijn triomfen te bewieroken.

Kinderen speelden in de tuin en dansten rond de standbeelden in het gras. Roos mocht meedoen, en ze leek geen problemen te hebben met de Franse taal.

Op naar het Louvre, het grootste museum ter wereld. Volgens Gie zou het hen 45 minuten kosten om eromheen te wandelen. Dat deden ze niet omdat Han en Roos geen zin hadden om lang te wandelen. In de dertiende eeuw stond er een versterkt fort waarvan de vestigingsmuren in de kelders het bezichtigen waard zijn.

Ze liepen tot aan de glazen piramide, een creatie uit 1989. De architect Pei opperde het idee om de binnenplaats ondergronds te maken en er een bijzondere hoofdingang te bouwen. Zo gezegd zo gedaan. Zijn kunstwerk bestaat uit een grote piramide en twee kleinere, waarlangs 20.000 bezoekers dagelijks naar binnen gaan. Gie had eraan gedacht niet op een dinsdag te komen, want dan blijven de deuren gesloten.

Ze besloten er een kijkje te nemen ook al moesten ze de gele rugzak onder de scanner leggen. De entreprijs van 9 euro leek hen niet overdreven gezien het enorme aanbod van meer dan 200.000 kunstvoorwerpen. Roos mocht voor de helft van de prijs naar binnen.

Met de plattegronden van de vier verdiepingen als wegwijzer slenterden ze door de zalen. Ze lieten zich vervoeren door immense grafzerken, bronzen beelden, kleurrijke glas-in-loodramen, grandioze fresco's, kamerbrede wandtapijten en met bladgoud versierde wanden. Regelmatig moest Gie Roos intomen om de kunstwerken niet aan te raken of erop te klimmen.

Han wist dat Gie geïnteresseerd was in geschiedenis en volgde hem waar hij ook maar ging. Ze vonden er antiquiteiten uit het Nabije Oosten, ook Egyptische, Griekse, Etruskische en Romeinse kunstschaten waaronder de Venus van Milo. Gie vroeg Han om de pose van de beroemde witmarmeren dame uit het oude Griekenland aan te nemen, maar ze had het er moeilijk mee omdat ze niet wist hoe ze haar armen moest houden. Roos wilde ineens wel poseren en deed zich voor als een kindmannequin.

In een zaal waar meer licht dan elders naar binnen viel, hing het beroemde schilderij van Leonardo Da Vinci: de Mona Lisa. Het portret zat achter glas en een afscherming met touwen verhinderde nieuwsgierigen dichtbij te komen. Het kleine doek had ooit in de kamer van Napoleon.

Han wilde wat graag de mysterieuze glimlach van de Joconde nabootsen zodat Gie haar op zijn beurt in digitale kleuren kon veeuwen. Toen ze daarmee klaar waren, keken ze rond en merkten dat Roos verdwenen was. Han raakte in paniek en wilde dat Gie koste wat het kost het kind terugvond, of ze zou het hele politiecorps van Parijs optrommelen.

Ze stonden op het punt alarm te slaan bij een bewaker toen ze de kleine meid op een bank zagen zitten met haar gele rugzak naast haar. Ze was bezig haar boterhammetjes op te eten. Het beste bewijs dat ze geen schrik had in haar eentje.

Het was Gie en Han al eerder opgevallen dat hun kleine meid heel zelfstandig was. Toen Roos nog bij haar ouders woonde, vroeg ze voortdurend naar aandacht. Wanneer iets haar niet zinde, bijvoorbeeld als ze honger had of wilde tv-kijken, begon ze hen te commanderen. Op een of andere manier hadden Gie en Han het meisje getemd, ofwel had ze zelf ingezien dat het anders kon door het goede voorbeeld van haar pleegouders.

Als Han en Gie wilden uitslapen, hield Roos daar rekening mee door stilletjes naar beneden te gaan en zich bezig te houden met spelletjes of tv-kijken. Ze zat nu in het eerste studiejaar en begon te schrijven, niet zomaar woordjes maar woorden die op elkaar volgden of iets met elkaar te maken hadden en zinnen vormden.

Gie meende dat Roos zijn schrijfkunst had geërfd. Het feit dat Roos de dochter van zijn overleden zus was, betekende dat de helft van haar DNA gelijk was aan dat van hem. Alleen was het jammer dat ze geen enkel gen van Han had, want zij kon veel beter met taal overweg.

‘Wat bezielt je om zomaar weg te gaan?’ vroeg Gie.

Roos keek beteuterd naar hem op en leek niet te begrijpen dat ze iets verkeerd had gedaan.

‘Ik had honger en ik wilde jullie niet vervelen met mijn gezaag.’

Gie was niet kwaad op haar, maar Han maakte met een boze blik duidelijk dat ze zoiets niet kon tolereren.

‘Roosje, thuis mag je doen wat je wilt, maar waar veel mensen zijn die je niet kent, moet je niet in je eentje gaan rondlopen. Stel je voor dat je verloren loopt, wat dan?’

Ze schokschouderde en zei:

‘Dan ga ik terug naar het hotel.’

Han keek Gie aan en vroeg zich af of Roos haar voor de gek hield.

‘Weet jij in welk hotel we logeren en waar dat staat?’ vroeg Han. ‘Ik heb het op een papiertje geschreven.’

Ze haalde het uit het zijzakje van haar rugzak en overhandigde het haar.

Han keek ernaar en toonde het aan Gie.

‘Dat heb je goed gedaan kindje,’ zei hij.

In het gekrabbel was duidelijk de naam van het hotel te herkennen, wellicht had ze het van de gevel nagetekend. Ze hoefde het slechts aan een bewaker te geven en de politie zou haar gegarandeerd erheen brengen.

Het was niet alleen gebleken dat ze zelfstandig was maar ook zeer verstandig. Tegenover haar natuurlijke ouders had ze dat nooit laten blijken. Gie had gemerkt dat ze zich soms van den domme hield, net zoals hij dat regelmatig deed. Ze begrepen elkaar zonder daarvoor woorden te moeten gebruiken.

Gie en Han namen de tijd om hun boterhammen op te eten en iets te drinken. Ze waren hevig geschrokken, maar ze wisten dat ze niets te vrezen hadden. Met zo’n begaafd kind waren ze door God verwend. Als beloning kreeg Roos een lekkere Frappuchino bij Starbucks.

De kunstwerken uit de Middeleeuwen en de Renaissance, kroonjuwelen, meubelen uit de negentiende eeuw, kunst uit de Islam en andere godsdiensten lieten ze links liggen. Dat was misschien iets voor een volgend bezoek aan het Louvre.

Roos liep een heel eind voor hen uit en bleef bij de omgekeerde glazen piramide staan alsof ze de vibraties van een parallelle wereld voelde. Ze draaide rond en talmde om voort te gaan.

‘Wat zoek je Roos?’ vroeg Gie.

‘Ik voel hier iets, maar ik weet niet wat.’

Toevallig lag volgens Dan Brown, de schrijver van *De Da Vinci-code*, het graf van Maria Magdalena onder de piramide verstopt.

Roos kon het boek niet hebben gelezen. Had ze Gie ooit erover horen vertellen?

Han liep naar Roos en zag dat ze kippenvel op haar armpjes had, maar het was er helemaal niet koud.

‘Voel je je ziek?’ vroeg ze.

‘Nee, ik heb alleen het gevoel dat iemand me iets wil zeggen.’

Han en Gie keken elkaar aan, en in hun blik was duidelijk te zien dat ze liever niet hadden dat hun kind stemmen hoorde. Ze geloofden in een hogere macht, maar je moest oppassen als die tegen je begon te praten. Gie zei altijd dat God in zijn kop zat, en misschien meende Roos dat diens entiteit haar stuurde.

‘Hier is niets te zien of te horen,’ zei Han kordaat.

Roos keek rond, knikte en zei:

‘Oké.’

Ze liet zich door Han aan de hand naar de uitgang leiden.

Tijdens hun museumbezoek hadden ze door de ramen niet alleen de zon zien schijnen maar ook een glimp van de Seine opgevangen.

Eenmaal buiten staken ze de straat over en liepen langs de oever naar het Ile de la Cité, een eiland in de rivier waar de Sainte-Chapelle staat. De warme zonnestralen op hun gezichten maakten hun tocht langs het water behaaglijk. Gie en Han hoefden niet voortdurend op te letten dat Roos te dicht bij de rand kwam, want ze liep tussen hen in en liet zich aan hun armen in de lucht zwieren. Ze vond het leuk en schaterde het uit.

De wandeling ging verder over de kade naar de Notre Dame de Paris. Ze zagen mensen bovenop de torens staan, maar de klim was niet gratis.

Een vlucht duiven scheerde over, aangelokt door een oude man die eten rondstrooide. De duiven namen drie banken in beslag en deden zich te goed aan hun avondmaal.

Roos liep naar de banken en klapte onverwacht in haar handen. Gie kon niet snel genoeg bij Roos komen en verwachtte dat de

vogels geschrokken zouden opvliegen, maar de duiven bleven zitten. De clochard bekeek het tafereel aandachtig en kwam niet tussenbeide.

Enkele vogels huppelden over de grond in haar richting en meenden wellicht dat de kleine meid iets bij had om te eten, maar daar ging het hen helemaal niet om.

Roos ging op haar hurken zitten. De vogels schaarden zich rond haar zodat het meisje hen over de kopjes kon aaien. Het kind had voor niets of niemand oog behalve voor de duiven. Han en Gie durfden niet dichterbij te gaan en wachtten af.

De clochard liep nieuwsgierig naar Roos. Toen hij haar tot op een meter of drie was genaderd, stoven de duiven uiteen zonder het kind te raken. De wind die ze maakten, deden haar haren omhoog spiralen. De vogels scheerden over het hoofd van de clochard en vlogen in de richting van de kerktoren. De clochard maakte dat hij wegkwam.

Roos keek de duiven na. Gie meende dat ze in zichzelf praatte, tegen de vogels of een onzichtbare. Han liep naar haar toe en nam haar in de armen. Ze wilde haar sussen ook al was Roos nooit in gevaar geweest.

‘Ik heb honger,’ zei het meisje.

Het had geen zin Roos op het matje te roepen, want ze had niets verkeerd gedaan.

Ze besloten een eetgelegenheid te zoeken in het Quartier Latin aan de boulevard Saint-Michel. Al meer dan 700 jaar vertoeven er vooral studenten van de Sorbonne die vlakbij ligt. Ze vonden er restaurantjes die gerechten tegen betaalbare prijzen aanboden. Net zoals in rue de Boucher te Brussel probeerden de uitbaters hen met interessante prijzen naar binnen te lokken.

Helaas konden Han en Gie moeilijk kiezen welk restaurant ze zouden binnengaan. Dat zorgde even voor wrevel, maar Roos bracht hen snel weer in een romantische stemming toen ze voorstelde om in openlucht en onder de warmtestralers van een piepklein restaurant te gaan eten.

Het duurde Roos wat te lang eer het eten kwam en ze begon op haar stoel te wiebelen. Ongelukkig genoeg stootte ze daarbij haar glas om. Dat viel op de grond in stukken en cola vloeide over het tafelkleedje en op Gies broek. Ze zei beleefd *sorry* en Gie hoopte dat de scherven geluk zouden brengen.

Het gezicht van de uitbater stond op onweer toen hij de schotels bracht. Nukkig ruimde hij het gebroken glas op en wenste hen: *Bonne apétit*.

Ze herademden opgelucht toen ze de rekening kregen. Het bleek dat de restauranthouder het glas niet had aangerekend. De cola van vier euro zou zijn verlies ruimschoots compenseren.

Roos kwam op het idee om de Eiffeltoren bij avond te bezoeken. Han was onmiddellijk akkoord en Gie stippelde op zijn kaartje van Parijs de kortste route uit.

Het was verder dan ze dachten, Gie moest Roos op zijn schouders nemen. De schemering viel in toen ze bij de verlichte toren aankwamen. Met regelmatige tussenpozen gingen de vele knipperlichten aan en leek de toren op een ijzeren kerstboom. De wentelende lampen op de top maakten van het meccanodring een heuse vuurtoren.

De Eiffeltoren is gebouwd ter gelegenheid van de honderdste verjaardag van de Franse Revolutie. De architect, Alexandre-Gustave Eiffel, was er als eerste in geslaagd metalen bruggen te bouwen die niet instortten. Het duurde twee jaar om de 300 meter hoge toren te bouwen, meteen het hoogste gebouw van de wereld in die tijd. Het was de bedoeling dat het nadien werd afgebroken, maar uitbaters van radiozenders die hun antennes erop hadden geplaatst, konden dat vermijden.

Roos en Han slaakten kreetjes van verrassing terwijl Gie foto's maakte. Hij had al ooit aan de voet van de toren gestaan en niet naar boven gedurfd. Nu durfde Han niet. Roos had geen schrik, maar ze vroeg er ook niet om. Ze trok aan Gies jas en zei:

'Wat doen die meneren met hun geweren?'

Gie volgde met zijn blik haar uitgestrekte armpje en zag drie tot de tanden gewapende militairen voorbijwandelen.

‘Die zorgen voor de veiligheid, want in het donker kan het hier gevaarlijk zijn,’ zei Gie.

Er liepen veel zwarten rond die lichtgevende Eiffeltorentjes aan de toeristen probeerden te verkopen. Misschien vervielen zij in hun rol van aanranders en struikrovers als niemand hun prullaria wilde kopen.

‘Wat is hier gevaarlijk?’ vroeg Roos.

‘Stoute mannen kunnen je geld afnemen,’ zei Han.

Gie had in het Louvre drie militairen op klaarlichte dag zien patrouilleren, maar hij had er niets van gezegd. Hij zei ook niets over Hans uitlating, alsof alleen mannen stout konden zijn.

‘Ik heb geen geld bij me,’ zei Roos gewiekt.

Han had nooit veel geld op zak. Gie ook niet, maar sinds hij Han kende zorgde hij ervoor dat er altijd wel enkele briefjes van twintig euro in zijn portefeuille zaten. Bovendien gaf zijn kredietkaart hem niet alleen krediet maar ook zekerheid.

Gie en Roos kregen Han na lang smeken toch mee naar boven, ondanks de hoge entreprijs. Roos kon gratis mee omdat ze zogenaamd jonger dan 6 was. Zonder dat ze haar iets moesten zeggen, verzweeg ze dat ze ietsje ouder was.

Driehonderd meter hoger stapten ze uit de lift en staarden naar de drie poppen die in een apart bureautje achter glas zaten. Het tafereel stelde de architect Eiffel voor die zijn werfleiders instructies gaf.

Parijs vergastte hen op een lichtspektakel van allure. De sterrenhemel was beter te zien dan aan de voet van de toren. Het zicht op het firmament inspireerde Gie tot het uitspreken van een opmerkelijke zin:

‘Non, ce n’est pas la pluie, c’est le vent sur les feuilles, peut-être les étoiles qui pleuvent dans la nuit.’

‘Waar heb je dat gelezen?’ vroeg Han.

‘Dat weet ik niet meer, ik herinner me de naam *Roger Vivier*, maar het kan ook *Robert* zijn geweest. Ik verwar ze wellicht, maar een van die twee heeft de stiletto’schonen ontworpen.’

Han kocht graag schoenen. Het weetje over de schoen deed haar gezicht opklaren.

‘Interessant,’ zei ze, ‘en Vivier, die zegt het mooi.’

‘Het was een Belg uit Luik.’

Ze droomden weg, starend naar de lichtstad in het donker. Veel monumenten waren verlicht. Ze konden gemakkelijk aanwijzen waar ze al geweest waren en wat er nog te bezichtigen viel. Roos was te klein om door de ramen naar buiten te kunnen kijken en vroeg:

‘Papa, wil je me optillen?’

Gie deed dat, maar Roos zag nog niet genoeg en vroeg:

‘Ik wil naar buiten.’

Han zag dat idee niet zo zitten en zei:

‘Het waait veel te hard. De wind zal je van de toren blazen.’

Het idee schrok de kleine meid niet af en ze zei stoer:

‘Papa zal me vasthouden.’

Gie glimlachte, een teken dat hij wilde toegeven.

‘Dan ga ik mee,’ zei Han.

‘Ik kan slechts één meisje dragen,’ zei Gie en knipoogde naar Roos.

Roos giechelde. Hij nam haar op de rug en samen bestegen ze de trap.

Het waaide er heel hard, maar de wind werkte ook verfrissend. Het traliewerk zorgde ervoor dat depressieve mensen niet op fatale gedachten kwamen.

Han maakte foto’s van de lichtstad, maar ze durfde amper de reling te naderen. Roos daagde Gie uit om bij de reling te gaan staan, maar zijn reptielgeheugen sprak hem in dat hij voorzichtig moest zijn.

Roos wilde van zijn rug om zelf naar beneden te kunnen kijken, maar Han stak daar een stokje voor. Om haar stemgeluid tot boven het geraas van de wind uit te laten komen, riep ze:

‘Roos, je hebt beloofd naar ons te luisteren.’

Ze was al van Gies rug gesprongen en probeerde haar vrees voor het onbekende te overwinnen, maar ze kwam op haar stappen terug en liet zich door Han naar de trap trekken.

‘Het is genoeg geweest,’ zei Han en daalde met het kind naar de lagere verdieping af.

Gie schoot enkele plaatjes van Parijs en verwenste zichzelf dat hij vergeten was een statief mee te nemen. De stad in het flitslicht van zijn camera vangen was onbegonnen werk.

Met de snelle lift daalden ze af naar de tweede etage. Bij het verlaten van de lift schrokken ze zich een hoedje toen een verloren gevlogen duif rakelings over hun hoofden scheerde. Tot hun grote verbazing landde de duif op de schouder van Roos die een tiental meter voor hen liep.

Andere toeristen keken op van de kleine vogelfluisteraar en waken van haar weg om de duif niet te laten schrikken. Gie zag er geen kwaad in, maar Han dacht het ergste. Wellicht speelde zich een scène uit de film *The birds* voor haar geestesoog af: vogelbekken die ogen uitsteken.

‘Roos, blijf staan,’ riep ze.

Roos stond stil om de duif met de hand van haar schouder op te nemen. Ze draaide zich langzaam om, en de aanblik deed Han en Gie in hun vaart stuiten. Het beeld van het meisje en de duif met op de achtergrond de vollemaan boven de majestueuze Sacré-Coeur zou voortaan in hun geheugen gebeiteld zitten.

Roos stak haar arm in de lucht en de duif gebruikte de opwaartse beweging om op te vliegen. Het meisje glimlachte, draaide zich om en liep naar de lift. Han en Gie volgden het meisje en kwamen niet meer op het voorval terug.

Ze sliepen de slaap der rechtvaardigen en begonnen de derde dag met een bezoekje aan het Centre de Culture Georges Pompidou. Hij was president van Frankrijk en liet een cultureel centrum bouwen op de plaats van een krottenwijk. In 1977 opende het centrum de deuren voor kunstminnende mensen uit de hele wereld.

De portier aan de ingang zei stoïcijns dat dinsdag sluitingsdag was en ontzegde hen zo de uitgebreide collectie van hedendaagse schilderijen, beeldhouwwerken, grafische objecten, architectuur en film.

‘Verdorie, ik had toch goed gekeken,’ zei Gie.

‘Je zult de verkeerde site bezocht hebben, anders stonden we hier niet voor aap.’

Roos lachte met wat Han tegen Gie had gezegd. Ze zag hen liever verliefd tegen elkaar doen, maar het werkte ook op haar lachspieren wanneer ze voor een onbenullige zaak stonden te vitten. Met één goede opmerking kon Roos hen snel doen vergeten wat hen dwarszat.

‘Het is niet de fout van papa,’ zei ze, ‘het internet zit met haken en ogen aan elkaar en je verdwaalt snel als je niet oppast.’

Gie vroeg zich af hoe ze tot die wijze conclusie was gekomen. Misschien had ze hem dikwijls bezig gehoord. Ofwel had ze zelf al op het internet gesurft. Ze was slim genoeg om zijn draagbare pc aan te zetten. Hij had haar langs zijn neus weg het paswoord gegeven omdat hij dacht dat ze toch niet wist hoe ze een connectie moest maken. Misschien was haar geheugen zo goed dat ze zich zijn manipulaties kon herinneren alsof ze die zelf had uitgevoerd.

Of ze ook de beveiliging voor kinderen kon afzetten, was een hachelijke vraag die hij zich stelde. Hij wilde dat ze haar onschuld zo lang mogelijk behield en niet bezoedeld raakte door de eigenaardigheden van haar seksuele medemens.

Ze liepen naar de vijver met ingenieuze fonteinen. Het was warm genoeg om Han onder een straal water die tot buiten de vijver reikte te duwen. Ze krijste de pannen van het dak en vogels vloegen geschrokken op. Roos deed het spelletje over maar belandde

zelf onder de douche. Dat was niet Hans bedoeling, en ze haastte zich om het natte jurkje van het meisje met haar zakdoek droog te deppen. De kleine meid gaf er niets om en huppelde verder.

Op de blinde gevel van een huis prijkten een aantal immense foto's van grappige mensen. Roos imiteerde hen en maakte Gie en Han aan het lachen waardoor ze zich alle drie intens gelukkig voelden.

Ze hadden al twee dagen veel gewandeld en ze waren moe in de benen, vooral Roos. Daarom besloten ze de metro te gebruiken.

Op het eerste gezicht was het een ondergrondse doolhof van witbetegelde gangen. Toen ze de aanwijzingen eenmaal begrepen, vonden ze de metro een prima vervoermiddel. De haltenamen waren duidelijk en de stations kunstig. In het station dat op de binnenkant van een duikboot leek, voelde Roos zich als een vis in het water.

Af en toe weerklonk een accordeon of een gitaar van een bedelaar. Het maakte de metro wat leuker, ook voor Roos die regelmatig een eurocent in de geldbakjes mocht gooien. Alleen jammer van de nauwe doorgangen en de klapdeuren aan de ticketautomaten. Toeristen beladen met grote koffers zouden gegarandeerd moeilijkheden ondervinden.

De metrostellen waren proper, en zolang ze niet in de ochtend- of avondspits terechtkwamen, hoefden ze niet te klagen over plaatsgebrek. Roos mocht op de schoot van Gie zitten en samen staarden ze de andere passagiers aan. Wanneer een louche type hem doordringend aankeek, trok hij het meisje iets dichterbij zich zodat ze zich geborgen voelde. Voor zichzelf was het een goede remedie om het gevoel te verdrijven dat achter elke bocht van de metrolijn onheil hen opwachtte.

In geen tijd stonden ze aan de twee kilometer lange Avenue des Champs-Élysées. De beroemde laan – vanwege zijn breedte maar ook dankzij de aankomst van de Tour de France – was niet zo indrukwekkend als ze zich hadden voorgesteld. De luidruchtige auto's maakten de ervaring onaangenaam, maar ze hoefden niet bang te zijn dat ze er geen goedkoop restaurant zouden vinden, want McDonald's en Quick waren er prominent aanwezig.

De Arc de Triomphe stond als volgende bezienswaardigheid op hun lijst en ze zagen hem al in de verte staan. Als voetganger was

het oppassen geblazen aan de oversteekplaatsen, want menig scooter- of autobestuurder week niet wanneer hij groen licht had. Je kon er fietsen huren, maar met Roos erbij zou dat een levensgevaarlijke onderneming zijn geweest.

Het verkeer aan de triomfboog verliep opmerkelijk vlot, af en toe weerklonk de toeter van een ongeduldige autobestuurder. Er was geen haar op hun hoofd dat eraan dacht het cirkelvormige plein waarop twaalf straten uitgaven op eigen risico over te steken, zeker niet met een kind dat zich elk moment kon lostrekken. Er waren geen zebrapaden en er was slechts één ondergrondse toegang.

Bloemenkransen aan de voet van de triomfboog vrolijkten de plek een beetje op. Het monument was ter ere van Napoleon opgericht, nu diende het als symbolisch graf voor de onbekende soldaat; een trekpleister voor toeristen en een gegeerd object bij would-be fotografen.

In het verlengde van de as Louvre-Concorde-Arc de Triomphe zagen ze in de mistige verte de Grande Arche, het centrale gedeelte van het gebouwencomplex La Défense. Roos wilde niet zo ver wandelen en Gie en Han waren daar blij om.

Hun namiddagwandeling ging weer richting Seine. De Eiffeltoren was als een baken in een zee van huizen. Zijn vaalbruin uitzicht overdag imponeerde hen veel minder dan zijn nachtelijke look. Gie had hem liever in het geel gezien. Han opteerde voor oranje, maar ze kwam op haar idee terug omdat de Nederlanders dan Parijs zouden overrompelen. Roos zou hem natuurlijk paars hebben geschilderd.

Ze liepen langs de Champs de Mars, vroeger een oefenterrein voor militairen uit de nabij gelegen militaire school. Napoleon heeft er zijn militaire kennis opgedaan.

Op een bankje in de zon, als het ware in de schaduw van de Eiffeltoren, zochten ze op het stratenplan naar een volgende trekpleister en merkten dat ze het grote en kleine paleis over het hoofd hadden gezien.

Samen vervolgden ze hun interessante wandeling door Parijs over de Champs-Élysées. Een halfuurtje stappen en heel wat mooie gezichten vanaf de Seine later bereikten ze het Grand Palais. Het standbeeld van De Gaulle inspireerde Roos tot het imiteren van zijn trotse houding en fikse tred.

‘Ik ga naar huis,’ zei ze onverwacht en liep de straat over.

Aan de overkant stond het Petit Palais, samen met het Grand Palais overblijfsels van de wereldtentoonstelling van 1900. Omdat er geen verkeer was, lieten ze Roos haar zin doen. Ze vermoedden dat hun kind het kleine paleis als een huisje voor kleine mensen zag, en volgden haar op enige afstand.

Toen Roos op het punt stond de trappen van haar paleis te bestijgen, draaide ze zich om en riep:

‘Jullie mogen in het grote paleis wonen.’

Ze wees het gebouw aan, wachtte even en vervolgde haar weg. Han en Gie gingen niet op haar voorstel in en volgden haar via de trap naar binnen.

Gie vond het niet erg dat hij het grote paleis misliep, ook al herbergt het een planetarium en een technisch museum dat verbonden is aan de universiteit van Parijs. De entreprijs was zeer zeker aan de hoge kant.

Ze vonden het prima dat ze in het Petit Palais gratis binnen mochten, alleen wilde de veiligheidsman aan de ingang per se Roos’ rugzak controleren. Ze waren gefascineerd door de grootsheid van de zalen en sommige van de Beaux-Arts die er geëxposeerd stonden.

Roos droeg haar rugzak op haar rug, maar om een onbekende reden wilde een strenge bewaker dat ze hem bij de hand droeg. Daarvoor was ze echter iets te klein. Gie wilde protesteren, maar Roos maakte hem met een strenge blik duidelijk dat hij daarvan moest afzien. Hij begreep dat de kans groot was dat de bewaker hen eruit zou gooien, dus nam hij de rugzak van Roos over.

Roos bekeek alle museumstukken, misschien in de hoop dat ze na het museumbezoek wat lekkers zou krijgen. Toevallig was er een

koffieruimte, alsof Roos het geroken had. Gie en Han dronken er een kop koffie uit een artistiek geheel van een in elkaar passend schoteltje met tas van plastic. Roos at van haar mokka-ijsje uit een leuke coupe in de vorm van een naakte vrouw; wellicht een beeld uit de oudheid.

Tijdens de koffiepauze genoten ze van het uitzicht op de tropisch aandoende tuin. De met bladgoud belegde beelden op de daken maakten van de bijzondere plaats een oase. Ze kwamen er tot rust. Ook Roos, want toen ze wilden vertrekken, merkte Han dat ze in de dikke kussens in slaap was gevallen.

Roos werd wakker van een oud stel dat lawaaierig binnenkwam; wellicht waren ze zo hardhorig dat ze luid moesten praten. Gie en Han keken elkaar aan en begrepen dat zij ook ooit in die levensfase zouden belanden. Dat vonden ze niet erg, zolang ze maar samen oud konden worden.

Han leidde de slaperige meid aan de hand mee naar buiten en samen liepen ze naar de Seine die hen bleef aantrekken. Hand in hand wandelden ze over de Pont Alexandre III. Albert I heeft er een standbeeld gekregen als eerbetoon voor zijn moed in de eerste wereldoorlog. Hij weigerde immers de Duitsers de doorgang via België.

Roos had geen oog voor de stenen beroemdheden en loodste haar pleegouders voort in de richting van een kasteel. Achter een loopgracht van gras stond een batterij bronzen kanonnen. Nadat Gie zijn eigengemaakte brochure had geraadpleegd, wist hij zijn gezelschap te vertellen dat de kanonnen vroeger elke overwinning van het Franse leger aan de bevolking hadden gemeld.

Terwijl Gie en Han over de brochure gebogen stonden, was Roos naar een van de kanonnen gerend en erop gekropen. Gie riep kwaad dat ze er als de bliksem af moest komen. Ze gehoorzaamde hem snel omdat ze hem niet eerder zo boos had gezien. Ook Han trok verbaasd haar wenkbrauwen op.

Ze hadden zich voorgenomen streng te zijn voor Roos, maar wanneer ze hun boekje te buiten gingen, zouden ze dat elkaar zeggen. Han besloot niets over Gies uitbarsting te zeggen. Het was misschien toch beter elkaars gezag niet te ondermijnen.

Volgens Gie diende het hotel ooit als verblijfplaats voor 7000 invalide soldaten. Nu is er een revalidatiecentrum voor militairen gevestigd, maar het grootste gedeelte is ingericht als militair museum. In de tuin met kunstig gesnoeide buxus hadden ze een mooi gezicht op de meer dan 200 meter hoge Tour Montparnasse. Daar hadden ze op de 56ste verdieping kunnen genieten van een uitzicht over 360 graden, maar die impressie lieten ze voor een andere keer.

Ze wandelden naar de achterkant van het Hôtel des Invalides waar zich de St-Louiskerk bevindt. Ze doet dienst als mausoleum voor beroemde militairen zoals Napoleon, zijn zoon Napoleon II en zijn broers Jérôme en Joseph. De gouden Dôme van de kerk fonkelde in de zon.

Gie en Han bekeken de stratenkaart van Parijs om te weten waar zich de volgende bezienswaardigheid bevond. Toen ze opkeken was Roos weer van de aardbodem verdwenen. Han begon paniekerig in het rond te lopen, maar Gie zag daar het nut niet van in. De enige plaats waar Roos in die korte tijd heen kon lopen was de kerk.

Hij trok Han mee naar de ingang en constateerde dat ze entreegeld moesten betalen.

‘Hier kan ze niet zijn, want ze heeft geen geld bij,’ zei Han.

‘Jawel, ze heeft me vanmorgen tien euro gevraagd terwijl jij je in de badkamer klaarmaakte.’

‘Tien euro?’

‘Ja, ik heb haar gevraagd waarvoor ze die nodig had en ze zei dat ze een cadeautje voor ons wilde kopen.’

‘Wat fijn van haar, maar dat betekent dat ze het geld niet zal opmaken aan een museumbezoek.’

‘Je hebt gelijk.’

Gie keek rond en vroeg zich af wat hij kon doen. Hij nam een besluit en liep naar de kassa. In zijn beste Frans vroeg hij of de kassierster een klein kind had zien passeren. Tot zijn grote verbazing was dat het geval. Het kind had haar gevraagd of ze gratis binnen mocht, en dat was het geval. Op de vraag waar haar ouders waren, had het kind gezegd dat die zouden volgen, en dat was ook waar.

Gie en Han keken elkaar verbaasd aan en vroegen zich af waar Roos de Franse taal had geleerd.

Gie betaalde 12 euro en haastte zich samen met Han dieper de kerk in. Het was er donker, maar het flitslicht van toeristen die foto's maakten, verlichtte de graftombes en het prachtige interieur op een mysterieuze manier.

Ze hadden haast maar liepen niet zomaar voorbij het praalgraf van Napoleon. Zijn stoffelijke overschot werd in 1840 na een staatsbegrafenis in de kelder onder de gouden koepel bijgezet. Hij rust in een kist van blik, in een van mahonie, twee van lood en een van ebbenhout en dat geheel zit opgesloten in een blok porfier uit Finland, vormgegeven door de architect Visconti. In de vloer rondom staan de namen van zijn overwinningen gegraveerd: Austerlitz, Iena, Marengo.

Het geheel staat in een ondiepe put waardoor je de keizer met een lichte buiging groet. Vanaf de onderste ring van de put kijk je echter naar hem op. Onder het standbeeld van Napoleon, die de invaliden zegent, ligt de graftombe van zijn zoon, ook l'Aiglon of het adelaarsjong genoemd.

Hun blik omhoog ving Roos, zittend op het bordes van de eerste verdieping, met haar rug in de richting van de afgrond. Flitsende flashes en piepende geluiden van opladende flitslichtbatterijen verrieden dat ze als onderwerp diende voor een handvol fotografen die afgeweken waren van hun eigenlijke doel: de artefacten in de kerk.

Han moest zich inhouden om het niet uit te roepen. Ze zocht zich een weg naar een trap en spurtte naar boven. Gie volgde haar op de hielen.

Han haastte zich Roos voor een val te behoeden en nam haar onder de oksels vast om haar vervolgens op de grond te zetten. Geschrokken trokken de fotografen zich terug.

Aan het gezicht van het kind zag Han dat ze hard over iets nadenkt, of iets helemaal niet begreep.

‘Wat scheelt eraan?’ vroeg Han.

Gie kwam bij hen staan en vroeg:

‘Wat bezielt je?’

Roos antwoordde niet. Ze keek hen niet direct aan maar staarde naar een plek achter hen. Ze wees er niet naar, maar het was duidelijk dat ze zich moesten omdraaien om het te kunnen zien.

Voor hen hing een immens wandtapijt dat de stichting van het Hôtel des Invalides uitbeeldde: een aantal heren, met pruiken vol krullen en gekleed in kleurige rokken, die fier hun uitgetekende plannen aan de bezoekers tonen terwijl een engel over hun hoofden vliegt en op een bazuin blaast.

Han en Gie keken er verwonderd naar maar zagen niets ongevoons.

‘Kijk eens goed,’ zei Roos toen ze begreep dat haar pleegouders er het raden naar hadden.

Gie was de eerste die het zag. Hij tikte Han aan om het haar aan te wijzen. Toen zag zij het ook. Op de voorgrond van het schilderij stond een jonkvrouw die hemels opkeek naar de architecten alsof zij de makers van de wereld waren. In zeker opzicht waren ze dat ook, ze hadden de wereld gevormd zoals zij hem het liefst zagen.

‘Ze lijkt op jou,’ zei Gie.

Of Roos leek op de vrouw op het doek. Gie voelde de nood om het wandtapijt digitaal vast te leggen zodat hij het beeld thuis kon analyseren en beoordelen. Misschien kon het ook als onderwerp voor een nieuw boek dienen.

‘Je hebt gelijk liefje, dat kind lijkt veel op jou. Kom nu maar,’ zei Han.

Ze trok Roos kordaat mee naar de uitgang. Blijkbaar wilde ze de plaats zo snel mogelijk verlaten omdat het schilderij anders haar kind zou opslokken, of omdat het meisje voorgoed in een standbeeld zou veranderen.

De fotografen concentreerden zich weer op andere onderwerpen. Hun flitslampen maakten de plaats zo sinister als een onweer zonder donder.

Han en Gie verwachtten elk moment een kwade priester in paars gewaad om hen te zeggen dat ze er niet gewenst waren. Eens te meer ontsnapte Roos aan een bolwassing omdat Gie en Han niet wisten hoe ze het meisje het beste konden aanpakten.

Ze namen de metro naar de Cimetière Père-Lachaise, genoemd naar de biechtvader van de zonnekoning Lodewijk XIV. Roos mocht het metroticket in de automaat steken.

Terwijl de trein door de tunnels reed, fluisterde Roos in Gies oor:

‘Waar gaan al die mensen heen?’

Gie dacht: *Nergens*. Hij had zijn leven lang gefilosofeerd over de zin van het leven. De tragische dood van zijn tweelingzus had hem doen besluiten dat God niet bestond en dat mensen leefden om te sterven. Dus hij zei wat er werkelijk toe deed:

‘Zij zijn op jacht en visvangst.’

Roos keek hem verwonderd aan. Han stak haar verbazing niet onder stoelen of banken en zei:

‘Maak haar niets wijs, Gie.’

‘Papa heeft gelijk. Jullie zijn voortdurend bezig om voor mij te zorgen. Wanneer ik honger heb, betalen jullie mijn eten. Wanneer ik het koud heb, kopen jullie mij kleren.’

Gie en Han keken elkaar aan zoals ze de laatste tijd meer deden. Uit hun blikken bleek duidelijk hun verwondering over Roos’ volwassen woorden.

Toen ze bij het kerkhof aankwamen was de zon achter de horizon verdwenen. Opnieuw kwam Roos uit een opmerkelijke hoek door te zeggen:

‘Wij zijn allemaal onderweg naar ons graf.’

Gie en Han beaamden dat, maar ze gunden hun meisje toch een lang leven voordat ze aan de poort van de hemel zou aankomen.

Het kerkhof was verlaten. Gie deed een poging om Jim Morrisons grafzerk te vinden met behulp van een plattegrond, maar hij slaagde daar niet in. Het graf van Edith Piaf konden ze vergeten, want dat lag aan de andere kant van het terrein. Het kerkhof was zo groot dat je er met de auto mocht rijden.

Het was 17u20. De deuren zouden om halfzes sluiten. Voor een bezoekje aan het Monument aux Morts met ondergronds knekelhuis was er geen tijd meer, maar voor een spelletje waren ze wel te vinden. Roos kwam op het idee om zich te verstoppen en Han aan het schrikken te brengen door te krijsen als een zombie, maar Han was niet onder de indruk.

Eenmaal buiten het kerkhof herademden ze opgelucht, want de levende doden hadden hen met rust gelaten. Ze namen de metro terug naar het centrum. Op de terugweg naar het hotel kwamen ze voorbij Galeries Lafayette. In Galerie Maison vergaaptten Roos en Han zich aan alle uitgestalde dingen. Sinterklaas en de kerstman hadden hun krachten gebundeld om een berg speelgoed tevoorschijn te toveren die zo hoog was als de heuvel waarop de Sacré-Coeur staat.

Omdat Roos zo braaf was geweest, kreeg ze een doos met klei in alle kleuren van de regenboog. Als je de tekst op de doos mocht geloven, zouden de lemen dingen levend worden nadat je ze in de oven had gebakken. Toen Gie haar dat uitlegde, wilde ze zo snel mogelijk naar het hotel rennen om er klei te kneden zoals het de *petite déesse* betaamde.

Natuurlijk kon Gie Galerie Femmes niet verlaten zonder een cadeautje voor Han te kopen. Hij koos voor een leuke paraplu met getekende poesjes erop, hoewel lingerie meer voor de hand lag. He-laas was seks in de hotelkamer uit den boze vanwege Roos' aanwezigheid. Toch had Gie de indruk dat Roos zich op de achtergrond hield wanneer hij Han uitbundig kuste of knuffelde.

Han vond dat ze Gie ook een cadeau moest geven. Roos hielp haar kiezen en ze kwamen uiteindelijk met een paar bruine sloffen aan waarin het merk in gele letters was genaaid.

‘Merci ma chérie,’ zei Gie en gaf Roos een kusje op de mond.

Omdat Han er beteuterd bij stond, gaf hij haar ook een en zei: ‘Ma chérie, merci.’

De meisjes glimlachten met monden zo breed als hun gezichten. Gie deed qua grijns voor hen niet onder.

De avondlijke wandeling had hen hongerig en dorstig gemaakt. Opnieuw hadden Gie en Han moeite om een gepast restaurant te vinden. Ook Roos kon hen daar niet mee helpen. Ten langen leste bestelden ze op Place Pigalle een kebab met friet om mee te nemen.

Het was smullen geblazen op het bed in de hotelkamer. De inhoud van de minibar moest er ook aan geloven. Het bedje van Roos hadden ze tegen hun tweepersoonsbed geschoven, maar Roos wilde tussen hen in liggen. Al lepelend vielen ze samen in slaap.

Op de laatste dag van hun bezoek aan Parijs werden Gie en Han bijna gelijktijdig wakker. Stilletjes slopen ze naar de badkamer en hoopten dat Roos nog even zoet bleef slapen.

Vrijen in bad hadden ze thuis al ooit geprobeerd, maar dat was lelijk uitgedraaid omdat het water over de rand was geklotst en de vloer helemaal nat had gemaakt.

Ondanks de kleine ruimte slaagden ze erin elkaar te bevredigen zonder veel geluid te maken. Toen ze frisgewassen en voldaan uit de badkamer kwamen, lag Roos nog steeds mooi te slapen. Zo stil mogelijk maakten ze hun trolley klaar.

Toen Gie per ongeluk zijn toilettas op de grond liet vallen, werd de kleine meid wakker.

‘Wat doen jullie in vredesnaam zo vroeg uit bed?’

‘Wij maken onze tassen klaar, want na het ontbijt moeten we uit de kamer,’ zei Han.

‘Gaan we al naar huis?’ vroeg Roos ongerust.

‘Nee, mallerd, we gaan Parijs een laatste keer verkennen en rijden pas vanavond naar huis,’ zei Han.

‘Ik wil blijven,’ zei Roos.

‘Dat kan,’ zei Gie, ‘huur een kamer en zoek werk, want wij blijven je niet onderhouden.’

Han keek hem kwaad aan, wellicht omdat hij het wel heel bont maakte.

Roos keek hen verbaasd aan en dreigde in tranen te gaan uitbarsten, maar ze zei:

‘Pas maar op, of ik doe het.’

‘Wees gerust Roos,’ zei Han, ‘we komen nog weleens terug naar Parijs, beloofd.’

‘Fijn,’ zei ze gerustgesteld, ‘want ik moet nog iets doen.’

‘Wat moet je dan nog doen?’ vroeg Han.

Roos aarzelde even en zei:

‘Mijn tweelingzus verstopt zich ergens in deze stad.’

‘Je hebt helemaal geen tweelingzus,’ zei Gie.

‘Toch wel, je hebt haar zelf op het schilderij gezien.’

‘Je hebt te veel fantasie liefde,’ zei Han.

‘En jullie hebben te weinig fantasie, jullie zullen het wel zien,’ zei ze mysterieus.

Gie en Han keken elkaar met vragende blik aan. Ze wilden er niet verder op ingaan en hielpen de kleine meid zich klaar te maken. Haar rugzak leek haar wel heilig te zijn.

In de eetzaal genoten ze voor de laatste keer van een stevig ontbijt. Terwijl Roos en Han naar de wc gingen, laadde Gie de trolley in de Fiat. De auto had gelukkig niet als speelbal voor vandalen gediend. Dat konden ze niet zeggen van een scooter met zwartgeblakerd zadel.

Te voet gingen ze naar Place Vendôme waar het Hôtel Ritz ligt. Gie legde Han uit dat Lady Di vandaar met de auto vertrokken was om even later in een tunnel tegen een brugpijler te botsen.

‘Ik denk niet dat het de schuld van de paparazzi was,’ zei Roos.

Gie en Han keken van haar opmerking op.

‘Wat weet jij daarvan?’ vroeg Han.

‘Oma had het erover met opa naar aanleiding van de zoveelste verjaardag. Hij dacht dat het een samenzwering was van prins Charles en de Engelse inlichtingendienst.’

‘De media weet het allemaal beter,’ zei Gie, ‘maar ze vergeten dat prinsessen ook pech kunnen hebben.’

Hij achtte het moment om erover te filosoferen niet goed gekozen.

‘Ik wil een prinses zijn,’ zei Roos.

‘Dan moet je met een prins trouwen zoals ik dat heb gedaan,’ zei Han.

Gie glimlachte en keek haar doordringend aan.

‘Prinses Han en prins Gie,’ zei Roos en klapte enthousiast in haar handjes.

Han deed haar na en danste mee. Ze zei:

‘Prinses Roos en prins Gabriël.’

‘Gabriël is een engel,’ zei Roos.

‘Ik vind het een mooie naam,’ zei Han.

Aan Gies gezicht was te zien dat hij daar niet mee akkoord ging.

Een politieauto die met piepende banden voorbij stooft, deed hen omkijken. Roos en Han keken de auto na terwijl Gie in het rond tuurde. In het midden van het achthoekige plein stond de Colonne de Vendôme. Gie staarde de azuurblauwe lucht in en herkende het beeld dat op de 44 meter hoge obelisk stond. Het was Napoleon, gemaakt van staal van 1250 buitgemaakte kanonnen uit de slag van Austerlitz.

Terwijl Han foto’s van Roos maakte, zag Gie twee vliegtuigen schijnbaar botsen omdat hun witte vliegtuigstrepen elkaar kruisten. Normaal mag je alleen iets wensen als je een meteoriet met een lange staart door de nachtelijke dampkring ziet vallen, maar Gie vond dat het tijd was om aan iets moois te denken: samen met Han proberen Roos zo goed mogelijk op te voeden, vervolgens oud worden en daar zo weinig mogelijk hinder van ondervinden.

Via rue de Rivoli slenterden ze langs winkeltjes waar alle souvenirde naam *Paris* of een tekening van de Eiffeltoren dragen. Ze kochten er een leuk mutsje voor Roos en een gebreide sjaal voor Han. Han breidde regelmatig als Roos slapen was, terwijl Gie in de zetel met de draagbare computer op zijn schoot zat. Ze wist niet zo goed welke steek het mooiste was. Met de sjaal als voorbeeld kon ze zich nu bekwamen in het breien.

Op een bankje in de tuin van het Palais Royal verpoosden ze even aan de rand van een vijver met fontein, ze genoten er van de stralende herfstzon. Roos sprong op de stenen zuilen en trok gekke

gezichten in de spiegelende bollen. Han en Gie keken elkaar aan en wensten dat ze nog kinderen waren.

Ze staken de straat over en doorkruisten het domein van het Louvre om via de voetgangersbrug Pont des Arts en rue de Seine – waar de ene kunstgalerie na de andere ligt – bij het Palais du Luxembourg aan te komen. Het ligt middenin het Quartier Latin en de studenten aan de Sorbonne zien de kleurige tuin als hun terrein. De Franse Senaat huist er.

‘Mag ik hier later komen studeren?’ vroeg Roos.

‘Natuurlijk,’ zei Gie, ‘je bent het Frans blijkbaar al meester.’

‘Ik ken helemaal geen Frans,’ zei ze.

‘Hoe ben je dan voorbij de kassa van het mausoleum gekomen?’ vroeg Han.

Roos dacht even na en zei:

‘De stem in mijn hoofd kent alle talen van de wereld.’

Gie en Han wisselden een blik van verwondering. Als haar brein alle talen begreep, mochten ze van een genie spreken.

Aan de vijver aten ze de clubsandwiches die ze eerder in een broodjeszaak hadden gekocht. Roos had geen honger. Terwijl Gie en Han in een discussie over de onderhoudskosten van de Parijse parken waren verwickeld, glipte ze voor de zoveelste keer weg.

Toen Han en Gie begrepen dat ze het meisje uit het oog waren verloren, stoven ze een willekeurige richting uit om haar te zoeken. Ze moesten niet ver gaan, want aan de trap naar een hoger gelegen gedeelte van het park stond ze te paraderen voor enkele kinderen, die er boterhammen aten terwijl arrogante duiven de kruimeltjes aan hun voeten wegpikten.

Roos was erin geslaagd zes duiven op haar uitgestrekte armen te laten landen, drie links en drie rechts. Hans eerste reactie was de duiven weg te jagen, maar Gie hield haar tegen. Van wie had ze dat kunstje geleerd? Opa was ooit een fervente duivenmelker maar was met die hobby enkele jaren eerder gestopt.

Toen Roos met haar armen deed alsof ze wilde opvliegen, vloegen alle duiven in alle richtingen weg, waardoor de haren van de kinderen omhoog zwiepten.

Han haastte zich Roos bij de arm te nemen en zei:

‘Kom kleine clown, je hebt genoeg kunsten vertoond.’

Roos pruttelde niet tegen en volgde haar pleegmoeder naar een van de uitgangen van het park. Gie had een kopje koffie in een van de pittoreske tuinhuisjes willen drinken, maar hij volgde het tweetal gedwee. Tot zijn genoegen stelde Han niet veel verder voor iets bij Starbucks te gaan drinken.

Knappe studentes hadden zich op de bovenverdieping van het pand genesteld om een uurtje met de neus in de boeken te zitten. Gie, Han en Roos moesten wachten tot enkele zetels vrijkwamen.

Toen een van de studentes chocomelk op de grond morste, zagen ze hun kans schoon. Nadat de studente en haar vriendinnen eindelijk waren opgestapt, zetten ze zich in de zachte fauteuils en genoten van een grote beker lekker geurende koffie terwijl een bereidwillige schoonmaakster de vloer opkuisde. Roos slurpte aan het rietje van een frambozenmilkshake en had voor niets anders oog.

Gie maakte altijd gebruik van een wc als die er was. Hij had geen problemen met zijn prostaat, maar hij naderde de leeftijd waarop hij die kon verwachten. Toen hij voor de wc-deur stond, constateerde hij dat hij ze enkel met een code kon openen. Hij keerde onverrichter zake terug.

Han keek verbaasd op en zei:

‘Je bent zo snel terug. Is het toilet bezet?’

‘Volgens een plakkaatje naast de deur kan ik ze enkel openen met een code die op het kasticket staat. Heb jij dat nog?’

‘Jij hebt betaald,’ zei Han, ‘jij moet het hebben.’

Gie maakte aanstalten om zijn zakken opnieuw te controleren, maar Roos stak het ticket onder zijn neus en zei:

‘Het plakte onder mijn beker.’

‘Goed dat jij erbij bent meisje, bedankt.’

‘Anders hadden we een probleem,’ zei Han.

‘Ach, dan zouden jullie een milkshake voor me kunnen bestellen,’ zei Roos met een ondeugende blik in haar ogen.

Gie deed zijn ding op de wc. Toen hij klaar was, gaf hij het ticket aan Han. Roos hoefde niet en zei trots:

‘Ik heb een grote blaas van mijn echte ouders geërfd.’

Gie en Han wisten niet zo direct hoe ze moesten reageren en besloten unaniem te zwijgen. Roos was een gemakkelijk kind maar ook een weetal die hen de specifieke problemen bezorgde die ouders van hoogbegaafde kinderen ook ondervonden.

Roos had haar intelligentie vermoedelijk van zijn zus geërfd, want Gie kon haar overleden man geen genie noemen. Met achttien maanden had Roos al gelopen en niet veel later waren haar eerste woordjes uit haar mondje gekomen. Met spelletjes won ze voortdurend en haar creaties op papier waren volgens de familie wonderbaarlijk mooi. Dat waren de enige tekens waaruit was gebleken dat haar natuurlijke ouders een bijzonder kind hadden geschapen.

Sinds ze bij Gie en Han woonde, was Roos open gebloeid. Het was duidelijk dat ze niet alleen heel slim was maar ook zaken aanvoelde die zelfs voor een volwassene moeilijk te bevatten zijn. Blijkbaar vergeleek ze de wereld zoals hij was met de wereld zoals hij zou moeten zijn en deed er alles aan om ze te laten overlappen.

Onderweg in Parijs schrokken ze van een triest beeld dat ook bij de schitterende stad hoorde. Een man met wilde haardos en baard had zich op het trottoir geïnstalleerd. In een vuile slaapzak bovenop het deksel van een rioolput sliep hij zijn roes uit. Iets verder lag een andere man letterlijk in de goot. Vanuit zijn besmeurde reistas weerklonk hiphopmuziek. Hij knikkebolde leunend tegen een geparkeerde auto en hield in zijn linkerhand een halfvolle fles sterkedrank vast.

Gie en Han waren al voorbijgelopen en moesten wachten op Roos die talmde en maar achterom bleef kijken naar de sukkelaars.

‘Kom Roos,’ riep Han.

‘Kunnen we die mensen geen geld geven om een kamer te huren?’ vroeg Roos.

‘Schatje, als we iedere arme man of vrouw geld geven, houden we zelf geen cent meer over. Dan kunnen we niet meer op vakantie gaan.’

Roos schokschouderde en zei:

‘In de metro heb ik drie bedelaars geld gegeven. Het is onze laatste dag in Parijs en ik denk niet dat we nog veel arme mensen zullen tegenkomen. Kunnen we hen dan geen centen geven?’

Han keek van de kleine meid naar Gie. Hij haalde zwijgend zijn portefeuille boven en liet haar de twee geldstukken van twee euro in zijn geopende portefeuille zien.

‘Voor elk eentje?’ vroeg Roos.

Gie knikte. Ze glimlachte en nam de geldstukken eruit. Han en Gie vonden het raadzamer het meisje tot bij de man in de goot te volgen voor het geval hij voor geweld zou kiezen.

De onguere man zag haar niet komen en schrok toen Roos hem op zijn schouder aantikte. Han schrok ook, want ze dacht dat de clochard de kleine meid als een dief aanzag en haar een klap wilde verkopen.

De dakloze zag zijn vergissing snel in en sprak in onverstaanbaar Frans zijn dankbaarheid voor haar gulle daad uit. Roos overhandigde hem het geldstuk, vervolgens rende ze naar de andere man die ondertussen rechtop was gaan zitten. Terwijl zij hem naderde verscheen een treurige glimlach op zijn gezicht.

Roos stak hem het geldstuk toe en de bebaarde oude man nam het gretig aan. Hij kustte het, en stak het in de lucht zoals een priester dat met een hostie doet. Misschien dankte hij God voor de kleine engel die uit de hemel was neergedaald. Ofwel was hij buiten zinnen in het vooruitzicht dat hij weer een fles sterkedrank kon kopen.

Roos draaide zich om en liep terug naar Gie en Han.

‘Kijk eens hoe gelukkig ik die mannen heb gemaakt.’

‘Dat heb je fijn gedaan meisje,’ zei Gie, ‘met mijn geld.’

Roos lachte. Han en Gie deden mee.

Gie herinnerde zich een tv-reportage over de Pont de l’Alma, waar aan de ene kant daklozen van allerlei nationaliteiten in tentjes zaten, terwijl aan de andere kant van de Seine moderne clochards zich in heuse cabines hadden gevestigd. Gie had ongelovig naar de reportage gekeken en geprobeerd zich voor te stellen hoe het er in de winter zou zijn. Hij zweeg erover, anders zou Roos tot aan de brug willen lopen om kennis te maken met de daklozen en hen geld te geven.

Ze vervolgden hun wandeling tot aan het Panthéon waar grote maar ongelovige mannen zoals Voltaire, J.J. Rousseau en Emile Zola begraven liggen. Lodewijk xv heeft het laten bouwen als dank voor zijn genezing, en als eerbetoon voor de helden van de Franse Revolutie.

Han en Gie gingen naar binnen omdat de entreprijs meeviel. Roos bleef in de poortopening naar de overkant kijken, waar keuvelende jonge mannen en vrouwen met tassen voor de saaie gevel van een immens gebouw stonden.

‘Zijn dat studenten van de Sorbonne?’ vroeg ze.

Gie wist niet hoe ze dat had kunnen afleiden, wel dat de Universiteit de Sorbonne de oudste universiteit van Europa is.

‘Ik denk het wel,’ zei Han.

‘Zullen we er een kijkje nemen?’ vroeg Roos.

‘Natuurlijk meisje,’ zei Han en trok haar mee naar buiten.

Gie volgde zonder tegen te pruttelen.

Ze liepen langs de lange gevel van het gebouw maar vonden geen ingang. Han wilde per se de andere kant van het bouwwerk zien en Gie gaf toe.

Ze vonden een zij-ingang, bewaakt door een veiligheidsman.

Gie bekeek de situatie van een afstand en zei:

‘Ik denk dat we een pasje nodig hebben.’

Han en Roos hadden geen oren naar zijn commentaar.

‘In een school mag iedereen binnen,’ zei Han.

Roos hield haar pas niet in en stevende op de deuropening af.

‘Wacht even Roos,’ riep Gie.

Toen bleek dat ze niet luisterde, riep Han haar. Ze rende achter het meisje aan en kon verhinderen dat de veiligheidsman haar bij de kraag nam. Ze trok het kind aan de arm terug en zei met strenge stem:

‘Roos, luister eens goed: je hebt hier niets verloren.’

Roos keek naar een bord aan de zijgevel dat iets hoger hing dan zij groot was. Onder het oog van de veiligheidsman die stoïcijns de toegangsbewijzen van de bezoekers controleerde, liet Gie zijn ongenoegen blijken.

‘Roos, je gaat nu braaf met ons mee, en thuis zullen wij via het internet of de telefoon een afspraak maken. Oké?’

Roos reageerde niet. Ze leek geconcentreerd de inhoud van het document achter glas te lezen. Gie en Han keken elkaar met verwonderde blikken aan en wachtten af.

Het leek alsof ze begreep wat ze had gelezen en voor zichzelf een conclusie maakte toen ze knikte en zei:

‘Oké, ik wil het volgende schooljaar nog afwachten, want voor de inschrijvingen ben ik al te laat, daarna zal ik naar deze universiteit komen, want ik wil alles leren wat er te leren valt.’

‘We zullen wel zien,’ zei Han.

Gie las de tekst achter het glas en begreep dat de inschrijvingsdagen inderdaad voorbij waren. Het meisje ging een halfjaar naar de lagere school en kon zonder problemen Nederlands lezen en schrijven, weliswaar traag. Franse les zou ze pas op de grote school krijgen. In het mausoleum had ze zich aan de Franse kassierster verstaanbaar kunnen maken. Nu was duidelijk dat ze ook een Franse tekst kon lezen.

‘Ik wil naar dezelfde school als mijn tweelingzus.’

Gie vond het nodig alles op een rijtje te zetten en zei:

‘Je zult eerst thuis de lagere en de grote school moeten doorlopen, daarna kun je naar de hogeschool of de universiteit, die van Leuven bijvoorbeeld, die ligt dichtbij.’

‘Misschien besluit je tweelingzus ook naar Leuven te gaan,’ zei Han, ‘die is net zoals die van Parijs wereldberoemd.’

‘Denk je?’ vroeg Roos.

Han trok het kind aan de hand mee en ze liepen samen voorbij de vriendelijk lachende veiligheidsagent.

Gie en Han voelden zich aan de ene kant verheugd over het feit dat ze een uitzonderlijk kind onder hun hoede hadden. Aan de andere kant begrepen ze dat de problemen waren begonnen en dat ze niet wisten wanneer die zouden eindigen.

Via het Musée du Moyen-age in het Hôtel de Cluny liepen ze in de richting van hun eigen hotel. Ze hadden slechts drie nachten geboekt en zouden die avond terug naar huis rijden. Gie keek op zijn horloge en zei:

‘Verdorie, het is te laat om een wandelingetje in het Bois de Boulogne te maken.’

‘Ik wil erheen gaan,’ zei Roos, ‘dat is romantisch.’

‘We komen gegarandeerd terug,’ zei Gie, ‘want we moeten Versailles nog bezoeken.’

Roos bokte. Voor de rest van de wandeling naar het hotel kwam er geen woord meer uit. Gie en Han vroegen zich af of het wel een goed idee was om Parijs te verlaten als Roos zo graag wilde blijven.

Gie haalde hun koffers uit de kofferkamer, want ze mochten niet meer naar hun kamer. Om even uit te rusten gingen ze in de hal van het hotel in de comfortabele zetel zitten.

Met haar armpjes voor de borst gekruist zei ze onverwacht:

‘Er zit jullie iets dwars. Spui het uit.’

Zei ze werkelijk: *Spui het uit?* Voor een kind van zes?

Gie en Han keken elkaar opgelucht aan en gaven elkaar de kans om iets te zeggen. Toen Han twijfelde, nam Gie zijn kans waar en zei:

‘Roosje, je bent slechts zes en je schijnt al heel wat van deze wereld te hebben opgesnoven. Hoe je dat doet laat ik in het midden, maar je zult naar ons moeten luisteren tot je meerderjarig bent. Daarna doe je wat je wilt.’

Han wilde haar duit in het zakje doen en zei:

‘De staat heeft ons de kans gegeven je op te voeden en we zullen dat zo goed mogelijk doen.’

‘Natuurlijk zullen wij luisteren naar wat jij te zeggen hebt,’ vulde Gie aan.

Han zweeg en samen met Gie wachtte ze Roos’ reactie af.

Na lang nadenken zei Roos:

‘Oké, als jullie beloven dat we terugkomen voor het bos, Versailles en de musea die we nog niet bezocht hebben.’

Gie had ze op een papiertje geschreven: *Het musée d’Orsay, het musée d’Orangerie, het musée Guimet, de Bastille, het Hôtel de Ville, de catacombes, de cité des Sciences.*

‘Beloofd,’ zei hij.

Han knikte en dacht er het hare van.

Ze verlieten het hotel en gingen op weg naar de auto. Ze kwamen voorbij een piepkleine boetiek die helemaal niet op een souvenirwinkel leek. Het winkeltje trok aan omdat het zo klein was en vol huiselijke dingen lag. Ze waren al lang op zoek naar een voorshoot zonder opschrift of tekening en toevallig hing er een in de kleuren van hun keukenhanddoeken. Voor een souvenir waren de tien euro goed besteed.

Roos slaagde er meestal in iets te krijgen, maar in dat winkeltje vond ze geen mooi speelgoed en ze liep mokkend naar buiten. Gie was blij dat hij de trolley niet naar de Gare du Nord moest sleuren. In de Fiat 500 reden ze door de duisternis naar huis.

Gie was moe, het rijden in het donker verging hem niet zo goed. Hij zag voortdurend fladderende silhouetten op de voorruit afkomen. Ze waren donkerder dan de nacht.

Gie was bang dat hen iets zou overkomen en spande zich in om geen stuurfout te maken. Hij moest de neiging om te panikeren onderdrukken terwijl hij over de autosnelweg reed met naast hem de vrouw waar hij het meeste van hield en op de achterbank het kind dat hij altijd al had willen hebben.

Tijdens een rustpauze langs de autosnelweg stelde hij Han voor om naar de achterbank te verhuizen, maar hij vergat dat er niet genoeg plaats was voor een volwassen vrouw met lange benen. Hij wist geen andere uitweg dan zo snel mogelijk te rijden en vooral de goede richting naar huis aan te houden.

Zijn vrees voor onheil bleef hem bezighouden. Hij maakte zichzelf wijs dat hij de nabije toekomst kon voorspellen, maar dat kon niemand, zelfs niet de makers van films en tv-documentaires. Er waren veel mensen met opmerkelijke talenten. Veel fenomenen op aarde stonden geboekstaafd als onverklaarbaar, maar in een vaardigheid zoals helderziendheid kon hij moeilijk geloven.

Eenmaal over de landsgrens nam Gie zich voor te stoppen bij het eerste het beste hotel dat hij op zijn weg vond. Hij zag echter geen enkele lichtreclame als lokmiddel voor verdwaalde toeristen of radeloze reizigers zoals hij en zijn gezelschap.

Terwijl Han zich een weg baande naar dromenland, reed Gie zonder bruuske manoeuvres te maken verder. Het idee van op hotel te gaan, voerde hij af. Hij was moe maar dacht de autorit tot in Has-selt aan te kunnen.

Hij vond zichzelf een gedisciplineerde autobestuurder. Het enige dat hij van zijn medeweggebruikers verwachtte was dat ze hem niets in de weg legden. Hij had in zijn leven slechts eenmaal kort bij de dood gestaan, in een autocrash, en hij wilde dat niet opnieuw meemaken.

Voor de Fiat 500 had hij met een Alfa Gtv Turbo gereden. Door het gaspedaal van die auto maximaal in te drukken, had hij groen licht gegeven aan de 200 paardenkrachten onder de motorkap. Het geluid van de turbo was als een eentonige windruis te horen geweest, alleen jammer dat de naald van de benzinemeter vanwege zijn sportieve voet veel te snel daalde.

Han had Gie voorgesteld de dure auto van de hand te doen en een goedkope auto met dieselmotor te kopen. Een dieselauto was in aanschaf en wegentaks iets duurder, maar aan het tankstation zou het een groot verschil maken, vond ze. Hij was akkoord gegaan. Samen hadden ze een aantal autogarages afgedweild, maar ze hadden de juiste auto niet gevonden.

Tijdens een bezoek aan het autosalon was hen de nieuwe Fiat 500 opgevallen en 's anderdaags hadden ze er een in de dichtstbijzijnde Fiatgarage besteld. Een viertal maanden later waren ze de trotse bezitters van een parelmoeren Fiat 500 voorzien van een dieselmotor met directe inspuiting, intercooler én turbo. De Alfa waren ze kwijtgeraakt aan de voorzitter van een autoclub voor Alfa Gtv-eigenaars in Maastricht.

Rode lampen haalden hem uit zijn beschouwing over zijn autoverleden en gooiden hem terug in het helse verkeer van alledag. De chauffeur van de auto voor hem was onverwacht op zijn remmen gaan staan. Gie remde ook en kon net op tijd een kop-staartbotsing vermijden.

Hij vloekte op zijn voorligger die aanstalten maakte de auto-snelweg te verlaten. Tot zijn grote verbazing begreep hij dat ze al aan de afslag voor Tienen waren. Als hij die had gemist, had hij een serieuze omweg moeten maken.

Door het remmanoeuvre en zijn getier waren Han en Roos wakker geschrokken. Han vroeg verontwaardigd:

‘Wat bezielt je?’

‘Ik lette even niet op, maar er is niets ernstigs gebeurd, toch?’

‘We leven nog,’ zei Roos, ‘maar dat kan ik van mijn echte mama en papa niet meer zeggen.’

Gie keek naar rechts en begreep uit Hans blik dat hij een dergelijke stunt beter niet herhaalde. Het feit dat Roos het over haar natuurlijke ouders had, maakte hen droevig. Ze wilden zichzelf liever niet zien als pleegouders.

Voor haar ouders de dood in een auto-ongeval hadden gevonden – volgens Roos was het omgekeerd – had ze Han *tante* genoemd. Bij vergissing had ze Gie toen ook wel eens *papa* genoemd, maar dat vond hij natuurlijk niet erg. Roos had zich snel kunnen aanpassen. De kleine meid begreep dat Han en Gie alles zouden doen om echte ouders voor haar te zijn, maar heimwee sloeg regelmatig toe. Ook nu, want Roos begon te wenen.

Han draaide zich om en nam het hoofdje van het kind in haar handen. Ze sprak troostende woorden, maar die hielpen niet. Roos barste in tranen uit zoals ze nog nooit had gedaan.

Het was hen opgevallen dat het kind tijdens de begrafenis van haar ouders nauwelijks een traan had gelaten. De psycholoog die door de politie was aangesteld om haar tijdens de eerste dagen te begeleiden, had dat normaal gevonden. De huilbui zou volgens de hulpverlener pas later komen. Han had daarvan opgekeken, want ze dacht dat het enkel voor volwassenen gold. Nu Roos tranen met tuiten hilde, begreep ze dat de psycholoog gelijk had.

Gie had de auto ondertussen op de pechstrook stilgezet.

‘Neem haar op je schoot, dan kun je haar troosten,’ zei Gie.

Han deed wat hij voorstelde. Roos gedroeg zich als een baby en Han voelde zich op en top de moeder die zichzelf beloofd had altijd voor haar kind paraat te staan.

Voordat Roos Gies adoptiekind werd, was ze zijn petekind. Ze stond op nummer 1 als Han er niet was. Tuur was het petekind van Han en stond op de eerste plaats als Gie er niet was. Voor beiden was Roos nu de eerste in de rij en alles draaide rond haar.

Het gehuil van Roos minderde. Han leek alles onder controle te hebben. Gie maakte van de gedwongen pauze gebruik om uit te stappen en een plekje te zoeken om te plassen.

Hij besloot niet over de vangrail te kruipen maar zijn straal zo ver mogelijk erover of tussen de profielen te richten om zijn broek en schoenen niet te bespatten. Hij stond versteld van de reikwijdte van zijn pisstraal, toen ineens een fel licht over hem heen viel. Hij schrok maar kon niet onmiddellijk stoppen met plassen. Tot zijn grote opluchting ging het licht snel weer uit.

Terwijl hij zijn broek dicht ritste, keek hij links naar de nevel die een snel voorbijrijdende auto van het natte wegdek had opgeworpen. Hij draaide zijn hoofd naar rechts en zag iets verderop een flitspaal staan. Gie glimlachte toen hij bedacht hoe een politieman zou reageren wanneer hij hem al plassend op de foto zag staan.

Hij keerde terug naar de auto en zette zich achter het stuur. Roos zat op Hans schoot en weende niet meer. Welke sussende woorden Han haar kleine meid had toegefluisterd, wist hij niet. Welk trauma ze had opgelopen, konden ze later uitzoeken. Nu moesten ze zich naar huis reppen, of hij zou achter het stuur in slaap vallen.

‘Denk je dat het zal gaan als we zo verder rijden?’

‘Rij vooral voorzichtig,’ zei Han.

Het was onverantwoord wat ze deden, maar soms kon je niet anders met kinderen.

Er was weinig verkeer vanwege het late uur. Op een cijferklok aan het tankstation op de weg naar Sint-Truiden zag Gie dat het 00u57 was. Nog veertig minuten en ze waren veilig thuis. In gedachten lag hij al in bed met het warme lijf van Han naast zich. Maar de mogelijkheid bestond dat Roos vanwege heimwee naar haar ouders zou vragen om in het grote bed te mogen slapen. Dat zou Han zeker toestaan en hij moest daarmee leren leven.

Gie keek opzij en zag dat Roos in slaap was gevallen. Han keek hem aan, en in haar blik las hij dat hij vooral stil moest blijven. Het kind had een onregelmatige slaap. Dikwijls sliep ze zo diep dat ze niet wakker te krijgen was. Andere keren ontwaakte ze bij het minste onraad in huis en kwam ze naar hun slaapkamer gerend om in hun bed weg te duiken alsof het haar laatste toevluchtsoord was.

Han had haar gevraagd of ze misschien rare dromen had, maar dat was niet het geval. Roos herinnerde zich zelden een droom.

Ook Han herinnerde zich bijna nooit een droom. Ze wist dat ze mooi of vies gedroomd had, maar ze had geen idee wat er gebeurd was. Gie echter had zich geoeftend in het onthouden van dromen. Vroeger schreef hij kernwoorden op een blocnote die op het nachtkastje voor dat doel klaarlag. Uiteindelijk was hij daarmee gestopt omdat dezelfde dromen steeds terugkeerden. Misschien was dat bij iedereen zo, ook bij Han en Roos.

Een droom die hij dikwijls had, was die waarin hij op het punt stond te gaan trouwen. Hij probeerde op tijd bij de kerk aan te komen, maar hij moest voortdurend hindernissen uit de weg gaan. Met wie hij ging trouwen, was niet duidelijk. Hij nam aan dat het met Han was, maar hij kon zich goed voorstellen dat een andere kandidate voor hem was uitgekozen. Wie zei hem dat Han de ultieme partner was? Wie zei hem dat er geen betere vrouw zijn pad zou kruisen? Wat maakte een persoon beter dan de andere?

Zoals alle mensen had ook Han haar eigenaardigheden. Als Gie zijn wekelijkse poetsbeurt iets te nonchalant had uitgevoerd, durfde Han venijnige opmerkingen erover te maken. Ze keef wanneer hij de deur van de bergruimte of die van de slaapkamer niet goed sloot zodat die bij de minste windstoot openvloog en de tocht door het huis ervoor zorgde dat de verwarmingsketel aansloeg.

Gie had van zijn ex-vrouw gehouden, maar zij kon niet tippen aan het supergevoel dat Han hem gaf.

Te laat merkte hij in zijn rechterooghoek een SUV het kruispunt opstuiven. Zijn eerste gedachte was dat de bestuurder ervan het stoplicht had genegeerd, maar misschien had hij in gedachten verzonken zelf door rood gereden.

Uit alle macht gooide hij het stuur om en hoopte dat hij niet over de kop zou slaan. Han riep iets onverstaanbaars, maar hij had geen tijd om erop te reageren. Hij moest koste wat het kost zijn auto uit het traject van de SUV houden.

Op een haar na schoof hij voorbij de achterkant van de enorme auto. Hij probeerde de kleine Fiat uit de slip te krijgen en hoopte dat zijn manoeuvre Roos niet uit de armen van Han zou slingeren. Toen hij de auto eindelijk onder controle had, nam hij de tijd om te kijken waar de SUV was gebleven.

Ineens hoorde hij een gekraak. Tot zijn verbijstering zag hij dat de SUV tegen de gevel van een houten veranda was gereden. Gelukkig ontplofte er geen brandstoftank en brak er geen brand uit.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Roos slaperig.

‘Niets meisje,’ zei Gie, ‘alles is in orde.’

Han had de gordel om en hield haar kind nog steeds in een ijzeren greep vast. Ze was niet sterk in de armen, maar in levensbedreigende situaties bezat ze duidelijk meer kracht.

Gie parkeerde de Fiat op de pechstrook achter het kruispunt en zei:

‘Blijf zitten, ik ga kijken of ik iets voor de chauffeur kan doen.’

‘Oké,’ zei Han.

‘Voorzichtig zijn,’ zei Roos.

Voordat hij zich uit de portieropening terugtrok, keek hij zijn lieve meid teder aan. Vervolgens liet hij zijn blik naar Han gaan en hij beloofde zichzelf dat hij tot het einde van zijn dagen alles zou doen om zijn twee meisjes tegen al het kwaad van de wereld te beschermen.

‘Zeker weten,’ zei hij tegen zichzelf toen hij over het kruispunt naar de SUV rende.

Uit het verlichte slaapkamerraam boven de veranda leunde een man naar buiten. Hij bekeek de ravage die de auto had aangericht, Gie meende hem te horen jammeren. Of kwam het gejam van de bestuurder van de SUV die misschien geklemd zat?

Onverwachts ging het portier van de SUV open. Een versufte man stapte uit het vehikel. Met zijn donkere bril, zijn leren vest en zijn stoere laarzen had hij alles van de robot uit de toekomst die Arnold Schwarzenegger zo goed had nagespeeld.

Gie dacht dat diens antagonist elk moment zou opdoemen in de vorm van een slanke, knappe vrouw in een nauwsluitend leren pak met haar blonde haar in een knotje, maar dat gebeurde niet. In het licht van de lantaarnpaal op de hoek van het kruispunt merkte hij dat het om een paarse SUV ging met smalle, witte lijnen over de flanken en het dak; een rijdend krijtstreepak.

Tot ieders geruststelling had de auto enkel de veranda beschadigd. De bestuurder had blijkbaar nog stevig op zijn remmen gestaan en zijn auto was niet tegen het huis gebotst. Overal lagen scherven. De man aan het venster was verdwenen.

Gie wist niet of het door zijn aanblik was, maar het feit dat de onbekende opeens de benen nam, bewees dat hij geen goede bedoelingen had. En alsof dat niet genoeg was, verscheen de eigenaar van de woning om de hoek met een geweer in de aanslag.

De man in pyjama zag er niet angstaanjagend uit. Met zijn halfgesloten ogen en grijswitte haar dat alle kanten opstak leek hij meer op een dorpsgek die zijn eigendom verdedigde, ook al waren zijn bezittingen van weinig waarde. En zijn geweer bleek een doodgewone luchtkarabijn te zijn.

‘Wat is er gaande?’ vroeg hij.

Omdat de eigenaar van de SUV was gevlucht, nam Gie wijselijk het woord:

‘De bestuurder van deze auto is door het stoplicht gereden en heeft mij bijna van de baan gemaaid.’

De pyjamaman maakte aanstalten om zich naar de bestuurderskant van de SUV te begeven.

‘Je bent te laat,’ riep Gie, ‘hij is al op de vlucht geslagen.’

De man bleef abrupt staan en zei:

‘Zo gemakkelijk komt hij er niet van af.’

Hij zette zijn karabijn tegen de auto en vroeg:

‘Heb jij papier en schrijfgier bij?’

‘Zeker,’ zei Gie.

Hij had altijd iets bij om sprankelende ideeën op te schrijven als die toevallig in zijn brein opborrelden.

De pyjamaman nam de pen en het papier aan en schreef de nummerplaat af.

‘Ga je de politie bellen?’ vroeg Gie.

De man keek hem verbaasd aan. Daar had hij blijkbaar niet aan gedacht.

‘Natuurlijk, wat dacht je anders. Heb jij een telefoon bij?’

‘Kunnen we niet met je vaste toestel bellen?’

‘Ik heb geen vast toestel en de batterij van mijn smartphone is leeg.’

‘Oké,’ zei Gie die de gang van zaken wel heel vreemd vond.

Hij drukte het nummer in en wachtte op verbinding.

‘Hey papa, waar blijf je?’ weerklonk een stem achter hem.

Gie draaide zich haastig om en zag dat Roos hem gevolgd was.
'Waar is mama?' vroeg hij.
'Ze zit in de auto.'
'Mocht je van haar naar hier komen?'
'Als ik beloofde over de zebrapaden te lopen.'
'Goed zo kindje.'
Uit de luidspreker van zijn smartphone weerklonk een stem.
'Hallo, met wie spreek ik?'
'Met de politie van Tienen, waarmee kan ik u van dienst zijn?' vroeg een zwoele vrouwenstem.
'Wel, hier is een man door het rood gereden en hij heeft de veranda van een huis geramd.'
'Zijn er gewonden?'
'Ik denk het niet, maar de bestuurder is te voet gevlucht. Kunt u snel een eenheid sturen?' vroeg Gie.
'Als u mij de straatnaam en het huisnummer geeft.'
De man in pyjama noemde het op en Gie herhaalde het voor de politieagente.
'We komen eraan,' zei ze.
'Fijn,' zei Gie en verbrak de verbinding.
Hij zag dat Roos met de pyjamaman praatte. Toen hij het malle duo naderde, leek het erop dat ze zwegen opdat hij niets van hun conversatie zou horen.
'De politie haast zich naar hier,' zei Gie.
'Mooi, dan kunnen we weer gaan slapen,' zei de pyjamaman.
Gie kon hem nu beter zien in het licht van een lantaarnpaal en merkte dat zijn pyjama versierd was met paardenfiguren.
'Komen jullie binnen wachten?' vroeg de man.
Roos keek naar Gie om te weten of ze de pyjamaman mocht volgen. Hij knikte. Omdat de man zijn karabijn vergat, nam Gie ze mee naar binnen via de voordeur om niet door de ravage van de veranda te moeten lopen.
Door de hall liepen ze naar de woonkamer.
'Maak het jullie gemakkelijk,' zei de pyjamaman.

Gie overhandigde hem de karabijn.

‘O, die was ik vergeten.’

Terwijl de pyjamaman het geweer ergens in de keuken opborg, zette Gie zich in de eenpersoonszetel en keek toe hoe Roos in grote verwondering naar de tafel liep waarop een gedeeltelijk gemaakte puzzel lag. Eromheen lagen puzzelstukjes geordend volgens kleur en patroon. Over de leuning van de tweepersoonszetel lag een plank met nog meer stukjes erop.

‘Wauw,’ riep ze.

Op de doos stond een tafereel van rondvliegende zeemeeuwen, uit een kleurige zee opduikende dolfijnen en een horde paarden die vanuit die zee het strand oprenden, dat allemaal terwijl de zon vanachter een grote onweerswolk scheen. Ongeveer in het midden was een bruine deur met gele lijst geschilderd, het geheel kwam erg Dali-achtig over. Op de rand van de doos prijkte het getal 5000.

‘Ik ben al een half jaar met die puzzel bezig, maar het vlot niet,’ legde de man uit terwijl hij de woonkamer binnenkwam.

‘Dan zullen wij je wel helpen,’ zei Gie.

‘Bel Han en zeg dat ze moet komen,’ stelde Roos voor.

Het was overdreven om te telefoneren omdat Han slechts honderd meter van hen vandaan in de auto zat te wachten, maar Gie wilde Roos liever niet alleen laten bij de pyjamaman.

Hij hoefde niet lang te wachten, want ze nam altijd snel op.

‘Han, ik stel voor dat je de auto afsluit en naar hier komt, want we moeten op de politie wachten. Je kunt hier ondertussen wat puzzelen als je wilt.’

‘Ik ben te moe om te puzzelen,’ zei Han.

‘Je kunt in de zetel slapen. Ik wed dat onze gastheer daar geen problemen mee heeft.’

De pyjamaman reageerde niet omdat hij samen met Roos aan het puzzelen was geslagen.

‘Oké, ik kom even een kijkje nemen,’ zei Han.

‘Leuk,’ zei Gie en verbrak de verbinding.

‘Han komt ook,’ zei hij.

Roos hoorde dat en zei enthousiast:

‘Prima, ik heb ineens geen slaap meer.’

‘Ik ook niet,’ zei hun gastheer.

‘Woon je hier alleen?’ vroeg Gie.

‘Ja, ik ben nooit getrouwd en nu is het te laat.’

Gie schatte de man achteraan in de vijftig. Met zoveel geluk als Gie had gehad kwam de man zeker nog een mooie vrouw op zijn levenspad tegen.

‘Het is nooit te laat om te trouwen,’ zei Roos.

‘Wat weet jij daarvan?’ vroeg Gie.

‘Alles. Jij bent ook laat met Han getrouwd.’

‘Je hebt gelijk, maar het moest,’ zei Gie.

‘Waarom?’ vroeg Roos.

Je trouwde iemand omdat je van hem of haar zielsveel hield. Er waren echter een heleboel mensen die trouwden om praktische redenen, bijvoorbeeld om een goedkope regeling met de notaris te maken wat betreft onroerende goederen. Roos wist misschien onderhuids al dat Gie met Han was getrouwd om haar als adoptiekind aan te kunnen nemen.

‘Ach, dat is niet belangrijk,’ zei hij.

De voordeurbel ging.

‘Han staat aan de deur,’ zei Roos.

Gered door de bel.

‘Ik zal je vrouw binnenlaten,’ zei de pyjamaman.

Roos keek niet van de puzzel op. Gie probeerde een stukje te leggen, maar dat paste niet.

De pyjamaman kwam in het gezelschap van Han naar binnen en zei:

‘Maak het je comfortabel.’

Voor zijn leeftijd had hij een knap voorkomen, en Han was door hem gecharmeerd.

‘Bedankt, Marnix,’ zei ze.

‘Hoe ken jij de voornaam van onze gastheer?’ vroeg Gie.

‘In de hal heeft Marnix zich al aan mij voorgesteld.’

‘Je bent een knappe vrouw,’ zei Marnix met een blos op zijn gezicht.

‘Zie je? Marnix vindt je ook een mooie vrouw,’ zei Gie.

‘Dat zal wel,’ zei Han.

‘Ik wil later zo mooi als Han zijn,’ zei Roos.

‘Kindje toch, je weet niet wat je zegt. Ik ben een lelijke eend en daarmee uit. Laten we puzzelen.’

‘Goed,’ zei Roos.

‘Prima,’ zei Marnix.

‘Doe maar,’ zei Gie, ‘ik zal de politie wel opvangen.’

Buiten weerklonk een naderende sirene, maar het geluid trok voorbij. Han, Roos en Marnix puzzelden enthousiast verder. Bij elk stukje dat paste, riepen ze het uit van plezier.

Niet veel later ging de voordeurbel. Marnix liet twee politieagenten binnen en legde aan de keukentafel uit wat er was gebeurd; Gie vulde aan als dat nodig was.

‘Ik vind dat u de dader vanavond nog moet opsluiten in de diepste kerker van de gevangenis van Tienen,’ zei Roos.

De politiemannen lachten met zoveel eigengerechtigheid.

‘Het kind heeft gelijk,’ zei Marnix, ‘hoe moet dat met mijn veranda?’

‘U moet uw verzekeringsmakelaar verwittigen. Die zal een schade-expert sturen. Daarna kunt u de boel laten repareren. Of u doet het zelf.’

‘Ik ben niet handig,’ zei Marnix.

‘Dan helpen wij je wel,’ zei Han.

Gie keek haar doordringend aan en zei:

‘Belofte maakt schuld.’

Han keek hem uitdagend aan en maakte zo duidelijk dat ze haar mannetje wel kon staan.

‘Bedankt dat jullie me willen helpen,’ zei Marnix.

Toen de politiemannen hun proces-verbaal hadden opge maakt, zei de man die de leiding had:

‘We zullen de brokkenmaker zo snel mogelijk confronteren met zijn misdaad en u kunt weer gaan slapen. Goedenacht.’

Terwijl Marnix de politiemannen uitliet, maakte Gie van de gelegenheid gebruik om Han op het matje te roepen.

‘Wat bezielt je om met die man te flirten?’

‘Ik flirt helemaal niet. Marnix heeft iets.’

‘Ja, straks blijkt dat hij een lange slee heeft en hem graag eens in jouw garage wil parkeren.’

‘Gie, hou je wat in.’

Roos concentreerde zich weer op de puzzel en hoorde niet wat ze zeiden.

‘Zo, die zijn we kwijt,’ zei Marnix toen hij weer binnenkwam.

‘Kom meisjes,’ zei Gie, ‘wij gaan naar huis.’

‘Nog niet,’ zei Roos.

‘Kom Roosje,’ zei Han, ‘het is twee uur en we moeten nog een eind rijden.’

‘En Marnix heeft gegarandeerd slaap,’ zei Gie.

‘Nee hoor, mijn brein laat me niet toe meer dan vier uurtjes per nacht te slapen. Ik heb een hersenletsel opgelopen, niets ernstigs, maar ik denk dat jullie ervan zullen opkijken.’

‘Zie je wel dat hij iets heeft,’ zei Han tegen Gie.

‘Neem eens het telefoonboek van het kastje daar,’ zei Marnix en hij wees ernaar.

Han stond het dichtste bij en nam het dikke boek op.

‘Geef mij een willekeurige naam,’ zei hij.

Han noemde er een op en prompt gaf Marnix het telefoonnummer dat erachter stond.

‘Dat is geweldig,’ zei Han.

‘Mag ik eens een naam opnoemen?’ vroeg Roos.

‘Natuurlijk meisje,’ zei Han en ze gaf haar het telefoonboek.

Roos zei een naam en Marnix gaf het nummer zonder te aarzelen.

‘Hoe doe je dat?’ vroeg Gie.

‘Bwah, dat is niets bijzonders,’ zei hij, ‘volg mee in het boek.’

Hij ging het rijtje af en gaf de respectieve nummers.

‘Heb je het telefoonboek vanbuiten geleerd?’ vroeg Han.

Hij knikte verlegen en zei:

‘Ik ben voortdurend bezig met getallen, mijn brein kan niet zonder vraagstukken. Om het stil te krijgen, puzzel ik.’

‘Lees dan een boek,’ zei Gie.

‘Ik lees een boek van driehonderd bladzijden in een uurtje uit. Ik weet niet wat ik gelezen heb, maar ik kan het wel exact navertellen.’

Gie vond dat straffe tabak.

‘Meen je dat?’ vroeg Han.

‘Zeker,’ zei Marnix, ‘en ik kan nog iets wat andere mensen niet kunnen.’

‘Vertel eens,’ zei Roos.

‘Op welke datum vier je je verjaardag?’ vroeg Marnix.

Roos antwoordde en Marnix zei haar op welke weekdag haar volgende verjaardag zou vallen. Gie controleerde dat op zijn telefoon en zei:

‘Correct.’

‘Geweldig,’ zei Roos.

‘Oké, nu die van mij,’ zei Gie.

Marnix herhaalde het trucje. Han wilde natuurlijk ook die van haar weten en Marnix wist hem zonder te moeten nadenken.

‘Dat is nog niet alles,’ zei hij, ‘ik kan de weekdays zeggen waarop jullie geboren zijn.’

Die van Roos klopte, maar Gie kon zijn eigen geboortedag niet controleren omdat de kalender van zijn smartphone niet verder terugging dan 6 jaar. Wat Roos echter opmerkte, sloeg in als een bom:

‘Alleen jammer dat je niet veel met die informatie kunt beginnen.’

Ze had gelijk. Wat won je ermee als je wist dat Jezus Christus op een woensdag was geboren, of dat Christophorus Columbus op een dinsdag Amerika had ontdekt?

Aan Marnix' gezicht te oordelen vond hij het ook spijtig.

'Mijn enige doel is mijn ratelende brein voedsel geven, dat is alles.'

'Wat doe je voor werk?' vroeg Gie.

'Ik was postverdelers in het gemeentehuis van Tienen, nu ben ik gepensioneerd. Dat pensioentje is niet om naar huis te schrijven en daarom verdien ik bij in de bibliotheek. Ik ken de index van de boeken vanbuiten.'

Han, Gie en Roos hadden medelijden met Marnix, maar ze waren blij dat er toch een nuttige kant aan zijn hobby zat. Ze namen afscheid met de belofte terug te keren om hem te helpen met het opruimen van de veranda. Roos en Gie gaven hem een hand, maar Han vond het nodig hem een kus op de wang te geven. De pyjama-man wuifde hen als een enthousiast kind uit.

Onderweg naar huis gingen ze na in hoeverre ze Marnix' talent konden ombuigen naar een vaardigheid waarmee hij geld kon verdienen. Roos stelde voor in een casino Blackjack te gaan spelen, net zoals Dustin Hoffman in de film *Rainman*.

Het eerste agendapunt van Gie de volgende morgen was op het internet naar informatie zoeken in verband met mensen zoals Marnix, terwijl Han en Roos uitsliepen.

Na een tijdje kon hij het fenomeen een naam geven: Marnix was een *idiot savant*, de Franse uitdrukking voor *zwakzinnige geleerde*. Het savant syndroom combineert zwakzinnigheid met begaafdheid. Een idiot savant heeft verstandelijke beperkingen maar is uitzonderlijk goed in muziek, rekenen, schilderen of het onthouden van allerlei onbenullige zaken. De savant is begaafd als zijn talent uitzonderlijk is in verhouding tot zijn handicap. Als hij een talent bezit dat spectaculair is voor normale personen, spreken wetenschappers over een wonder-savant.

Gie rekende Marnix bij die laatste groep, want hij kon zich niet voorstellen hoe hij ooit zijn eigen brein zodanig kon trainen dat hij in staat was te bepalen op welke dag 12 juni 896 was, ook al had die datum geen historische waarde.

Volgens onderzoekers had het iets te maken met de structuur van het brein. De linkerhelft heeft het voor het zeggen als het op logica aankomt, maar als die niet normaal ontwikkelt, krijgt de rechterhelft de overhand en heeft de idiot savant zijn creativiteit niet meer onder controle.

Het euvel kan aangeboren zijn, hersenletsel heeft soms hetzelfde effect. Idiot savants zijn geniaal in een beperkt gebied en bezitten die kundigheid slechts tijdelijk; je kunt ze geen geniën noemen. Albert Einstein had wellicht een autistisch trekje dat zijn genialiteit verklaart.

Meestal is een genie op veel vlakken begaafd, maar hij zal zich altijd op slechts één gebied opmerkzaam maken. Een genie is verstandelijk begaafd, maar een hoge IQ is geen garantie voor genialiteit. Zonder een eigen originele scheppingsdrang ben je geen genie. Idiot Savant of genie, het gaat slechts over een beperkt groepje

mensen. De mens mag van geluk spreken dat de natuur niet meer foutjes maakt.

Marnix ging als geleerde idioot door het leven, en dat was niet van de poes. Een genie had wellicht evenveel moeite om zich in de gemeenschap te handhaven. Roosje was slechts zes en vertoonde al een opmerkelijke intelligentie. Haar pleegouders hielden hun hart vast wanneer ze zich afvroegen hoe hun kleine meid zou evolueren.

Gie vond zichzelf niet het grote licht, want Han was veel slimmer en alerter. Ze waren blij dat ze van dat soort gekheid verschoond waren gebleven, maar hun liefde zorgde voor een aantrekkingskracht die groter was dan die in een doorsneerelatie.

Han en Gie deden er alles aan om hun relatie boeiend te houden en constateerden dat hun liefde groeide, misschien door de exploderende zothed die ze voor elkaar aan de dag legden. Een ding was zeker, ze wilden van elkaar houden tot het einde van hun dagen. Roos zou hun daarbij helpen, dat beloofde ze toch aan de ontbijttafel.

Het tweede agendapunt voor die dag was Marnix helpen met het opruimen van zijn veranda. Een bereidwillige buurman had zich al aangeboden om mee te helpen. Han zou ondertussen wat kleren wassen en ze strijken. Roos had erop gestaan mee te gaan om aan de puzzel van Marnix te werken. De politie had een garagehouder opgetrommeld en die had de auto van de brokkenmaker weggesleept.

Terwijl Roos puzzelde, herstelden Gie, Marnix en buurman Albert de veranda. Het dak was onbeschadigd, alleen de deur en de ramen waren aan vervanging toe. Albert was een handige timmerman en sloeg de opening professioneel dicht met houten planken. Zo weerde hij toekomstige kou en regen.

Die middag namen ze afscheid van Marnix met de belofte hem regelmatig op te zoeken om aan de puzzel te werken. Weer in Hasseelt namen ze tijd om het derde agendapunt aan te vinken: winkelen. Gie winkelde niet graag, dan werkte hij Han op de zenuwen, maar ze onderging altijd zijn bijzondere manier van aandacht

schenken. Met Roos erbij ging het heel anders. Het was de kleine meid die bepaalde wat ze kochten. Het viel voor dat Roos snoep of speelgoed in de kar gooide en dat Gie de spullen er weer uit haalde zonder dat ze het zag. Dat had als gevolg dat Roos aan de kassa in woede uitbarstte. Ze was echter slim genoeg om te weten dat ze overdreef.

Nadat ze de koopwaar thuis hadden opgeslagen en een hapje hadden gegeten, stelde Gie voor een wandeling te maken. De meisjes lieten de keuze van het wandelgebied aan hem over. Na lang zoeken in zijn mapjes en brochures koos hij voor de waterburcht van Millen.

Met de Fiat reden ze via de autosnelweg in de richting van Luik. Toen Han op een groot bord aan de kant van de weg een wegwijzer naar Alden Biesen zag staan, stelde ze voor een kijkje te nemen bij het kasteel. Roos ging onmiddellijk akkoord, want ze zat niet graag in de auto. Gie had daar minder moeite mee. Hij nam zwijgend de afslag en stuurde de Fiat op een vlotte manier naar het kasteel.

Nadat ze de auto hadden geparkeerd, liepen ze naar het routebord. Ze kozen de route van 4 km die aangegeven was met een oranje kruis. Ze wandelden door de poort, voorbij de kapel naar het Apostelhuis.

Toen Roos voorstelde om aan de rechterkant van de weg te lopen, omdat daar de paaltjes voor de routeaanwijzingen stonden, sprong ze over de lage wegafscheiding die bestond uit een soort plaatijzer. Gie volgde haar voorbeeld en had daar geen problemen mee.

Hij schrok van een kreet achter hem en draaide zich om. Han lag op de grond en trok een pijnlijk gezicht.

‘Wat doe je Han?’

‘Verdomme, net waar ik op de omheining wil gaan staan, begeeft ze het.’

‘Zie je niet dat die te zwak is om een mens te dragen?’

‘In plaats van te kijven, kon je me beter helpen op te staan.’

Roos kwam erbij staan en vroeg:

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik ben gevallen en deze would-be gentleman acht het niet nodig me recht te helpen. Voor mijn part mag hij doodvallen.’

‘Mama, dat mag je niet zeggen. Stel je voor dat God je woorden aanhoort.’

‘Ja, wat dan?’ vroeg Han zich proestend van het lachen af.

Han dacht er te laat aan dat ze respect voor Roos’ god moest hebben.

Ook Gie vergat dat Roosje moeite had met het verwerken van de dood van haar ouders toen hij zich achterover op het gras liet vallen en voor dood bleef liggen.

‘Papa, doe dat niet,’ riep Roos terwijl ze probeerde hem bij zijn jas omhoog te trekken.

Hij kwam lachend overeind en zei:

‘Wees niet bang, ik ga niet dood.’

‘Dat hoop ik,’ zei Han.

‘Als papa er niet meer is, heb je mij nog mama.’

Roos speelde het even hard, maar dat vond Gie niet erg.

‘Zolang ik maar niet alleen door het leven moet, want dan zou ik me triestig voelen,’ zei Han.

‘Je hebt je vader en moeder nog,’ zei Roos.

‘Die blijven niet eeuwig leven,’ wist Han.

‘Je grote zus zal je wel troosten,’ zei Gie.

‘Laat die maar in haar eentje gaar koken,’ zei Han, ‘ik heb genoeg meegemaakt toen we samen op vakantie waren.’

Gie had het aan den lijve ondervonden. Hij had er zelfs een boek over geschreven. In het verhaal was het een hechte familie, maar in de echte wereld maakten ze veel ruzie. De zusjes maakten vooral problemen over het kopen van voedsel, het bezoeken van restaurants en het organiseren van uitstappen.

Ze waren ondertussen aangekomen bij het Apostelhuis waar bezoekers op een terras zaten te eten, te drinken en te genieten van de zon.

‘Krijg ik een wafel?’ vroeg Roos.

Han keek naar Gie. Hij wist dat zij ook zin had in iets lekkers. Voor de grap streelde hij over haar malse buikje en liet haar beslissen.

‘Nee Roos,’ zei Han, ‘oma heeft me gisteren wafels meegegeven, die eten we straks thuis op. Oké?’

‘Oké,’ zei ze.

Roos begreep dat het geen zin had om kwaad te zijn, want ze kreeg toch altijd wat haar hartje wenste.

Ze liepen door de boogpoort en zagen een paaltje dat de wandelweg aangaf.

‘Een oranje kruis wijst rechtdoor en een ander naar links,’ riep Roos.

‘Volgens mij moeten we rechtdoor,’ zei Han.

Gie bekeek het paaltje iets verderop en zei:

‘Rechtdoor is voor de wandelweg met de groene rechthoek.’

‘Je hebt toch gezien dat er een oranje kruis rechtdoor wijst,’ zei Han.

‘Ja, maar dat klopt niet.’

‘Kom nu maar mee,’ zei Roos.

Gie gaf toe en wandelde achter zijn meisjes aan.

‘Jammer dat de wandelwegen geen aarden paden zijn,’ merkte Roos op.

‘Dat hadden ze ook op die borden mogen aangeven,’ vond Gie.

‘Zo krijgen we geen vuile voeten,’ zei Han in haar nopjes, want modder aan haar schoenen of broek verafschuwde ze.

Ze wandelden aan de linkerkant van de brede betonbaan opdat ze de auto’s beter zagen aankomen.

‘Hoe kunnen we nu Marnix aan een goede baan helpen?’ vroeg Roos.

‘Die man heeft geen extra geld nodig,’ zei Gie, ‘als hij datums kan berekenen is hij gelukkig. Zijn brein zit heel anders in elkaar.’

‘En dat van mij?’ vroeg Roos.

‘Jij bent al een slimme meid en ik denk dat je nog veel slimmer zult worden wanneer je gaat studeren,’ zei Han.

‘Joepie, ik mag aan de Sorbonne studeren, want jullie hebben dat beloofd.’

Han en Gie wisselden een blik zonder dat Roos dat zag. Roos had meer oog voor een stier en een koe die in de weide een heleboel dierenaffectie aan de dag legden.

‘Kijk eens hoe die dieren bezig zijn. Doen mensen het ook zo?’

Roos glimlachte. Ze wist wel beter, ze had niet alleen interesse getoond voor de manier waarop baby’s op de wereld kwamen maar ook hoe ze gemaakt werden. Toen haar ouders nog leefden, speelde ze met Han en Gie regelmatig haar eigen geboorte na.

Gie kon maar moeilijk begrijpen waarom een kinderhoofdje nauwelijks door de vaginaopening van de meeste vrouwen kon. Hij vond dat de natuurgod dat toch wel wat ingenieuzer in elkaar had kunnen zetten. Een kind op de wereld zetten is afzien, dat gaat niet zomaar.

‘Alle gekheid op een stokje,’ zei Han, ‘maar hoe gaan we Marnix een zinvoller leven geven?’

‘Door een vrouw voor hem te zoeken die hem van zijn nutteloze bezigheid afleidt,’ zei Gie.

‘Waar vinden we zo’n vrouw?’ vroeg Roos.

‘Geen idee,’ zei Gie.

‘Ze moet ongeveer even oud zijn als Marnix,’ zei Han, ‘ze mag geen problemen hebben met het feit dat hij mentaal gehandicapt is, en we moeten zeker zijn dat ze hem geen geld aftroggelt.’

Han zag altijd de praktische kant van de zaak.

‘Denken jullie niet dat Marnix ook een mooie vrouw zal willen?’ vroeg Roos.

Han en Gie wisselden een blik van verstandhouding. Zij hadden elkaar pas in hun midlife gevonden en voelden zich samen een mooi koppel.

‘Marnix krijgt zijn kans wel,’ zei Gie, ‘ik ben er zeker van.’

Ze wandelden over het glooiende landschap en genoten ervan. Roos vroeg Han en Gie uit over hun liefde en hoe die begonnen was. Zij beantwoordden haar vragen zo goed mogelijk, Roos was in haar nopjes.

Plots bleef Gie stilstaan en zei:

‘Zie je wel, hier staan geen paaltjes met een oranje kruis erop.’

‘Dan volgen we de groene rechthoek,’ stelde Han voor.

Ze wandelden door, voorbij een boerderij.

‘Ik kom graag op de boerenbuiten, maar dit is te veel van het goeie,’ zei Roos met dichtgeknepen neus.

Ze haastten zich verder en keken zijwendend rond. Han liet zich inspireren door de maretakken in de bomen, Gie zag de lijnrechte weg als een wegwijzer voor buitenaardsen en Roos raakte gefascineerd door de vliegtuigen die krijtlijnen hoog in de lucht trokken.

‘Hoe gaan we nu Marnix aanpakken?’ vroeg Gie zich af.

‘We sturen hem naar een rustoord waar hij de vrouwen het hof mag maken,’ zei Han.

‘Je bent zot mama,’ zei Roos, ‘nee, ik denk dat we hem beter inschrijven voor een citytrip naar een bezienswaardige stad. Wellicht vindt hij tijdens zo’n busreisje een jonge weduwe die wat van de wereld wilt zien.’

Han keek Gie aan en zei:

‘Dat is een goed idee.’

‘Iets om te onthouden,’ wist Gie.

Ze sloegen linksaf en wandelden over de zoveelste pijnrechte weg, aan weerskanten voorzien van een rij bomen. De zon stond al laag en Roos kwam op het idee zigzaggend in de schaduw te lopen die de bomen over de weg wierpen.

‘Kijk,’ riep ze ineens, ‘voetafdrukken.’

Ze wees naar de kriskras door elkaar lopende voetsporen die een deugniet had achtergelaten toen het beton pas gelegd was.

‘Vandalenwerk,’ zei Han.

Roos volgde het patroon en kwam aan de rand van de weg bij een putje uit. Voor ze er erg in had, struikelde ze over een steen.

Gie en Han konden niet snel genoeg bij haar komen en keken met lede ogen toe hoe het meisje in het vuile water van de gracht plonsde. Ze voelden een inwendige pijn, gevoed door het mogelijke leed dat Roos in de gracht ondervond. Misschien hadden de natuurlijke ouders van Roos een gelijkaardige ervaring bij de geboorte van hun kind gehad.

Toen de moeder van Roos 7 maanden zwanger was, had de kinderdokter gemerkt dat het kindje in haar baarmoeder niet meer groeide. Hij had de ouders naar de kraamkliniek gestuurd, daar hadden de dokters Roos via de keizersnede gehaald. Als prematuur van nauwelijks 1 kilo had ze amper gehuild. De vroedvrouw had het rode pakketje mens snel in een couveuse gelegd, en die had de volgende drie maanden als knus huisje voor Roosje gediend.

Han slaakte een kreet en stond vastgenageld aan de grond. Misschien hoopte ze dat een goddelijke hand Roos uit de gracht zou trekken en op de begane grond zette. Waarschijnlijker was dat ze zoveel geloof hechtte in Gies reddingsoperatie dat ze hem liever niet voor de voeten wilde lopen.

De adrenaline in zijn bloedbanen dwong Gie zo snel mogelijk naar Roos te lopen. In drie waanzinnige stappen was hij bij haar, maar ze was kopje onder gegaan. Hij vond al heel snel haar schouderdertjes onder water en trok haar omhoog.

Roos proestte het uit en spartelde tegen. Gie hield haar goed rond haar middel vast en stapte uit de sloot. Toen Roos begreep dat ze niet meer in het water lag, hield ze op met schreeuwen en begon ze te wenen.

Gelukkig was het niet nodig mond-op-mondbeademing te doen. Gie had ooit de theorie via de media opgevangen, maar in de praktijk zou hij er niets van bakken. Hij bad dat iemand die van wanten wist ten gepaste tijde zijn helpende hand zou uitsteken om hem uit de nood te helpen.

Gie zette Roos op de grond. Han trok haar jas uit en gooide hem over het kind. Gie controleerde zijn have en goed en constateerde dat zijn broek naar de vaantjes was; er zaten olieachtige vlekken op. Zijn schoenen zou hij na een grondige kuisbeurt weer kunnen gebruiken.

‘Ik hoop dat ze geen verkoudheid opdoet,’ zei Han.

‘Dat zal wel meevallen,’ zei hij.

Hij hield zich in om te zeggen dat je een verkoudheid alleen via de lucht van iemand anders kan krijgen, niet door in natte kleren of in je blootje te lopen. Een bronchitis of longontsteking krijg je niet van kou te lijden maar van virussen en zeer kleine bacteriën. Je weet nooit wanneer ze je een bezoekje komen brengen en je lijf enteren. Erger was dat Roos een slok vies water naar binnen had gekregen.

Gie droeg Roos in ijtempo terug in de richting van het kasteel. Ze waren de parking al dicht genaderd en ze begrepen dat ze de wandeling hadden afgekort door de andere wegwijzers te volgen. Een duivelse kracht was aan het werk, een die hen op de verkeerde weg had gebracht door de paaltjes met het oranje kruis weg te halen. Je zou ook kunnen denken dat een goddelijke kracht hen stuurde, want als ze de goede wegwijzers hadden gevolgd, waren ze verder van huis geweest en hadden ze Roos niet zo snel in veiligheid kunnen brengen.

Ze legden Roosje op de achterbank van de Fiat en reden naar huis. Han maakte geen opmerkingen over Gies rijgedrag ook al overtrad hij een heleboel verkeersregels. Ze had meer oog voor de toestand van Roos. Het meisje weende niet meer maar rilde van de kou.

‘Kun je de verwarming hoger zetten?’ vroeg Han.

‘Natuurlijk,’ zei hij en zette de knop op het maximum.

Via de autosnelweg verliep de rit vlot. Ze waren bijna aan de afrit Hasselt-Oost toen in de verte oranje en blauwe zwaailichten opdoemden. Er had zich een file gevormd vanwege een ongeval.

‘Verdomme,’ zei Gie.

Han had niet graag dat hij in het bijzijn van Roos vloekte, maar nu had ze veel zin om mee te doen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze.

‘Geen idee, het aantal zwaailichten voorspelt niet veel goeds.’

Vanachter hun zetels weerklonk Roos’ stemmetje:

‘Wreed accident.’

Het deed Gie aan een grapje van Urbanus denken. Hij lachte, al was er weinig reden toe. Met al die heruitzendingen op tv was de kans groot dat Roos de absurde sketch had gezien.

Ze had zich uit de deken gewurmd en keek van tussen de voorste zetels door de voorruit. Met haar lange haar op het hoofd geplakt zag ze er vies en vuil uit, als een verzopen kat.

‘Voel je je beter?’ vroeg Gie.

‘Het gaat wel,’ zei ze met een verstijfde mond.

‘Hou je jas aan, dan maak je de auto niet vuil,’ merkte Han op.

Het was typisch voor haar om in alle omstandigheden aan netheid te denken.

Langzaam vorderde de verkeersstroom, tot ze aan de ongevalsplaats aankwamen.

‘Het lijkt erop dat een auto tegen de brugpijler is gebotst,’ merkte Gie op.

‘Kijk er niet naar,’ zei Han tegen Roos.

Roos reageerde niet, maar ze keek er ook niet van weg terwijl ze langzaam voorbijreden. Gie en Han keken stilzwijgend toe hoe enkele ziekenbroeders een draagberrie in de ambulance laadden.

‘Weten jullie hoe mijn echte ouders gestorven zijn?’

Han en Gie wisten dat Roos hen niet als nepouders aanzag, maar haar natuurlijke ouders waren echter omdat ze haar hadden verwekt.

‘Je mama en papa reden van het jubileumfeest van mijn ouders terug naar huis en hun auto is frontaal op een tegenligger gebotst,’ zei Gie, ‘wat er juist gebeurd is weet niemand.’

‘Heeft de politie geen onderzoek ingesteld?’

‘Er was geen reden om aan te nemen dat er kwaad opzet in het spel was,’ zei Han.

Roos vroeg niet verder. Ze vervielen alle drie in stilzwijgen.

Gie verzweeg dat sommige mensen dachten dat haar vader te veel gedronken had. De auto van haar ouders was in brand geschoten en hun lijken waren te verbrand opdat een wetsdokter kon bepalen of de bestuurder een hartaanval had gekregen. Aan het gebit had hij wel kunnen afleiden dat Roos’ vader achter het stuur had gezeten.

De familie kon de politie overtuigen dat Roos’ moeder altijd reed als haar vader had gedronken. Als hij dat niet had gedaan, kon hij slechts door één ding verrast zijn: door de slaap. De enige inzittende van de andere auto had het ongeval ook niet overleefd. De twee auto’s hadden duidelijk te snel gereden.

Gie probeerde zich de ravage na het ongeval voor te stellen. Hij zag doormidden gehakte carrosserieën, losgeslagen motoren, weggeslingerde lijven, gebroken gezichten van drie doden en hun opengesperde ogen die naar niets gericht staan. Een toevallige weggebruiker die verbouwereerd de hulpdiensten waarschuwt. Politieauto’s en ambulances die met hels kabaal aankomen. Nieuwsgierigen die het circus volledig maken.

Hij herinnerde zich zijn eigen ongeval drie jaar eerder. Het was een hilarische toestand, achteraf gezien. Hij zag zichzelf achter het stuur zitten, als een Jacky Ickx die met de rechtersvoet van God gas gaf. Alles kwam in flitsen terug. Een auto die plots de hoofdweg oprijdt. Het uitwijken naar links. Het rammén van de wegwijzer. De kantelende auto. De auto die over de kop gaat. Nog een koprol. Stilte. Rook. Zijn vlucht langs het raam.

Ook toen was de hel losgebarsten. Eerst kwamen de nieuwsgierigen, daarna de politie, dan pas de ambulance. Het enige verschil met het ongeval van Roos’ ouders was dat Gie nog leefde en daarvoor bedankte hij zijn beschermengel elke dag van zijn resterende leven. Niet door tot God te bidden maar door zich te bezinnen en

de wereld aan te voelen als de tijdelijke thuishaven van mensen en dieren.

‘Is het mogelijk dat iemand vrijwillig de auto van mijn ouders heeft aangereden?’ vroeg Roos.

De politie had die mogelijkheid opengelaten. Misschien was de aanrijder gekant tegen de gang van zaken in de wereld en wilde hij een paar onschuldigen mee de dood in jagen.

‘Bedoel je een of andere terreurbende?’ vroeg Gie.

De enige bende die hij kon bedenken was de CCC, maar dat was verleden tijd.

‘Al-Qaeda bestaat nog steeds,’ zei Roos, ‘hun grootste succes was de aanslag in New York.’

Gie dacht: *Succes, ja, als je het van hun kant bekijkt.* Maar het meisje was nog niet geboren toen terroristen hun gekaapte vliegtuigen in de WTC en het Pentagon boorden.

‘Al-Qaeda is niet meer wat ze geweest zijn,’ zei Han.

Door de alertheid van de geheime diensten en getuigen kon de politie meer en meer aanslagen vrijdelen.

‘Osama was hun boegbeeld,’ zei Roos.

Boegbeeld. Een mooi woord voor een slechte mens.

Osama bin Laden had jarenlang bovenaan de lijst van meest gezochte personen op aarde gestaan. Regelmatig waren geluidsfragmenten van hem in de media opgedoken waarvan technici de echtheid nooit met honderd procent konden verzekeren. Het had bijna 10 jaar geduurd eer de Amerikanen Osama lokaliseerden en elimineerden.

‘Hoe ken jij Osama?’ vroeg Gie.

‘Ik heb een documentaire over hem gezien bij oma thuis.’

‘Laat zij dat toe?’ vroeg Han.

‘Nee, oma was naar de winkel. Opa was bij me. Hij interesseert zich bovenmatig in het kwaad van de wereld en wil dat de overheid alle oproerkraaiers beteugelt. Hij is voor de doodstraf.’

Bovenmatig. Het kwaad van de wereld. Overheid. Beteugelen. Doodstraf. Het waren geen woorden voor een zesjarige, ofwel had ze opa die woorden horen uitspreken en deed ze hem na.

‘Ik zal eens met opa moeten praten,’ zei Han.

Ze kende haar vader maar al te goed.

‘Van opa leer je nog eens wat,’ zei Roos.

Gie lachte. Hij kon opa’s dialect moeilijk verstaan, maar hij begreep genoeg uit zijn woorden en daden om in hem de kwajongen van weleer te herkennen. Kinderen interesseren zich sneller voor dingen die ze van opa leren maar die oma niet zou goedkeuren.

‘Dan zal ik eens met oma over seks praten,’ zei Gie.

Hij hield zijn aandacht op de weg en voelde Hans dreigende blik op zich rusten. Roosje hield niet op met schaterlachen tot Gie de oprit van hun huis opreed.

De volgende dag maakte Roos haar ouders om halftien wakker:

‘Sta op slaapkoppen, de morgenstond heeft goud in de mond.’

‘En stank,’ zei Han die net een droge ochtendkus van Gie had gekregen.

‘Ik kus je niet meer voor ik mijn tanden heb gepoetst,’ zei Gie.

Roos ging aan het raam van de slaapkamer staan en tuurde door de gordijnen naar buiten.

‘Onze achterburen maken weer ruzie, horen jullie dat?’

Gie en Han luisterden ingespannen en hoorden een vrouw krijsen.

‘Haar man is weer zat thuisgekomen,’ wist Gie.

Blijkbaar gingen man en vrouw samen naar feestjes maar kwam de man pas ’s anderdaags thuis. Het was niet de eerste keer en het zou niet de laatste keer zijn, of de vrouw moest eindelijk beslissen van haar man te scheiden.

‘Ik begrijp niet waarom dat koppel bij elkaar blijft,’ zei Han.

‘Omdat ze nog iets voor elkaar voelen en hun relatie niet zomaar willen afbreken,’ zei Gie.

‘Dat is inderdaad een goede reden. Onze liefde is ook stevig genoeg om elke ruzie te kunnen bijleggen.’

‘Alleen krijs jij niet op mij en ga ik niet op café.’

‘Jij bent de liefste man van de wereld,’ zei Han en gaf hem weer een kus, nu een natte die minstens twee seconden duurde.

‘En jullie zijn de liefste mama en papa van de wereld.’

Han en Gie keken vanuit hun bed glunderend naar Roos die nog steeds naar buiten keek, alsof ze de reactie van haar ouders op haar lieve uitlating niet wilde zien.

‘Jij bent het kind dat elke ouder zich wenst,’ zei Han.

Opnieuw weerklonk een harde kreet van de kwade buurvrouw. Haar man riep iets onverstaanbaars.

‘Zie je ze?’ vroeg Gie aan Roos.

‘Ja, ze staan nu in de veranda naar elkaar te schreeuwen.’

Gie sprong uit het bed. Als slaaptenu had hij altijd een boxershirt aan. Han droeg slipjes die haar een maat of drie te groot waren zodat ze niet spanden. Roos was het gewend dat haar mama halfnaakt sliep, en dat wilde zeggen dat Han niet voor het raam ging staan, hoe nieuwsgierig ze ook was.

Gie en Roos keken vanachter het slaapkamervenster toe hoe het koppel in hun veranda te keer ging. De man was gekleed in een jeansbroek en -vest. De vrouw droeg een lichtblauwe peignoir en stond een meter van hem vandaan. Niet alleen door haar stem maar ook door haar gebaren wisten ze dat er huwelijksperikelen waren.

‘Jullie mogen nooit zo’n ruzie maken, please?’

‘Natuurlijk niet,’ zei Gie en gaf Roosje een schouderklopje.

Han en Gie maakten ruzie als Roos er niet bij was. Meestal deden ze dat om onbenullige dingen, en die meningsverschillen losten ze altijd snel weer op.

‘Beloofd?’ vroeg Roos aan Han die in bed lag te doezelen.

‘Zeker en vast,’ zei ze, ‘kom hier.’

Han stak haar armen naar haar uit. Roos gooide zich op het bed en liet zich door haar mama knuffelen en kussen.

Gie stond aan het raam en zei op een trieste toon:

‘Regenwolken drijven over.’

‘Jammer van het mooie weer,’ zei Han.

‘In Parijs was het fijn,’ zei Roos.

‘Ik heb heimwee naar de nooit inslapende stad,’ zei Gie.

‘Nu begint weer de dagelijkse sleur,’ merkte Han op.

‘Wassen en plassen,’ zei Roos die naast Han bleef liggen.

Het was donderdag en ze hadden nog een groot stuk van de dag voor de boeg. Bovendien hadden Han en Gie de rest van de maand juli nog vakantie. In augustus zou Roos overdag bij oma in Schakkebroek logeren.

Gie had Han iets beloofd en hij vond het de gepaste dag om zijn belofte na te komen.

‘Sta op Han, ik heb een verrassing voor je.’

Han kon nooit gemakkelijk uit bed, enkel op werkdagen lukte het haar als ze om 08u00 de voordeur moest openen om de zieken binnen te laten. Om 09u00 begon ze pas met de praktijk.

Ze sprong snel uit bed en zei:

‘Die verrassing wil ik zien, maar eerst pipi doen.’

Ze verliet de slaapkamer via de badkamerdeur.

‘Krijg ik ook een verrassing?’ vroeg Roos lui liggend op bed.

‘Jij krijgt er morgen een voor je verjaardag,’ zei Gie.

‘Tof,’ zei ze.

Ze klom uit het waterbed en rende door de gangdeur naar buiten. Gie liep de badkamer in en posteerde zich voor de wasbak.

‘Eerst ontbijten we, daarna gaan we de stad in,’ zei hij terwijl hij zijn slaperige spiegelbeeld inspecteerde.

‘Prima, ik doe alles wat je zegt,’ zei Han vanachter de wc-wand.

‘Niet zo slaafs hé Han.’

Als reactie kreeg hij een rommelend geluid te horen. Hij glimlachte omdat hij haar lichtjes hoorde giechelen.

Roos had al ontbeten en zat met haar poppen te spelen toen Gie gewassen en gekleed beneden aankwam. Hij maakte voor Han een kom ontbijtgranen klaar en voor zichzelf een boterham met choco.

Hij zette Hans granenkom op het salontafeltje en ging in de zetel zitten met het bord op zijn schoot; ze moest er zelf nog melk bijgieten.

‘Ik ben klaar,’ zei hij demonstratief.

Ze ontbeten meestal tv-kijkend.

Toen Han van de trap kwam en zag dat hij alles al klaargezet had, zei ze:

‘O, je bent een schat.’

Ze haalde de fles melk uit de koelkast en liep ermee naar de zetel. Ze kuste Gie vol op de mond en ging naast hem zitten. Roos keek het tafereel aan en zei:

‘Ik hoop dat ik op een man zoals papa val als ik groot ben.’

‘Dat hoop ik voor jou,’ zei Han.

‘Zorg ervoor dat je zo lief bent als mama,’ zei Gie.

‘Ik zal het proberen,’ zei ze met een mysterieuze blik.

Roosje had geen interesse voor programma’s die Han opnam en hield zich bezig met tekenen, kleuren, poppen, of ze zette zich achter de oude laptop en schreef verhalen zoals haar papa dat deed; Gie had zich een nieuwe gekocht. Haar Dora-computer had ze afgedankt, die stond in een hoekje stof te vreten.

Terwijl Han en Gie voor de tv ontbeten, botvierde Roos haar creativiteit op de computer. Ze maakte wenskaarten en papieren spandoeken met behulp van een oud programma.

Twintig minuten later waren ze klaar met het ontbijt. Het was tijd voor de verrassing. Om kwart voor twaalf liepen ze hand in hand, met Roosje in het midden, naar het station. Omdat de kleine meid niet zo ver wilde wandelen, namen ze aan het station de gratis bus naar het centrum.

Het was niet druk in de winkelstraten. Het slechte weer had de meeste bezoekers afschrikt.

Ze liepen over de markt naar de ingang van de galerij toen Han vroeg:

‘Ik heb geen idee wat je verrassing zal zijn.’

‘Ik wel,’ zei Roos, ook al wist Gie dat ze loog.

‘Weet jij het al?’ vroeg Han ongelovig.

‘Natuurlijk,’ zei ze.

‘Nee Han, wees gerust,’ zei Gie, ‘als ik het Roos had gezegd zou jij het ondertussen ook weten.’

‘Ik kan wel geheimpjes bewaren,’ zei Roos gemaakt kwaad.

Gie dacht: *Iedereen heeft geheimen, ook kinderen.*

Ondertussen waren ze bij de etalage van een juwelier aangekomen.

Han keek hem ongelovig aan en zei:

‘Het is niet waar.’

‘Toch wel,’ zei Gie.

‘Nieuwe oorbellen, ik wist het,’ zei Roos.

Gie schokschouderde.

‘Nee? Een ring dan?’ vroeg Roos.

‘Laten we dat eens uitzoeken,’ zei Gie terwijl hij de deur voor hen opendeed.

Hij liet de meisjes voorgaan en sloot de deur achter zich.

Een gebruinde man hield op met het versteken van ringen op een bord en stond van zijn stoel op. Hij was volledig in het zwart gekleed en zijn haar was gepommadeerd.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg hij.

Gie wist niet zo snel hoe hij het aan boord moest leggen en was blij toen Roos zei:

‘Wij willen een juweel kopen.’

‘Oké, daar kan ik voor zorgen.’

‘Fijn,’ zei Roos.

‘Gaat u zitten juffrouw,’ zei de juwelier, ‘hebt u iets in de etalage naar uw smaak gevonden?’

‘Ik heb nog niet gekeken,’ zei Roos, ‘help eerst mijn mama, ik zal ondertussen mijn gading zoeken.’

Gading. En dat voor een bijna zevenjarige.

Gie had zijn stem teruggevonden en zei:

‘We hebben enkele maanden geleden een mooie ring in de etalage zien liggen.’

‘En ik hoop dat die nog niet verkocht is,’ zei Han.

Ze was opgewonden.

‘Hoe zag hij eruit?’ vroeg de juwelier.

‘Ik zal hem tekenen als u me een pen en papier geeft,’ zei Gie.

Toen bleek dat de juwelier wel papier maar geen pen vond, zocht Gie zijn binnenzak af.

‘Ik heb een potlood gevonden.’

De juwelier gaf hem het papier en Gie begon verwoed te tekenen. Hij kon dat goed en het gezicht van de juwelier klaarde op.

‘Ja, die ken ik,’ zei hij.

Hij draaide zich om, ging op zijn hurken zitten en opende een kastje. Daaruit haalde hij een bord met ringen tevoorschijn. Toen hij het bord op een tafeltje legde, riep Han:

‘Dat is de ring.’

Ze wees ernaar en gaapte hem aan alsof God in heel zijn stralende heerlijkheid aan haar verscheen.

Roos had zich tot dan toe stil gehouden. Ze reikte sneller als de juwelier naar de ring en probeerde hem aan haar ringvinger uit.

‘Hij is te groot voor mij,’ zei ze, ‘hebt u geen kleinere maat?’

Iedereen lachte, Roos nog het meeste.

‘U hebt een pientere jongedame bij zich,’ zei de juwelier, ‘als u die ring uitprobeert mevrouw, zal ik iets voor het juffrouwtje zoeken.’

De juwelier wisselde een blik met Gie en begreep dat hij zijn voornemen mocht uitvoeren. Roosje klapte bijna in de handen van enthousiasme.

Terwijl de juwelier zich op het willetje van Roos concentreerde, richtten Han en Gie hun aandacht op de ring. Gie had de juwelier een week eerder gevraagd hem opzij te leggen omdat hij enkele dagen naar Parijs ging. Met een vel papier waarop de maten van ringen stonden afgedrukt, had hij de maat van haar oude ring kunnen afleiden.

De juwelier had het toneelstukje mooi meegespeeld en de ring bleek perfect te passen aan de ringvinger van haar rechterhand.

‘Je bent geweldig,’ zei Han.

‘Ik weet het,’ zei Gie, ‘maar als jij niet zo geweldig was, zou ik je geen dure ring kopen.’

De juwelier was zo attent geweest het prijskaartje vooraf te verwijderen.

‘Ik heb geen idee hoeveel deze ring kost,’ zei Han.

‘Zolang ik een idee heb en mijn kredietkaart werkt, komt alles in orde.’

De juwelier was ondertussen bezig met iets goedkoops voor Roos te zoeken. Hij kwam tegenover hen zitten en vroeg aan Han:

‘Past hij?’

Han hoefde niet te antwoorden omdat hij het al aan haar glunderende blik zag.

‘Oké, dan gaan we nu over op de juwelen voor uw lieve dochter,’ zei de juwelier, ‘wat dacht u van deze oorbelletjes?’

Hij legde twee paren oorbellen voor hen neer. Roos liet de kersjes links liggen en greep onmiddellijk naar de vlindertjes.

‘Mag ik ze passen?’ vroeg ze naar Han kijkend.

‘Natuurlijk.’

‘Help je mij?’

Han hielp haar de oorbelletjes aan haar lelletjes te hangen. Een jaar eerder had ze getoond dat ze een grote meid was toen een oorbellenverkoopster gaatjes in haar oortjes had geprikt. Ondanks haar jonge leeftijd had Gie toegestemd.

Toen Han klaar was, vroeg ze aan Gie en de juwelier:

‘Hoe vinden jullie haar?’

‘Prachtig,’ zei de juwelier.

‘Fantastisch mooi,’ zei Gie.

Gie betaalde de oorbellen en de ring met zijn kredietkaart.

De juwelier wenste hen veel geluk ermee en sloot de deur achter hen; normaal stopte hij om 12u00 voor zijn middagpauze, maar het was al 12u23 geworden.

Han pronkte met haar ring door haar hand voor zich uit te steken en er met een engelachtige blik naar te kijken. Ze gaf Gie als dank een stevige kus.

Een kreet en het gejammer van een kind onderbrak het mooie moment abrupt. Ze hadden Roos even uit het oog verloren en nu was ze van een trapje gevallen.

‘Gaat het?’ vroeg Han terwijl ze het kind hielp met op te staan.

Ze weende hartverscheurend.

‘Haar knie is geschaafd,’ zei Gie.

‘En ik voel een buil op haar voorhoofd,’ zei Han.

‘Meisje toch,’ zei Gie.

Roos weende nog, maar de ergste huilbui was voorbij. Gie veegde met het zuivere gedeelte van zijn zakdoek het bloed van haar geschaafde knie zo goed mogelijk af.

‘We moeten naar huis om de wonde uit te wassen,’ zei Han.

Roos snikte wat na.

‘Hoe ben je van die trap kunnen vallen?’ vroeg Han.

‘Ik keek naar de snoep in het winkeltje, maar achter het glas verscheen plots een akelig grijnzende man. Ik ben achteruitge-
deinsd en toen voelde ik de grond onder mijn voeten wegzakken.’

‘Zie je die man hier nog rondlopen?’ vroeg Gie.

Roos keek naar het snoepwinkeltje en zocht de omgeving af.

‘Ik zie hem niet meer.’

‘Hoe oud was hij ongeveer?’ vroeg Gie.

‘Iets ouder dan jij. Hij had lang, bruin haar en een bruine
baard.’

‘Hoe was hij gekleed?’ vroeg Han.

‘Hij droeg een wit hemd met een rare kraag.’

‘Een rare kraag?’ vroeg Gie.

‘Ik denk dat het een pastoor was,’ zei Roos.

De geestelijke die haar aan het schrikken had gebracht was
echter nergens meer te bespeuren.

Tuur en Roos zagen elkaar elke zaterdagavond bij oma en opa in Schakkebroek. Roos was 's vrijdags zeven geworden, maar het feestje ging pas 's anderdaags door bij oma.

Alle cadeautjes waren opgestapeld in het midden van de woonkamer. Op het salontafeltje stonden hoge glazen gevuld met schuimwijn voor de volwassenen en rozige bubbelchampagne voor de kinderen. Han dronk liever de kinderchampagne.

Om iedereen van de pakjes af te leiden, kwam oma aandragen met een presenteerblad vol witte worstschijfjes op een stokje, gevulde champignons op een bedje van deeg, en de favoriet van iedereen: bouché à la reine in een voorgebakken deegkoekje. Roos en Tuur mochten iedereen bedienen. Het was smullen geblazen, ze aten hun buikjes vol.

Toen alle hapjes op waren, riep Roos:

‘En nu de cadeautjes.’

Tuur nam een groot pak van de stapel en gaf het aan Roos.

‘Je mag me helpen met ze te openen,’ zei ze.

Samen verscheurden ze het inpakpapier, en uit de ravage kwam een knutseldoos tevoorschijn, met daarin de benodigdheden om felgekleurde plastic vlinders te maken.

‘Dank je wel,’ zei ze beleefd.

Tuur maakte aanstalten om de stiften uit te proberen, maar Roos hield hem tegen en zei:

‘Straks Tuur, nu moet je me helpen met die andere pakjes te openen.’

‘Wat is Roosje toch een slimme meid,’ zei opa.

Bij elk pakje dat de kinderen openden, applaudisseerden ze. Oma had haar een pyjama gekocht waarop een voor Gie onbekende tekenfilmfiguur prijkte. Samen met Han had hij veel geld gespendeerd in rolschaatsen met bijbehorende hoofd-, knie- en elleboogbescherming.

Uiteindelijk kwam het laatste pakje aan de beurt. Tuur gaf het aan Roos en zei:

‘Dit krijg je van mij.’

‘Bedankt,’ zei Roos, ‘dat had je niet moeten doen.’

Iedereen lachte, behalve Tuur. Hij vond het niet leuk als hij niet wist waarom ze lachten. De jongen zou over enkele maanden ook zeven worden en Roos had eerder tegen Han gezegd dat ze hem niet zo pienter vond. Han had haar uitgelegd dat niet elk kind van haar leeftijd even slim was en Roos had de indruk gegeven dat te begrijpen.

Roos schudde met de doos, er weerklonken metaalachtige geluiden. Tuur keek sip omdat hij dacht dat iedereen nu wist wat erin zat, maar Roos vroeg:

‘Wat zou dat zijn?’

Ze moest slechts een glimp van iets opvangen en ze wist al wat ze zag. Ze hoefde soms slechts één woord te horen en ze wist wie dat gezegd had en waarom. Tijdens het tv-kijken kon ze al zappend uit slechts één scène raden welke film speelde en wie hem geregisseerd had. Als je doorvroeg, zou ze zelfs de hoofdpersonages opnoemen. Dat deed ze niet omdat ze dan te veel op een idiot savant zou lijken. Filmtitels en namen van acteurs waren volgens haar niet belangrijk genoeg om te onthouden.

Ze kon niet raden wat er in het pakje zat. Iedereen keek nieuwsgierig toe hoe ze het opende. Ze had er moeite mee omdat Tuur het goed had dichtgeplakt, hij hielp haar ook niet met het openscheuren.

Uiteindelijk haalde ze een blikken doos met een rammelende inhoud tevoorschijn.

‘Wat mag dat in godsnaam zijn?’ vroeg ze zich hardop af.

‘Ik weet het,’ zei Tuur, ‘maar ik zeg het niet.’

Hij glimlachte en knipperde enthousiast met zijn ogen.

Roos opende de doos en zag tot haar grote verbazing vier speelgoedauto’s op de bodem liggen. Door het schudden waren ze uit

een constructie van kartonnen onderdelen gevallen die Tuur in elkaar had geknutseld opdat ze niet tegen elkaar zouden botsen.

Elk ander kind zou gevraagd hebben wat ze met die auto's moest beginnen, maar Roos had genoeg mensenkennis om te weten dat ze een gegeven paard niet in de bek mocht kijken.

'Bedankt Tuur,' zei ze.

Ze wilde al aan het volgende spelletje beginnen toen Tuur zei:

'Je kunt ze laten rijden.'

Hij nam de autootjes van Roos over en zette ze naast elkaar op het tapijt.

Roos wisselde een blik met Han om te weten of ze goed bezig was. Han vond dat ze een geweldige meid was en liet dat in haar blik doorschijnen.

'Kijk,' zei Tuur, 'je moet ze eerst achteruittrekken om de veer op te winden, daarna laat je ze los.'

Hij deed het voor met de tropischgroene Jaguar E Cabriolet.

'Op de gladde vloer van de keuken gaan ze veel verder,' zei Roos en maakte aanstalten om dat uit te proberen met de gele Corvette ZR-1.

'Aan tafel,' riep oma.

De kinderen lieten hun autootjes op het tapijt vallen en renden naar de eettafel. De taart met de kaarsjes had nu de aandacht van iedereen, behalve Gie. Hij legde de Jaguar en de Corvette terug in de blikken doos en bewonderde de bordeaux Dodge Viper RT10 en de oranje Alfa Romeo 155 V6 TI. Ze waren allemaal op schaal 1/38 in China gemaakt.

De Alfa Romeo vond hij het mooiste. Hij was versierd met reclame van Jägermeister. Gie had de DTM-races op tv gevolgd en wist dat Alessandro Nannini, de broer van de rockzangeres Gianna Nannini, in het begin van de jaren nul een gelijkaardige auto in het rood met een kunsthand had bestuurd omdat hij een hand in een helikopterongeval had verloren.

De Corvette en de Dodge deden geen bel rinkelen, maar achter de Jaguar zag hij een veel gruwelijker verhaal. In hetzelfde type

auto hadden de ouders van Roos het leven verloren. Je zou zeggen dat zo'n robuuste auto tegen een stoot kan, maar de botsing had hem tot schroot herleid. Had Roos de auto niet in het model herkend of wilde ze er niets over zeggen? En was het toeval dat Tuur net die auto had gekozen?

Het rumoer in de kamer trok hem uit zijn verbeeldingswereld. Han riep hem om een foto van Roos te komen maken terwijl ze de kaarsjes uitblies.

Hilariteit alom omdat de kaarsjes na enkele seconden gedoofd te zijn opnieuw gingen branden. Toen ze eindelijk allemaal uitbleven, zette iedereen zich aan het schranzen.

'Wat hebben jullie meegemaakt in Parijs?' vroeg Hans zus.

Han en Gie keken elkaar aan. Ze hadden eerder met Roos afgesproken niets over haar escapades in Parijs en het ongeval op de terugweg aan iemand van de familie te vertellen, maar ze vreesden dat het kind daar niet over zou kunnen zwijgen. Blijkbaar was hun ongerustheid ongegrond want Roos zweeg in alle toonaarden.

'We hebben veel geslaperen,' zei Han terwijl ze Gie verliefd aankweekte.

'Ja, dat kennen we,' zei Hans zus.

Haar blik sprak boekdelen. Vermoedelijk kon zij vanwege de kinderen zelden met haar man vrijen op een moment dat ze er zin in had.

'Allerlei monumenten hebben ons in verwondering doen staan voor de stad,' zei Gie.

'Zijn jullie ook naar de Folies Bergères geweest? Daar vond 150 jaar geleden de eerste revue plaats,' zei de papa van Tuur.

'Jij interesseert je natuurlijk meer in blote vrouwen dan in historische gebouwen,' merkte Han op.

'Oude gebouwen zullen me nooit kunnen aanspreken,' zei hij.

Het werd Gie te veel en hij moest reageren.

'Stenen kunnen inderdaad niet praten, alleen daarom zijn ze stom.'

De vader van Tuur keek hem verwonderd aan en zei:

‘Hola Gie, je komt uit een vijandige hoek.’

‘Nee, dat doe ik niet. Je vergeet dat het Parijs van nu helemaal niet het Parijs van toen is. Alle plekken waar we geweest zijn, straalden een zekere oudheid uit. Met wat fantasie kun je je in die tijd verplaatsen.’

‘Ik weet zeker dat de musea het verleden verbloemen,’ zei Tuurs papa.

‘Oké, soms wel,’ zei Han, ‘in hun poging veel bezoekers aan te spreken, vergeten ze precies te werk te gaan.’

Niet alleen Tuurs vader fronste zijn wenkbrauwen.

Gie pikte in op wat Han had gezegd en zei:

‘Precieuzen waren vrouwen in het Parijs van de zeventiende eeuw die de taal en de smaak wilden verfijnen, maar Han bedoelt dat sommige musea niet precies genoeg zijn en hun bevindingen te oppervlakkig voorstellen.’

De papa van Tuur gaapte hem aan. Gie zei snel:

‘Oké, ik begrijp het. Ik dram door.’

‘Nee, dat doe je niet zoeteke,’ zei Han, ‘je hebt gelijk. Wij proberen ons voor te stellen hoe het ooit is geweest. We hebben een nostalgisch verlangen naar het roemrijke verleden, jammer dat alle bezienswaardigheden gecommmercialiseerd raken. Het gaat nu enkel om kijk- en kooplustigen bevredigen.’

‘Wow,’ zei Gie, ‘bedankt dat je mijn mening bijtreedt.’

Tuurs papa wist niet direct hoe hij moest reageren en zei uiteindelijk:

‘Ach, als jullie maar tevreden zijn.’

‘Wij hebben een sterke indruk van Parijs overgehouden,’ zei Han, ‘het stralende weer heeft daar een grote rol in gespeeld.’

Han keek Gie aan, en ze voelden onderhuids dat hun liefde voor elkaar de reis naar Parijs onvergetelijk had gemaakt. En natuurlijk was Roos de kers op de taart.

‘Hebben jullie tijd gehad om er een artikel over te schrijven?’ vroeg Tuurs vader en glimlachte.

‘Jij wilt altijd het onderste uit de kan hebben,’ zei Gie, ‘maar ik zal wel tijd maken om er iets over te schrijven.’

De conversatie tussen Gie, Han en Tuurs papa was niemand opgevallen. Oma en opa kibbelden over de eierentaart die te zoet was en de moeder van Tuur probeerde haar kind in te tomen met het eten van gebak. Tuur was al een dikkerd en dreigde een dikzak te worden. Roos behield haar slanke lijn omdat ze weinig at.

Ze wilde het speelgoed uitproberen dat ze voor haar verjaardag had gekregen en vroeg beleefd:

‘Mag ik van tafel?’

‘Oké,’ zei Han.

Tuur hoefde dat niet te vragen, want zijn ouders lieten alles toe en tikten hem nooit op de vingers als dat moest. Zelfs Roos had ooit Tuurs moeder terechtgewezen toen zij hem zomaar op tafel liet staan met zijn schoenen aan.

‘Kom Roos,’ zei Tuur, ‘laten we gaan rolschaatsen.’

Hij griste de schoenen en de elleboogbeschermers mee en rende naar de achterdeur.

‘Oké,’ zei ze en liep hem achterna met de helm en de kniebeschermers in haar handen.

Zoals altijd bleven de ouders van Tuur zitten.

‘Gie, ga jij voor de veiligheid even mee?’ vroeg Han.

Ze slurpte aan haar kopje koffie en leek andere dingen aan haar hoofd te hebben.

‘Oké,’ zei Gie die liever niet aan tafel bleef zitten omdat hij dan nog een stuk taart zou eten.

‘Ik zal ook een oogje in het zeil houden,’ zei opa.

Gie en opa verlieten het huis langs de achterdeur. Tuur was bezig de linkervoet van Roos in de schoen te wurmen.

‘Hou op Tuur,’ zei opa, ‘je steekt haar voet in de verkeerde schoen.’

‘Tuur toch,’ zei Roos gekscherend, ‘je kunt er niets van.’

Gie wist bijna zeker dat Roos in de gaten had dat Tuur verkeerd bezig was. Waarschijnlijk moest voor iedereen duidelijk zijn dat ze Tuur maar een knoeier vond.

‘Kijk eerst naar wat je zelf verkeerd hebt gedaan,’ zei Tuur en wees naar de helm.

Roos nam hem af en begreep dat ze het onhandige ding achterstevoren op het hoofd had gezet.

‘Bind die veters snel zodat ik kan rolschaatsen,’ zei ze hooghartig.

‘Oké baas,’ zei Tuur en Gie begreep dat Tuur niet zo dom was als hij soms liet uitschijnen.

Toen Roos eindelijk klaar was, hielpen Gie en opa haar opstaan. Dat liep niet van een leien dakje. Ze schreeuwde het uit en was bang dat ze zou vallen.

Het spelletje duurde niet lang en ze wilde stoppen.

‘Klant is koning,’ zei opa.

‘Je moet het wat langer volhouden,’ zei Gie, ‘je kunt het wel.’

Voor zijn geestesoog zag hij al hoe Roos zijn investering in de hoek smeedt, zonde van het weggegooid geld.

‘Mag ik eens proberen?’ vroeg Tuur terwijl hij haar hielp om de schoenen los te maken.

‘Be my guest,’ zei Roos.

‘Wat zeg je?’ vroeg Tuur.

‘Feel free,’ zei ze en draaide haar ogen ten hemel om haar verontwaardiging te tonen.

‘Die Roos toch, ze spreekt Engels als een Engelsman,’ zei opa.

Ineens begreep Gie dat Roos misschien ook het Frans van opa had geleerd, want hij wist zijn mondje wel te roeren in die taal.

Tuur wist niet wat Roos had bedoeld en nam aan dat het goed was dat hij de rolschaatsen uitprobeerde toen ze zonder iets te zeggen weer naar binnen ging.

Terwijl Gie en opa in een gesprek verzeild waren, trok Tuur de schoenen en de beschermers aan en zette de helm op. Hij voelde

zich een grote jongen en had geen hulp nodig. Hij zou weleens tonen dat hij dat alleen durfde.

De geplaveide binnenplaats achter het huis van opa en oma bestrijkt een oppervlakte van ongeveer 1 are. Een geschikte plaats om te rolschaatsen, alleen helt ze iets te veel om ze te kunnen negeren.

Toen Tuur uit zijn zittende positie recht ging staan, had hij de indruk alles onder controle te hebben. Ineens besepte hij echter dat de zwaartekracht vat op hem kreeg en hij rolde van zijn veilige standplaats weg. Hij dacht er te laat aan de remblokjes op de schoenen te gebruiken en ging onderuit. Bovendien had hij de sluiting van zijn helm niet voldoende aangetrokken waardoor deze voor zijn gezicht schoof en hij ongelukkig met zijn achterhoofd tegen de harde vloer viel.

Gie en opa waren ondertussen via de stenen trap naar het hogere gedeelte van de tuin geklommen om de konijnen te begroeten. De slag waarmee Tuur tegen de grond smakte, deed hen rond hun assen draaien.

Ze zagen Tuur liggen en repten zich naar beneden. Toen ze op de trap waren, ging de achterdeur open. Oma stormde krijsend naar buiten, gevolgd door de rest van de familie. Vanaf dan was niet Roos maar Tuur het middelpunt van de belangstelling.

Vanachter het raam keek Roos toe hoe iedereen rond Tuur ging staan in een poging hem te helpen. Ze lachte in haar vuistje en was er zeker van dat Tuur zich geen twee keer aan dezelfde steen zou stoten, de ezel.

In het ziekenhuis sloeg een handige dokter dertien nietjes in het achterhoofd van Tuur. En liggend op zijn bed zweerde Tuur nooit meer nog rolschaatsen aan te raken.

Toen ze nog met zijn tweetjes waren, gingen Han en Gie regelmatig naar de bioscoop. Ze namen hun kans waar toen Roos vroeg om bij oma te blijven slapen. Ze was te weten gekomen dat Tuur daar loogeerde omdat zijn ouders naar een verjaardagsfeestje moesten. Hij was weer aan de beterhand.

Ze brachten Roos met de auto naar Schakkebroek. Tuur was natuurlijk in zijn nopjes en oma stelde hen gerust dat ze zonder problemen twee kinderen aankon.

Han en Gie namen afscheid en reden vervolgens naar het bioscoopcomplex in Hasselt. Ze gingen de affiches af. Han stelde een lijstje op van haar favoriete films, en de uiteindelijke keuze liet ze aan Gie over. Hij koos voor een romantische film.

Op de affiche prijkte een mooie man en een knappe vrouw die lief naar elkaar keken. Eronder stond een korte samenvatting en de uren van de voorstellingen. Ze hadden geluk dat ze iets vroeger waren gekomen, want de film begon al om halfacht.

Zoals het een man betaamt, betaalde Gie de entreprijs voor Han. Via de computer kozen ze de film en reserveerden hun zitplaatsen. Han drukte op de OK-toets en ging opzij staan opdat Gie zijn bankkaart in de lezer kon steken. Toen hij klaar was, volgde hij Han naar de ingang van het zalencomplex.

De vrouw die hun tickets wilde valideren, keek Gie aan. Toen hij geen aanstalten maakte om ze te overhandigen, liet ze haar blik naar Han gaan, maar zij had ze ook niet. Gie begreep ineens dat hij vergeten was de tickets uit de gleuf te nemen.

Zonder een woord te wisselen keerde Gie zich om en holde naar de balie van de computers. Gelukkig had niemand ze stiekem meegenomen.

Hij rende terug en gaf de tickets aan de controleur. De vrouw kon een lichte glimlach niet onderdrukken, en Gie lachte onnozel terug.

Terwijl ze verder liepen, vroeg Han:

‘Waar zit je weer met je hoofd?’

‘In de wolken.’

‘Door die griet die ons binnen heeft gelaten?’

‘Nee, door jou.’

Han had ’s namiddags haar haar laten knippen. De kapster had het eerst niet korter durven knippen, maar Han had erop gestaan.

Gie keek Han verliefd aan en zei:

‘Je hebt een leuk kopje. Elke keer dat ik je aankijk, smelt ik.’

‘Je bent gek,’ zei ze.

‘Dat ook,’ zei Gie.

Han reageerde daar niet op, maar ze vroeg wel:

‘In welke zaal moeten we zijn?’

‘Elf.’

‘Ben je zeker?’ vroeg Han.

‘Ja,’ zei Gie.

Het was al voorgekomen dat ze in de verkeerde zaal zaten.

Op hun tickets stonden de zetelnummers vermeld, maar een ongere man zat al op een van hun stoelen. Hij had zijn lange grijze haren strak in een staart naar achter gebonden, zijn wenkbrauwen waren afgeschoren en in zijn oren zaten drie oorbellen boven elkaar. Gie schatte hem in de veertig.

De man negeerde hen toen ze aan zijn stoel kwamen staan.

‘Kunt u eens nakijken of het nummer op uw ticket overeenkomt met de zetel waarop u zit?’ vroeg Han heel beleefd.

‘Er is toch plaats genoeg,’ zei de man en wees naar de lege plaatsen rondom hem.

‘Als niemand het systeem volgt, loopt het in het honderd,’ hield Han vol.

‘Alleen als er veel volk is,’ zei de man, ‘het is helemaal niet druk en er is plaats genoeg voor iedereen.’

Gie stond op springen en zei:

‘Daar gaat het niet om. Wij hebben een voorkeur en willen op een goede plaats zitten. Dat kan nu niet omdat jij op onze plaats zit.’

Gie vond het beter van *u* naar *jij* over te schakelen omdat de man zijn beleefde aanpak niet verdiende. Hij zou hem straks wel met zijn klikken en klakken buiten schoppen.

‘Zet jullie een rij hoger en alles is in orde,’ zei de onbeleefderik.

‘Dan zitten wij op plaatsen die misschien iemand anders heeft gereserveerd,’ zei Han bijna woest, ‘dat kan toch niet.’

Gie wilde de man bij de mouw van zijn jas omhoogtrekken, maar Han hield hem tegen.

‘Hij zal niet toegeven,’ zei Han, ‘laten we ergens anders gaan zitten en hopen dat niemand daar zijn plek komt opeisen.’

De mensen rondom hen hadden bevreesd toegekeken en herademden nu omdat de ruzie niet was geëscaleerd.

Gie was assertief genoeg en dwong respect af, maar hij maakte soms ruzie voor het minste dat hem tegenstak. Ook in de rechtbank kwam regelmatig de advocaat van de duivel in hem naar boven.

Han slaagde erin hem in te tomen en hij ging gedwee met haar mee. Toen ze in de gemakkelijke zetels zaten, zei Han:

‘Geniet nu van de film.’

‘Ik zal het proberen,’ zei hij op een toon waaruit bleek dat hij daaraan twijfelde.

Niet veel later gingen de lichten uit. Niemand was hun zetels komen opeisen. De muziek maakte hen vrolijk en de leuke acteurs deden hen al snel het voorval vergeten. Op romantische momenten pakte Gie Hans hand vast. De kneepjes die ze elkaar gaven, bewezen hun affectie voor elkaar, en daar kon de onbeleefderik iets verderop in de zaal niets aan veranderen.

Toen de protagonist in de film onverwacht stierf aan een hersentumor merkte Gie dat Han weende. Ze haalde haar zakdoek boven en snoot haar neus. Hij probeerde haar te troosten door met zijn hand over haar schouder en arm te wrijven. Toen ze klaar was met snuiten, zei ze bedroefd:

‘Niet sterven hé?’

‘Wees gerust Hanneke, ik zal altijd bij jou blijven.’

Een stralende glimlach brak door haar tranen heen en ze kuste Gie vol op de mond.

Ze hadden ondertussen niet naar het doek gekeken en wellicht iets gemist, maar dat vonden ze niet erg. Het belangrijkste was dat ze zich goed voelden.

De lampen die langzaam aangingen, luidden de pauze in.

‘Ik ga een koffie halen,’ zei Gie, ‘wil je ook iets?’

Han dacht hard na en zei uiteindelijk:

‘Breng me een cola light en iets om te knabbelen mee, want ik heb vanavond enkel soep gegeten. Verras me.’

Gie hield niet van verrassingen, maar zoals alle vrouwen wilde Han dat hij haar van tijd tot tijd met een onverwachte attentie aankwam.

‘Oké,’ zei hij, maar hij bedoelde: *Wens me veel geluk.*

Hij kocht eerst voor zichzelf een bekertje cappuccino, vervolgens schoof hij aan in de rij voor de cola en de hapjes. Terwijl hij wachtte ging hij de mogelijkheden af. Voor een ijsje zaten ze in het goede seizoen. En popcorn lustte ze ook.

Hij had niet veel tijd om na te denken omdat de rij snel slonk. De man achter de toog riep al:

‘Volgende.’

‘Een cola light en een zakje gezouten chips.’

De jongeman nam een reusachtige zak uit de rekken. Gie durfde niets te zeggen, bovendien bedacht hij zich omdat Han misschien geen zin in chips had.

‘Doe er een bakje popcorn bij,’ zei hij.

Het bakje dat de man hem gaf, verdiende de naam *bak*. Ze zouden er aardig hun buikje mee vol hebben. De Europese bevolking ging de weg op die de Amerikanen al bewandelden, die van het overgewicht.

De prijs was ernaar. Gie betaalde met zijn bankkaart en ging met de cola, de zak chips, de bak popcorn en het koffiebekertje – gelukkig was dat afgesloten met een plastic dekseltje – op pad.

Toen hij naar de deur van zaal 11 wandelde begreep hij dat hij met al die spullen de deur niet zou kunnen openen. Maar het geluk was met hem: een brunette en een blonde wilden net de zaal binnengaan.

‘Hey *juffrakes*, laat me ook binnen asjeblijft.’

De brunette wilde dat graag voor hem doen.

‘Je bent een schatje,’ zei Gie, ‘bedankt.’

Gie had eeuwige trouw aan Han beloofd, maar dat betekende niet dat hij niets tegen de knappe jonkvrouwen mocht zeggen.

‘Ik wou dat ik zo jong was als jullie, dan zou je wat zien.’

Hij vond dat hij in zijn puberteit te weinig met meisjes was omgegaan. Helaas kon hij de tijd niet terugdraaien.

‘Ja, dat is jammer,’ zei de brunette.

Ze grinnikte en haar oogjes stonden stout.

Ook al was Han zwartharig, Gie viel vooral voor brunettes. Blonde meiden deden hem weinig, maar de lieve lach gaf het blondje veel uitstraling.

Ze bestegen samen de trap naar de zetels.

‘Het was fijn kennis met jullie te maken,’ zei Gie.

De meisjes liepen naar de andere kant en keken nog eens om.

Beladen kwam hij bij Han aan. Al lachend zei ze:

‘Je bent gek Gie.’

‘Al heel mijn leven.’

Hij gaf haar de cola en vroeg:

‘Wat wenst mevrouw? Chips of popcorn?’

‘Popcorn.’

‘Dan zal ik chips eten.’

‘Waarom breng je zoveel mee?’

‘Zomaar.’

‘Neem wat popcorn, want ik krijg dat niet alleen op.’

‘Je hoeft die bak niet leeg te eten,’ zei Gie.

Haar oogjes zeiden van wel.

De lichten dimden.

‘Veel eet- en kijkplezier,’ zei Gie en gaf haar een kusje.

Terwijl ze naar het vervolg van de leuke film keken, viel het Gie herhaaldelijk op dat Han veel lawaai maakte bij het eten. Bovendien slurpte ze aan het rietje als een dorstig kind. Han merkte dat hij haar gadesloeg en minderde haar dorstlessende en honger stillende bezigheid, om niet veel later in hetzelfde euvel te vervallen.

In de film kwam het goed met de vrouw die haar man was verloren. Ze vond een nieuwe, veelbelovende man wiens vader iets in de moeder van zijn vriendin zag. Romantiek ten top.

Spijtig keken ze elkaar aan toen de lichten aangingen. Met een gemeente kus maakten ze de voorstelling af.

Toen ze met de overblijfselen van hun schranspartij naar de vuilnisbak liepen, viel Gie plots voorover op de grond. Daarbij drukte hij de halfvolle zak chips met zijn gewicht plat en strooide hij de popcorn over de vloer uit. Uitbundig gelach achter hen maakte duidelijk dat iemand hem een beentje had gelicht.

‘Ik zie dat je het beste plekje van de zaal hebt gevonden,’ zei iemand.

Het was de man die een van hun gereserveerde zetels had ingepalmd.

‘Verdomme, wat bezielt je kerel?’

Gie kroop overeind en grabbelde zijn vuilnis bijeen. De zetelman liep hem voorbij en zei langs zijn neus weg:

‘Als je niet oppast, neem ik je vriendinnetje onder handen.’

Dat was er te veel aan. Gie voelde de adrenaline in zijn bloedbanen stromen als het water in een wildwaterbaan; de dikke voorhoofdsader op zijn linkerslaap had een teken moeten zijn voor de zetelman.

Hij gooide zich op zijn rivaal die hem ondertussen de rug had toegekeerd, en ze vielen samen op de grond. Han schreeuwde het uit, de andere bioscoopbezoekers stoven in paniek uiteen. Ze wilde dat Gie ophield met vechten, maar hij had daar geen oren naar. Hij worstelde met de zetelman en leek de overhand te krijgen.

Plots viel haar een blinkend ding op dat de zetelman vanachter zijn riem trok. Was dat het lemmet van een mes?

Han dacht slechts aan één ding: Gie beschermen. Ze sprong als een kat op een muis naar zijn aanvaller en nam diens hoofd in een arm-greep. Han was echter niet sterk genoeg in haar armen waardoor de zetelman zich gemakkelijk uit haar houdgreep kon verlossen. Hij ging schrijlings op haar zitten en keek verlekkerd naar de vrouw onder hem die ineens andere perspectieven opende.

Haar afleidingsmanoeuvre gaf Gie de tijd om op te staan, want als het op vechten aankwam, zou hij het onderspit delven. Met zijn vuist sloeg hij tegen het achterhoofd van hun belager. Tot zijn grote verbazing viel de man zijwaarts van haar lichaam op de grond, waar hij roerloos bleef liggen.

‘Bel de politie,’ riep Han naar Gie terwijl ze opstond.

‘We hebben iemand van de veiligheid geroepen,’ zei een omstander.

Gie ondersteunde Han terwijl ze het onzichtbare stof van haar broek veegde.

Een stoere veiligheidsman kwam erbij staan en vroeg:

‘Wat is hier gaande?’

‘Die man liet mijn man struikelen en stond op het punt een mes te trekken,’ zei Han.

‘En hij heeft mijn vrouw aangerand,’ zei Gie, ‘omstanders kunnen dat getuigen.’

De veiligheidsman keek rond, zag genoeg knikkende hoofden om beleefd te blijven en vroeg:

‘En wie heeft hem knock-out geslagen?’

‘Ik,’ zei Gie trots.

De veiligheidsman boog zich over de bewusteloze, schudde hem door elkaar en fouilleerde hem. Het blinkende ding in zijn hand bleek een verchromde zaktelefoon te zijn.

De zetelman kwam weer tot bewustzijn en bevoelde de plek op zijn hoofd waar Gie hem met zijn vuist had geraakt.

‘Hoe voel je je?’ vroeg de veiligheidsman aan de groggy man.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Je bent bewusteloos geraakt.’

De zetelman zag Gie staan, wees hem aan en riep woest:

‘Hij heeft mij aangevallen.’

‘Jij bent begonnen, smeerlap,’ zei Han.

De veiligheidsman hielp de man opstaan en vroeg:

‘Wil iemand van jullie een aanklacht indienen?’

De zetelman schudde zijn hoofd.

Gie keek naar Han en zij zei:

‘Natuurlijk.’

‘Dan moet ik de politie erbij roepen,’ zei de veiligheidsman.

‘Is dat echt nodig?’ vroeg Han.

‘Alleen een rapport van de politie is geldig voor de rechtbank.’

Gie en Han keken elkaar somber aan.

‘Dan niet,’ zei Han.

‘Oké, willen jullie dan zo goed zijn de zaal te verlaten?’

De weinige omstanders die er nog waren, verlieten de zaal. De veiligheidsman spoorde de zetelman aan om weg te gaan en volgde hem door de deuropening.

Gie en Han bleven achter omdat ze vreesden dat de zetelman hen opnieuw zou aanvallen, maar hij liep kwaad weg en riep:

‘Ik zal je nog wel krijgen.’

Het was niet duidelijk wie van de twee hij bedoelde.

‘Laten we hem achtervolgen,’ stelde Han voor.

‘Waarom?’

‘Dan weten we tenminste waar hij woont en kunnen we de politie op hem afsturen. Stel je voor dat hij ons gaat stalken, wat dan?’

‘Je hebt gelijk.’

De man bleef niet in het bioscoopcomplex rondhangen maar liep naar de voorkant waar vermoedelijk zijn auto geparkeerd stond. Hun eigen auto stond aan de achterkant van het complex.

‘Ga jij de auto halen,’ zei Gie, ‘ik zal je bellen en je loodsen.’

‘Oké,’ zei Han en repte zich door de tunnel van de ondergrondse parking.

Gie volgde de zetelman tot aan een bomenrij. Het was er donker en hij gebruikte de duisternis onder de bomen om ongezien te blijven.

Ineens viel hem in dat hij veel gemakkelijker kon achterhalen wie de zetelman was door de nummerplaat van zijn auto te noteren. Indien zou blijken dat hij niet veel goeds in de zin had, kon zijn vriend bij de politie het adres opzoeken en gepast optreden.

De zetelman stapte in een auto die veel op een Mini Cooper leek, maar iets langer. In het licht van een straatlantaarn kon hij niet zeggen welke kleur de auto had, maar de nummerplaat was goed leesbaar: SXY273. De onbekende man reed weg en Gie staarde de auto vanachter een boom na.

Een stel knipperende koplampen trokken zijn aandacht. Het was Han. Gie liet de Fiat naderen en stapte vervolgens in. Terwijl ze wegrede, vroeg Han:

‘Ik dacht dat je me zou bellen.’

‘Ik ben van strategie veranderd.’

‘En wat doen we met de stalker?’

‘Ik heb zijn nummerplaat genoteerd en laat die morgen natrekken door mijn vriend bij de politie.’

Het was niet ver rijden van het bioscoopcomplex naar huis. Ze zwegen, maar er was een zekere spanning tussen hen te bespeuren. Ondanks de vechtpartij en de aanranding in de filmzaal was de sfeer in de auto erotisch geladen.

Han ging naar binnen en Gie zette de auto in de garage. Toen hij haar niet op de gelijkvloerse verdieping vond, ging hij de trap op. Ineens kwam ze om de hoek, boven aan de trap. Ze had zijn favoriete lingersetje aan, dat hij haar voor Valentijn had gekocht.

‘Waar wil je het doen?’ vroeg ze.

‘Waar je wilt.’

‘Oké,’ zei ze en daalde statig de trap af.

Gie daalde mee af en trok zijn T-shirt snel uit. Han spreidde de plaid over de zetel uit en legde zich erop. Gie had zijn schoenen al aan de deur uitgetrokken, restte enkel zijn broek en klaar was Kees.

Ze keek verleidelijk naar zijn opgebolde onderbroek terwijl hij langzaam naar haar toe liep. Ze maakte verleidelijke bewegingen met haar onderlichaam en streek met haar handen over haar borsten die nog in hun cups gevangen zaten.

Meestal masseerde hij haar met olie, nu deed hij dat zonder. Hij liet zijn fluwelen handen over haar zachte huid glijden, zonder te kietelen, langs haar billen over haar zijkant naar haar borsten en over haar schouders naar haar nek.

Op een geraffineerde manier streek hij over de bovenkant van haar borsten en deed alsof hij de tepels onder de cups zocht. Han had graag dat hij langzaam naar een climax toewerkte zonder haar tepels aan te raken, die kwamen pas het laatste aan bod.

Ze maakte haar bh zelf los, maar Gie mocht het slijpje eigenhandig over haar billen en lange benen trekken. Dat legde hij op de rand van de zetel alsof het een relikwie was.

Han masseerde zijn lid en Gie kreunde van genot. Dat was een goed moment om de spiraalvormige banen die hij met zijn tong over haar borsten uitvoerde te laten uitmonden op haar harde tepels. Ze hijgde.

Hij zocht zich een weg naar het ultieme klaarkomplekje en het was geen geluk dat hij dat elke keer vond, want hij was de meester van het vingerspel. Zo maakte hij haar bijna klaar voor de ultieme act die eraan kwam.

Gie stuurde zijn penis naar haar kruis. Haar ogen stonden zo verlangend als hij ze alleen bij het vrijen zag. Toen ze haar benen oplichtte om de weg vrij te maken, hield hij zich even in en stak vervolgens toe.

Terwijl hij haar gelukzalige gezichtje bewonderde, bedreef hij de liefde. Als hij het harder deed, zou het neuken zijn. Het kon geen kwaad dat hij snel klaarkwam, want dat zou Han hem vergeven.

Zijn stoten hadden het juiste effect. Han was dicht bij een hoogtepunt en zwaaide met haar armen. Hij verlangzaamde zijn ritme om zijn orgasme even uit te stellen, net zoals een ervaren por-

noster dat zou doen. Toen hij aan haar gekreun hoorde dat het eraan kwam, liet hij zich volledig gaan. Hij hoorde zichzelf luidruchtig klaarkomen, als een beer die zijn berin de volle lading geeft. Samen benaderden ze het gevoel één te zijn.

Hij hield ervan Han veel seksplezier te bezorgen ook al had hij er soms een karwei aan. Volgens Han kon hij goed vrijen, maar dat had hij moeilijk kunnen geloven. Een vrijpartij maakte hen euforisch, het liefdesgevoel was op die momenten altijd het grootst.

Gie legde zich op Hans buik en hijgde na. Filmregisseurs vergaten meestal de uitputting van een man na een vrijpartij te laten zien. Han had hem geleerd enkele keren diep in- en uit te ademen om tot rust te komen. Dat werkte nu ook.

Zo lagen ze enkele minuten. Ze voelden zich goed in hun vel en waren overtuigd van de verbintenis die ze in het stadhuis waren aangegaan. Met Roos erbij was het huwelijksleven nog steeds fijn, maar ze misten de zorgeloze momenten met twee. De toekomst van Roos was voor hen nu het belangrijkste.

De volgende dag haalde Han Roos bij oma af terwijl Gie op de computer aan zijn boek werkte. De ouders van Tuur hadden de jongen al eerder opgehaald omdat hij een crisis had gekregen. Roos vertelde dat hij midden in de nacht staand op zijn bed onbegrijpelijke dingen had geroepen. Het leek op slaapwandelen, alleen had hij niet gewandeld.

Oma had aangeraden hem naar het ziekenhuis te brengen, maar dat hadden zijn ouders afgeslagen. Ze wisten wel een manier om hem te kalmeren.

Terwijl Roos op de wc zat, stond Han haar moeder in de keuken troosten. De vrouw dacht dat het haar schuld was dat Tuur een toeval had gekregen.

‘Het komt wel goed.’

‘Dat hoop ik.’

‘Wil je nog een eigen kind?’ vroeg oma.

‘We hebben onze kindwens opgegeven. Roos is half biologisch verwant met Gie en dat vind ik genoeg. Ik hou zo veel van haar als ik van mijn eigen kind zou hebben gehouden.’

‘Dat zal wel,’ zei haar moeder.

‘Gie en ik doen er alles aan om Roos een mooie aanlooperperiode naar het echte leven te bezorgen.’

Haar moeder glimlachte en zei:

‘Dat is het enige dat mij voor ogen stond voor mijn eigen kinderen.’

De vrouwen keken elkaar liefdevol aan.

Op een zondagavond gingen Han en Gie samen met Hans zus en haar man naar een concert van Natalia. De vrouwen waren er zot van en de mannen gingen mee voor de knappe verschijning. Roos had gevraagd of ze mee mocht, maar haar pleegouders vonden dat ze daar iets te jong voor was. Ze nam het goed op en ging met plezier bij oma logeren, want Tuur zou er ook zijn.

Han en Gie waren al ooit in het Sportpaleis geweest om er Elton John's zangkunst te beluisteren, maar Elton kon niet tippen aan de voorstelling die Natalia weggaf. Ze zag er *formitastisch* uit zoals ze zelf schreef in de reclamebrochure. En het was genieten, dat glamourvol *showke* van haar.

Om uit te kunnen blazen, gaf Natalia af en toe het roer aan *En Vogue*, maar het viertal kon niet imponeren. En dan was er *Shaggy* nog. De naam zei Gie niets, tot hij een bekend liedje van hem hoorde.

De Jamaicaan stak niet onder stoelen of banken dat hij van vrouwen met voluptueuze welvingen hield. Natalia liet hem improviseren, zolang zij maar haar ding mocht doen. Shaggy vroeg voortdurend of *the ladies* er klaar voor waren, maar Natalia wist heel zeker dat alle mannen aan haar lippen hingen.

Gie kreeg zichzelf niet zover om het enthousiaste armgezwaai van Shaggy na te doen. Hij hield het bij zuinig handgeklap.

De finale brak aan en veel bewonderaars begaven zich naar het verhoogde podium dat tot in het publiek reikte. Natalia bukte zich en streek al zingend over de uitgestoken handen van de toeschouwers, alsof ze wilde weten hoe zacht de korenaren aanvoelden.

In een impuls besloot Gie naar het verhoogd podium te rennen, want hij vond dat hij de kans niet mocht laten liggen om Natalia aan te raken.

Gie stak zijn hand uit en wachtte geduldig op de goddelijke verschijning. Toen Natalia bij hem was, nam hij haar hand vast en gaf haar een handkus. Ze voelde zich gevleid en knipoogde, waarna ze

naar de volgende fan liep die haar een reusachtig boeket bloemen overhandigde. Nu had niet alleen Han maar ook Natalia zijn leven in handen. Ze was een droom van een vrouw en toch zo menselijk als een vrouwelijke Shaggy die obscene heupbewegingen naar de mannen maakt.

Gie keerde terug naar zijn gezelschap en keek Han schaapachtig aan, alsof hij niets op zijn kerfstok had. De echtgenoot van Hans zus begreep hem maar al te goed, aan zijn vette knipoog te zien.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg Han dicht bij zijn oor.

‘Zij is mijn idool.’

‘Ik zal het als een experiment beschouwen,’ riep ze.

Han kon veel wat Gie deed experimenten noemen. Gelukkig had hij ze allemaal tot een goed einde gebracht.

Op de terugweg naar huis zat Han achterin naast haar zus in de auto. Ze praatten naar hartelust over hun mannen, hun kleren en hun kinderen. Hans zus vertelde dat Tuurs hoofdwonde goed herstelde en dat hij nu beter sliep. De mannen voorin hoorden het allemaal aan en gaven geen commentaar.

De volgende dag werd Gie laat wakker. Hij stond op en liet Han in het grote bed achter.

Het was bijna middag toen hij bij oma in Schakkebroek aankwam. Tuur was al door zijn mama opgehaald.

Terwijl Roos haar spullen in de logeerkamer bij elkaar zocht, vroeg hij aan oma:

‘Geen problemen gehad?’

Ze schudde haar hoofd en vroeg:

‘Nee, het gaat nu weer beter met Tuur.’

‘Heeft Roos zich gedragen?’

‘Ja, ze is een voorbeeldig kind.’

Ze namen afscheid van oma en reden met een gerust gevoel weg.

‘Vind je het erg als we even omrijden om boeken af te halen?’

Roos zat naast hem in het autozitje en zei:

‘No problemo. Ik rijd graag auto.’

Net zoals Gie.

Hij wilde de eerste versies van zijn boeken door een boekbinder in Brustem laten binden. Een gebonden boek stond mooi in de kast, maar het bracht helaas geen geld op.

Ze zwegen een hele tijd, tot Gie in Sint-Truiden de weg naar Tongeren opreed. Roos keek geïnteresseerd naar links en naar rechts en zei:

‘De sexy meisjes zijn allemaal gaan eten.’

Gie keek verbaasd rond en vroeg:

‘Waar zie jij meisjes?’

‘Nu nergens, maar ’s avonds zijn er veel meer.’

Gie begreep ineens dat ze de prostituees in de etalages bedoelde. Je wist niet wanneer een kind de leeftijd had om zoiets op te merken, maar Roos was al in die fase terechtgekomen.

Ze had het nooit eerder over sexy meisjes gehad. Gie vroeg zich af of Han hier meer van wist. Roos was geïnteresseerd in de liefde en wist dat grote mensen hun kleren uittrokken om te vrijen. Als Han en Gie elkaar kusten of lieflijke dingen bij elkaar uitstaken keek Roos altijd nieuwsgierig toe.

Roos had op school veel vriendjes, en ze leerde natuurlijk dingen die ze nog niet moest weten. Ze had verteld dat een schoolkameraadje haar gekust had en dat ze zich geweldig voelde. Als ze op tv een bevalling zag, lette ze goed op. Ze was met de keizersnede geboren en begreep nauwelijks dat andere kindjes via de *poep* kwamen. Bij oma mocht ze nooit tv-scènes met blote mensen zien, want dan begon oma gegarandeerd te zappen.

Han en Gie hadden haar uitgelegd dat haar kruisje niet alleen diende om kindjes te baren maar ook om ze te maken. Dat een man daarbij betrokken was, dat vond ze vies en eng. Ondertussen zou ze haar oogjes de kost geven.

Dat deed ze nu ook, vastgesjord in haar eigen autozetel met gordel.

Gie schrok uit zijn gedachten op toen een zwarte camionette zijn pas afsneed. Hij herinnerde zich hun gesprek over de meisjes en vroeg:

‘Hoe zien die meisjes er ’s avonds uit?’

‘Ze zijn dan bijna naakt.’

‘En doen ze iets?’

‘Niet veel. Ze zitten op een hoog stoeltje en wenken alsof ze willen dat we naar hen komen, of ze geven kushandjes.’

‘Dat is niet niks,’ zei Gie.

Het bleef even stil, hij hoopte dat ze over een ander gespreksonderwerp nadacht.

‘Ik denk dat ze mannen willen kussen,’ zei ze, ‘daarna gaan ze ermee poepen.’

‘Wat zeg je?’ vroeg Gie.

‘Poepen.’

‘Hoe kom je daar nu bij?’

‘Ik weet het niet. Dat zeggen ze op school, maar ik kan me niet voorstellen dat ze op elkaar gaan kakken.’

Gie wist niet wat zeggen. Hij dacht na en vergat bijna aan het kruispunt rechts af te slaan.

‘Wat zeg je nu?’

‘Grapje,’ zei ze.

Gie keek opzij en zag in haar grijns dat ze hem uitdaagde. De tweede betekenis van het woord *poepen* was haar niet onbekend.

‘Kom je hier met mama soms voorbij?’

‘Ja, haar beste vriendin woont in Gelinden.’

‘Nu je het zegt, dat was ik vergeten.’

‘Mama zegt dat de meisjes in ruil voor geld met mannen naar bed gaan.’

‘Dat zou kunnen,’ zei Gie.

‘Ik wil later ook een sexy meisje worden.’

‘Ik dacht dat je wilde studeren. Er zijn genoeg beroepen die veel leuker zijn, bijvoorbeeld dokter zoals je mama, of architect.’

Hij noemde dat laatste beroep omdat ze goed kon tekenen en schilderen. En hij zag haar niet onmiddellijk als een vrouwelijke advocate.

‘Ik denk dat die sexy meisjes veel geld verdienen.’

Roos had al begrepen dat veel bestuurders de verkeerstroom vertraagden om de weinige meisjes die achter hun ramen zaten grondig te bekijken.

‘Geld is niet belangrijk,’ zei Gie, ‘van elkaar houden wel.’

Hij keek haar liefdevol van opzij aan. Niet lang, want hij moest zijn blik op de weg houden.

‘Met geld kunnen we de boeman verleiden,’ zei Roos.

Gie kreeg het soms tegelijk warm en koud als zijn meisje zo’n dingen zei. Hij stelde zich de boeman voor als het kwaad dat zich op allerlei manieren manifesteerde. Wie of wat Roos ermee bedoelde was niet duidelijk.

‘Beuman, bedoel je zeker. Ik ben de man die alles beu is.’

Hij deed een koe na en stelde zich voor dat koeien het moe werden om in een wei te staan. Hij was het advocatenwerk ook beu geweest. Nu hij bijna voltijds voor Roosje zorgde, voelde hij zich veel beter in zijn vel.

Roos deed hem na en ze klonken samen als een kudde koeien.

Gie had gehoopt dat ze de boeman zou vergeten door de boeman te spelen, maar ze vroeg:

‘Wie is de boeman voor jou?’

Hij dacht na en zei:

‘Een boeman is een denkbeeldig wezen dat ouders gebruiken om kinderen bang te maken. Zo luisteren ze sneller.’

‘Jij gebruikt geen boeman.’

‘Omdat jij altijd zo goed luistert,’ zei Gie.

Ze glunderde en vroeg:

‘Is er niets wat jou bang maakt?’

‘Als kind was ik bang van alles wat bewoog. Nu niet meer.’

‘Er moet toch iets zijn. Denk na.’

‘Nee, er is helemaal niets,’ zei Gie, ‘waarom wil je dat weten?’

‘Dan kan ik je eens de stuipen op het lijf jagen.’

‘Ik kan niets bedenken.’

‘Iedereen is bang van iets.’

‘Ik niet,’ hield Gie vol.

‘Toch wel.’

Gie dacht na en zei uiteindelijk:

‘Oké, maar vertel het aan niemand verder hé? Zeker niet aan Han.’

‘Erewoord.’

‘Niet lachen hé? Of ik vertel je nooit meer een geheim.’

‘Ik zal niet lachen,’ zei Roos zo serieus mogelijk.

‘Mijn opa had een winkel zo groot als de kleine Carrefour in Hasselt, of toch de helft daarvan. Tijdens de middagpauze zocht ik regelmatig naar geldstukken onder de rekken die de klanten uit hun handen hadden laten vallen. Om energie te besparen waren de lampen van de winkel dan uit. Ik was er nooit enge dingen tegen het lijf gelopen, tot ik op een dag een silhouet van een dier in een van de gangen zag. Het zat tien meter van me vandaan en bewoog niet. Ik wist niet hoe het er gekomen was en het gaf de indruk nergens naartoe te willen gaan. Toen het zwarte ding even bewoog, schrok ik hevig en rende voor mijn leven.’

‘Wat was het, denk je?’

‘Ik weet het niet. Een of ander wezen uit een fantasiewereld vermoed ik.’

Gie wist wel beter, maar hij wilde haar dromen niet in nachtmerries laten uitdraaien door het beest te vernoemen dat hij toen had gezien. De lange, naakte staart was genoeg om het te kunnen identificeren. Nadien had hij zijn opa horen zeggen dat hij een reusachtige rat in de winkel met een schop had doodgeslagen.

‘De boeman woont in het donker,’ zei Roos, ‘onder een bed of in een holle boom.’

‘En als je zijn knusse plek ontdekt, neemt hij de vorm van je grootste angst aan.’

Gie had haar eenvoudige boekjes met Harry Potter-achtige verhalen gekocht, en zij had ze in een mum van tijd uitgelezen. Regelmatig vertelde ze over wezens die uit de duisternis opdoken, maar van de boeman die ze beschreef kreeg hij kippenvel.

‘Roosje, vergeet die boeman. Hij zit niet in ons huis en zal zich er ook niet verstoppen, want bij ons wonen geen stoute meisjes.’

‘Alleen sexy meisjes,’ zei ze en schaterde van het lachen.

‘Je bent niet wijs,’ zei Gie.

Hij liet haar bekomen.

Ze keek hem aan en grijnsde.

‘Denk eraan dat de boeman niet altijd dezelfde vorm aanneemt,’ zei ze, ‘wees te allen tijde op je hoede.’

Te allen tijde. Het was een uitdrukking die niet uit de mond van een kind van zeven mocht komen. Zij zag de boeman als een spelletje, een raadsel waar zij veel meer van wist en dat Gie met de weinige informatie die ze hem doorspeelde, moest ontrafelen.

Terwijl hij de auto voor een boekwinkel in Brustem parkeerde, zei Roos ineens:

‘Mijn boeman is een slimme idioot.’

Een Franstalige zou hem *idiot savant* noemen.

Gie keek opzij. Roos staarde stoïcijns door de voorruit.

‘Iemand zoals Marnix?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ze.

Zag ze haar antagonist in een man zoals Marnix?

Ze waren bij de boekbinder aangekomen. Voor Gie haar verder kon uithoren, sprong ze uit de auto en rende naar de winkeldeur.

Roos lag al een uur in bed. Ze was in een fase gekomen dat ze zelf het initiatief nam om naar boven te gaan als de tv niets meer te bieden had. Het kind was niet meer op de boeman teruggekomen. Om Han niet te verontrusten verzweeg Gie zijn gesprek met Roos over de sexy meisjes.

Ze besloten om halfelf te gaan slapen, vroeger dan anders. Meestal duurde het een halfuur om zich klaar te maken, maar ze lagen een kwartier later al onder de donsdeken. Zoals altijd sliep Han snel in terwijl Gie haar rug masseerde. En hij doezelde op zijn beurt ook in.

Een uur later lag hij klaarwakker op zijn rug naar het plafond te staren. De rode cijfers van de wekker die het uur via een laser naar boven straalde, veranderden minuut na minuut. Zo werd het 23u32.

Achter de beige gordijnen scheen een blauwige gloed die van overal leek te komen. Hij kon bijna alles in de kamer herkennen: de lange kast met de spiegeldeuren, de zonnehemel, de kast met spiegel in de linkerhoek, de twee parallelle deuren in de rechterhoek en de foto van Roos toen ze drie was op zijn nachtkastje.

Ze zag er lief uit, net een engeltje met een guitige lach die aantekelijk werkte. In de klas was ze volgens de juffrouw een aange-naam kind. Ook bij oma en opa gedroeg ze zich voorbeeldig, maar thuis reageerde ze soms venijnig, bijvoorbeeld wanneer ze haar spullen moest opruimen.

Ze vergaven haar dat nukkig gedrag omdat ze een kind was, maar Roos had wel het IQ van een volwassene. Het zou niet lang meer duren of ze zou haar alwetendheid gebruiken om het ouderlijke gezag te ondermijnen. Ze had een uitgesproken mening over alles, en Gie stelde zich voor dat ze de komende tijd als zijn boeman zou optreden. Wat kon hij dan verwachten?

Zijn hersenen verlamden langzaam zijn spieren en hij begon te dromen. Hij voelde zich vrij en vrolijk.

Maar ineens voelt hij zich heel raar. Hij is mentaal gestoord maar heeft een bijzonder geestelijk vermogen, hij kan gecompliceerde berekeningen zeer snel in zijn hoofd uitvoeren, hij ziet kleurpatronen en begrijpt wat ze voorstellen: cijfers, data, ook woorden. Hij voelt zich alsof hij in een week tijd een nieuwe taal heeft geleerd. Wat kan hij niet?

Hij heeft geen inlevingsvermogen en kan geen lichaamstaal interpreteren. Hij heeft geen idee wat iemand van hem denkt, en schamen kan hij zich daar niet over. Liegen valt hem moeilijk. Bovendien is hij sociaal niet vaardig en zijn motoriek laat soms te wensen over.

Meer dan normale mensen heeft hij nood aan regelmaat. Daarom heeft alles in zijn hobbykamer een eigen plaats en niemand mag die veranderen. Ook in de keuken is alles wat hij eet afgewogen.

Flashback. Hij wordt geboren, maar hij lijdt geen zuurstofgebrek en zijn hersenen raken niet beschadigd.

Flashback. Hij is zeven, fietst naar school en moet uitwijken voor een auto. Hij valt en knalt met zijn hoofd tegen de borduur. Gevolg: schedelbreuk. Hij zou een beter gehoor hebben ontwikkeld als hij blind was geweest, maar door zijn val is zijn optisch geheugen ongelooflijk groot geworden.

Flashback. Volgens de dokter heeft hij een zwakke intelligentie. Hij is niet slim maar wel geleerd. Hij leest meerdere boeken uit tijdens een bezoekje in de bibliotheek. Al die boekenkennis stapelt hij op en hij kan elke vraag beantwoorden zolang dat antwoord in die boeken staat.

Flashback. Hij tokkelt op het toetsenbord van een kinderorgel en speelt feilloos een compositie na die hij slechts één keer heeft gehoord. Maar alles klinkt zo vals.

Gie schrok wakker. Het was niet de wekker die alarm sloeg maar Roos die hem door elkaar schudde. Van buiten scheen daglicht naar binnen.

‘Mama wordt niet wakker,’ riep ze dicht bij zijn oor.

Gie dacht: *Hoe kan dat bij dit kabaal.*

‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik wilde jullie vragen of ik wafels mag kopen van iemand die aan de deur staat. Het is voor een goed doel volgens hem.’

‘Natuurlijk mag je dat, maar wat bedoel je met: *Mama wordt niet wakker?*’

‘Omdat jij snurkte, probeerde ik bij mama, maar die reageert helemaal niet.’

Gie draaide zich om en keek aandachtig naar Han die zoals altijd haar dekbed tot over haar oren had getrokken en in een cocon leek te liggen. Hij trok het dekbed weg en riep haar naam.

Geen reactie.

Het viel hem op dat de kleur van haar gezicht niet klopte. Het enge woord wilde zich niet in zijn hersenen vormen, of het was zijn mond die het niet durfde uitspreken. *Lijkbleek* was ze.

‘Is ze ziek?’ vroeg Roosje.

Hij schrok. Haar handen die bij haar hoofd lagen, bibberden.

‘Gaat het Han?’

Ze opende een oog en deed het weer dicht, maar dat was niet hetzelfde als ze hem een knipoog gaf.

‘Heb je pijn?’

Ze zei niets, maar ze opende wel haar ogen.

‘Mama, moet ik iets voor je halen?’ vroeg Roos, ‘pilletjes of zo?’

Han zei altijd dat er voor alle kwaaltjes wel een pilletje bestond en Roos geloofde dat. Han schudde haar hoofd. Ze had geen energie om het op te heffen.

‘Moeten we je met rust laten?’ vroeg Gie.

Ze knikte.

Hij vond het niet leuk als Han ziek was, want dan kon hij niet op de normale manier met haar omgaan. Hij hoopte altijd dat haar ziekte snel voorbij zou zijn en dat alles weer zijn oude gang ging.

Om haar op te vrolijken zocht hij in zijn geheugen een mooie zin en sprak hem met liefde uit:

‘Tu es belle ma *chérie*, comme un pain de froment et dans tes yeux d’enfant le monde tient à l’aise.’

Han keek hem verbaasd aan en vroeg:

‘Waar heb je dat gelezen?’

‘Maurice Carême heeft dat ooit gedicht. Een Belg nog wel, en de dichterlijke vrijheid staat me toe *chérie* te gebruiken in plaats van *mère*.’

‘Je bent gek,’ zei Han, en ze glimlachte.

‘Geef toe dat het een fijnzinnige zin is.’

‘Vooral onzinnig,’ murmelde Han en sloot haar ogen.

‘Kom Roos, we maken een ontbijt klaar en brengen het aan bed, daar zal ze van opknappen.’

Gie en Roos verlieten de slaapkamer.

In de gang vroeg Roos:

‘Gisteren had ze nog niets en vandaag is ze ziek. Hoe kan dat?’

‘Net zoals je overdag ziek kunt worden, zo kan dat ook ‘s nachts. Dat je slaapt betekent niet dat je niet leeft.’

Even had hij gedacht dat Han dood was, zoals ze daar lijkleek lag en zich niet verroerde. Hij vond het maar niks dat je lijf je ziel gevangenhiel als je ziek was.

Gie ging na wat ze de dag voordien hadden gegeten. Hij kon zich echter niet voorstellen dat je van aardappelen met wortelen, geprakt, en een lekkere kippenworst ziek kon worden. Het waren geen restjes geweest die ze na een bezoekje bij zijn ouders in Hout-halen hadden meegekregen.

Zijn moeder was gek op Roos. Ze maakte altijd haar favoriete eten klaar en kocht voortdurend cadeautjes. Ze vond dat ze haar kleinkind niet genoeg zag en wilde daarmee zeggen dat Gie en Han meer op bezoek moesten komen.

Roos was al naar de keuken gelopen. Gie zag door de deuropening van de gang dat de voordeur open stond en wilde die sluiten, maar toen zag hij een man met een grote kartonnen doos in zijn armen staan.

De vreemde man keek hem stuurs aan. Op zijn neus zat een bril met dikke glazen die hij met de palm van zijn rechterhand tegen zijn voorhoofd duwde omdat hij afzakte. Hij droeg een roze vest op een groene broek, daarbij had hij een lichtblauw hemd met een gele das geassorteed. De grijze haarsnit paste bij zijn look. Gie droeg nog zijn slaaptenuue: een afgeschreven T-shirt op een boxershort, op sloffen.

Gie schatte de man voor hem in de vijftig. Toch had hij iets jongensachtigs, iets guitigs. Zijn zaligmakende blik, alsof hij zich in de hemel waande, maakte hem bijzonder. De doos met wafels maakte duidelijk waarom hij had aangebeld.

‘Mijn dochter zei dat je wafels verkoopt,’ zei Gie, ‘hoeveel vraag je voor de volledige doos?’

De man keek hem verbaasd aan en vroeg:

‘Dat zal u een fortuin kosten. Bent u daar zeker van?’

‘Heel zeker.’

‘Oké, dat is dan zestien euro en veertig eurocent.’

‘Geef me de doos, dan zal ik het geld halen.’

Gie deed aanstalten om de wafeldoos aan te nemen, maar de man deinsde terug en hield ze voor zijn borst stevig vast alsof het zijn eigen kind was.

‘Nee, ik wil eerst geld zien,’ zei hij op boze toon.

Gie dacht: *Jij bent niet zo gek als je eruitziet.*

Hij ging naar binnen om zijn portefeuille te zoeken.

‘Ik ben niet gek,’ hoorde hij hem nog zeggen.

Gie glimlachte en liep naar de tafel omdat hij dacht dat daar zijn portefeuille lag.

‘Kom je me helpen?’ vroeg Roos vanuit de keuken.

Ze was bezig sinaasappelsap in een groot glas te schenken. Een kom Kellogg’s stond al klaar.

‘Je doet het goed, maar je bent je vriend aan de voordeur vergeten.’

‘Oei, neem jij dat van mij over?’

‘Natuurlijk meisje, ik ben al bezig.’

Na enig zoeken vond Gie zijn portefeuille op de stoel die onder de tafel was geschoven. Hij constateerde dat hij slechts vier euro en tachtig eurocent bezat.

‘Heb jij een briefje van twintig euro?’ riep hij naar Roos.

‘Ja, in mijn spaarpot.’

‘Kun je me die lenen?’

‘Het geld of de spaarpot?’ vroeg Roos.

Die spaarpot. Die twintig euro. Dat briefje. Gie dacht: *Ik had kun je me dat lenen?’ moeten zeggen.*

Ze lachte het hardst om haar eigen grapje terwijl ze met het glas sap en de kom granen op een presenteerblad naar de trap liep.

‘Voorzichtig meisje, wacht daarmee. Ik zal je wel helpen.’

‘Nee, het gaat wel. Ik moet toch naar boven voor het geld.’

Gie volgde haar op de hielen en lette erop dat ze niet struikelde.

Eenmaal boven zette ze het blad op het bureau in Gies studeerkamer en rende naar haar eigen kamer. Hij hoorde haar rommelen, even later was ze terug met een biljet van twintig euro.

‘Voilà,’ zei ze trots.

‘Merci,’ zei hij en draaide zich om, ‘wacht op mij, dan gaan we samen Han verrassen.’

Gie daalde af en haastte zich naar de openstaande voordeur. Hij keek naar buiten, maar de wafelverkoper was verdwenen.

Gerinkel en gekletter van vallende glazen en borden weerklonk door het huis. Hij vloekte, want Roos had niet kunnen wachten en de hele santenkraam was op de grond gevallen.

Hij sloot de voordeur en rende de trap op. Op het trapje naar de badkamer en de slaapkamer zat Roos bij de scherven van haar ontbijt te wenen.

Plots verscheen Han in de deuropening van de slaapkamer. Ze stond daar als een zombie, een levende dode. Om niet bloot te verschijnen of omdat het te koud was, had ze Gies geruite kamerjas aangetrokken.

Ze zag wat er gebeurd was en liep naar Roos om haar te troosten.

‘Kindje, wat fijn om me het ontbijt op bed te brengen, maar dat hoefde niet. Ik heb trouwens geen honger.’

Gie wist dat Han niet van kruimels in bed hield, volgens haar diende het waterbed enkel om in te slapen. Toch was het ook een leuke plek om te vrijen, tenminste in de zomer wanneer het water koelte gaf.

‘Je moet eten mama, dan word je weer gezond,’ zei Roos, ‘dat zeg je altijd als ik ziek ben.’

‘Dat is waar meisje, maar ik heb echt geen trek.’

Gie ruimde de boel op terwijl Han en Roos naar de slaapkamer terugkeerden. Terwijl hij met het presenteerblad vol brokstukken naar beneden ging, dacht hij eraan dat hij niet mocht vergeten de melk en het sap op te zweilen.

Toen hij de keuken in liep, schrok hij zich rot. De wafelman stond naar het knipperende lampje van de afwasmachine te staren.

‘Er is een probleempje,’ zei hij met een opgestoken wijsvinger.

Was hij via de voordeur naar binnen gekomen terwijl Gie naar geld had gezocht?

‘Ja, dat weet ik,’ zei Gie nors, ‘de afwasmachine zit momenteel in haar nukkige fase, maar we zullen haar leren hé?’

Han had de afwasmachine de avond voordien aangezet – na tienen omdat hij dan op nachttarief draaide – en het ding had de ganse nacht staan knippen omdat de laatste spoeling niet lukte.

Gie drukte de aan- en uitknop ruw in, en het lampje doofde.

De wafelman keek hem verbaasd aan maar zweeg.

Door een tochtvlaag merkte Gie dat de achterdeur wagenwijd open stond. De man was bijna zeker langs achter naar binnen geslopen. Ineens begreep Gie dat hij de avond voordien vergeten was de deur te sluiten.

Hij reikte de indringer het geld aan en zei:

‘Dat is voor de wafels.’

De man nam het biljet gretig aan waardoor zijn doos wafels dreigde te vallen.

‘Merci,’ zei Gie terwijl hij de doos opving.

Omdat de man hem op zijn beurt niet bedankte, duwde hij hem beleefd naar buiten.

‘Geen dank,’ zei Gie

En hij dacht: *Wat ben jij een onnozelaar.*

Met een ruk draaide de man zich om en zei:

‘Ik ben geen onnozelaar.’

Gie schrok. Kon de wafelman gedachten lezen?

‘Dat heb ik niet gezegd,’ zei Gie, en dat was de waarheid.

De man brabbelde iets.

Eerst dacht Gie dat hij had gezegd: *U bent een koe, man.* Maar het kon ook zijn geweest: *U bent een boeman.* Volgens Roos moest hij te allen tijde voor de boeman op zijn hoede zijn. Of had de man *toekan* gezegd?

‘Toekan, soenan, ramboetan,’ zei de wafelman.

Je bent net een orang-oetan, dacht Gie.

De wafelman draaide zich om, grijnsde en zei:

‘Ik ben geen orang-oetan, maar ik hou wel van sexy meisjes.’

Gie herinnerde zich spontaan de rare conversatie met Roos over de blote meisjes achter de ramen.

Hij duwde de man naar buiten, sloot de deur en draaide de sleutel twee keer om. Vanachter het gordijn zag hij de man naar de straat lopen.

Opgelucht liep Gie door het huis naar de achterdeur en sloot die ook. Hij keek willekeurig naar buiten en zag tot zijn grote ergernis de wafelman op het bankje in de tuin zitten.

Vloekend stooft Gie naar buiten. Hij ging wijdbeens voor de man staan en zei:

‘Vertel eens wat je van plan bent kerel.’

‘Zet maar niet zo’n grote bek op,’ zei de wafelman, ‘anders kom ik terug met mijn kompanen.’

Gie kreeg het op zijn heupen. Wat bezielde die man om hem zo te koeioneren?

‘Koeioneren, dat is iemand het leven zuur maken.’

Gie dacht: *Wat een schoft.*

‘Ik ben geen schurk, geen grendel, geen schuif in een duiker of sluis, geen deel van een werkdag dat niet door een rusttijd wordt onderbroken, en zeker geen schouder van een viervoetig dier.’

Gie vond hem maar een wijsneus. De idioot kon niet alleen gedachten lezen maar had blijkbaar ook het woordenboek uit zijn hoofd geleerd.

‘Ik heb niet veel verstand, maar ik weet veel.’

Het kon een omschrijving van het woord *wijsneus* zijn, of *betweter*.

‘Pedanterik,’ zei de idioot en grijnsde.

‘Ik tel tot drie. Als je dan nog niet vertrokken bent, bel ik de politie.’

De idioot had zijn handen in zijn schoot liggen en draaide met zijn duimen. Hij keek verveeld op en vroeg:

‘Kent u nog raadseltjes?’

Gie had zin om hem een kruiswoordraadsel of vier om de oren te slaan en begonnen te tellen:

‘Een.’

‘Ja, een kruiswoordraadsel zie ik wel zitten.’

Vogelgefluit weerklonk dichtbij. De idioot keek verrast rond en zocht naar de vogeltjes in de bomen die verstoppertje speelden.

‘Twee,’ zei Gie.

‘Dat is een hoofdtelwoord, één plus één is twee.’

Volgens Gie wist hij zelfs niet hoeveel één plus negen was.

‘Tien,’ zei de idioot.

Gie vervolgde zijn hardnekkige optelling door te roepen:

‘Drie.’

Voordat Gie iets kon doen, vroeg de idioot ineens heel geïnteresseerd:

‘Ken je de regel van drie?’

Gie had geprobeerd Han uit te leggen hoe die werkte, maar het was hem niet gelukt.

‘Het is genoeg geweest,’ zei Gie en trok de idioot onder zijn rechteroksel omhoog.

De man bleef halsstarrig zitten, Gie kreeg hem niet van de bank getrokken. Gie kon zelfs Han, die een heel stuk lichter was, niet over de drempel van hun huis dragen.

‘Han,’ zei de man, ‘ik wil Han.’

Het was de druppel die de emmer deed overlopen, het deed de deur dicht. De maat was vol en Gie werd razend. Hij wist achteraf niet hoe hij het had gedaan, wellicht al trekkend, schoppend en duwend, maar uiteindelijk stonden ze aan de straatrand.

‘Als ik jou hier nog één keer zie, of indien je in de buurt van Han of Roos komt, bel ik de politie. Heb je dat begrepen?’

De idioot keek hem geschrokken aan.

‘Die lopen liever een straatje om,’ zei de boeman.

In zijn glimlach scheen zijn idiotie volledig door.

Gie keek de boeman na terwijl hij naar het volgende huis in de straat liep. Dit geloofde niemand, zelfs hijzelf niet. Hij ging terug naar binnen en ruimde de gemorste melk en het sinaasappelsap in de gang naar de slaapkamer zo goed mogelijk op. Vervolgens opende hij zachtjes de slaapkamerdeur en zag door de kier dat Han en Roos sliepen. Roos lag in de schoot van Han zoals Gie soms lag om Han op te warmen, als lepeltjes in een doos.

Han was niet meer lijkbleek en hij kon met een gerust gemoed naar beneden gaan. Het voorval met de idioot vergat hij compleet.

Gie en Han vrijden regelmatig. Met Roos erbij was het aantal vrijpartijen per week niet omlaaggegaan. Voor het grote deel lag dat aan Gies nood om seksueel actief te blijven. Hij was immers op een leeftijd gekomen dat hij beter jaarlijks een prostaatonderzoek onderging.

Als de zin er niet was, maakten ze die. Ze waren inventief genoeg om het altijd op een andere manier te doen, of de omstandigheden dwongen hen ertoe andere wegen te bewandelen, wegen die het uitproberen waard waren.

Sinds Roos er was, moesten ze het geraffineerder aan boord leggen. Het kind was zeven en ging vroeg slapen. Haar kamer en hun eigen slaapkamer lagen een heel eind van elkaar vandaan zodat ze zich op vocaal gebied konden laten gaan. Roos sliep meestal snel in en was een diepe slaper.

Ze lieten hun dochter regelmatig logeren bij hun ouders, in Houthalen of Schakkebroek, en dan deden ze het waar ze maar wilden in huis.

Gie had al de hele dag aan seks lopen te denken. Dat hij wilde vrijen, liet hij blijken door Hans bh los te maken terwijl ze aan het puzzelen was. Roos lag boven te slapen.

Han had de puzzel van haar zus gekregen, voor haar verjaardag twee jaar eerder. Hij was bijna af, maar zoals het elke landschapspuzzel betaamt, wogen de laatste loodjes het zwaarst omdat de lucht overbleef.

‘Als je me helpt met het vinden van dat stukje,’ zei Han, en ze wees de plaats waar het hoorde te zitten aan, ‘dan krijg je seks. Niet eerder.’

Gie grommelde maar ging toch akkoord. Han was immers zijn favoriete puzzel van tienduizend stukjes.

‘Oké, dat stukje vind ik voor jou in een handomdraai.’

Alle stukjes leken op elkaar en geen enkel paste op de plaats die Han had aangeduid.

Enkele minuten later fluisterde ze:

‘Gie, ik heb het gevonden.’

Hij vloekte en vroeg:

‘Wil dat zeggen dat de vrijpartij niet doorgaat?’

‘Bwah, misschien wel als je dat stukje vindt.’

Ze wees een plaats aan waar hij moeilijk bij kon omdat Han er net voor zat. Het was duidelijk dat ze hem plaagde, maar hij ging opnieuw akkoord. Haar manier van doen wond hem op.

‘Laat mij nu ook een kans, oké?’

‘Natuurlijk, mijn zoetje.’

Enkele minuten gingen voorbij terwijl Gie naarstig naar het bewuste stukje zocht. Hij paste Hans systeem toe door de stukjes die hij geprobeerd had opzij te leggen, maar dat leverde niets op.

Ook al vond Han ondertussen andere stukjes, het was Gie die het aangewezen puzzelstukje op zijn plaats legde. Als sporadisch puzzelaar mocht hij weleens geluk hebben.

‘Voilà,’ zei hij, ‘wat heb ik nu gewonnen?’

Han maakte geen aanstalten om te stoppen met puzzelen.

Gie trok haar T-shirt een stukje omhoog en probeerde haar borsten te betasten, maar Han duwde hem weg en zei:

‘O nee, je hebt koude handen.’

De verwarming was voor de nacht automatisch uitgevallen en het was al wat frisser in de woonkamer.

‘Ik zal je dekentje uitspreiden,’ zei hij en voegde de daad bij het woord.

Han puzzelde koppig verder.

‘Kom nu eindelijk,’ zei Gie.

Wiegend met haar heupen kwam ze naar de zetel gelopen en vlijde zich neer, vervolgens liet ze Gie haar T-shirt, joggingbroek en slip uittrekken. Snel trok hij zijn eigen kleren uit en zei:

‘Zo, nu zijn we er klaar voor.’

‘Laat eens zien of je er klaar voor bent,’ zei Han en begon zijn lid te masseren terwijl hij voor haar stond.

Gie kneedde haar borstjes en kneep in haar tepels terwijl zij hem met gesloten ogen masturbeerde.

Ze hijgde van wellust, opende haar ogen, keek met een geile blik naar Gies roede en vroeg:

‘Kom maar snel naar binnen.’

Gie stootte het leukste deel van zijn lichaam hard in haar, want dat had ze graag. Niet veel later kwamen ze samen klaar. Gie liet zich hijgend op haar vallen en kon zo het gevoel van één te zijn nog een tijdje bewaren.

Toen ze hun adem hadden teruggevonden, plooiden ze de plaid dubbel, legden zich in lepeltjeshouding eronder en genoten na.

Zo lagen ze nog niet zo lang toen ze de deur van Roos’ slaapkamer hoorden opengaan. Hun eerste reactie was zich naar hun slaapkamer te reppen, maar dan moesten ze voorbij die van Roos en dus bleven ze wijselijk liggen.

Roos verscheen aan de top van de trap en keek naar beneden.

‘Wat doen jullie daar?’ vroeg ze verbaasd en slaperig tegelijk.

Omdat Gie niet zo snel een antwoord kon verzinnen, antwoordde Han:

‘We hebben elkaar op een aparte manier verteld dat we van elkaar houden.’

Rond Roos’ mondje verscheen een glimlach die boekdelen sprak. Liefde in alle verschijnings- en uitvoeringsvormen interesseerde haar. Wanneer ze naaktscènes op tv zag, keek ze altijd aandachtig toe, wellicht om te weten hoe dat vrijen nu wel moest.

‘Aha, jullie hebben gesekst.’

Gie had zin om van gène zijn hoofd onder de plaid te steken. Met dit soort situatie had hij geen ervaring en hij hoopte dat Han er een goede draai aan zou geven.

‘Ja,’ zei Han gelukkig, ‘en het was leuk.’

Het was een understatement, maar Gie vond dat niet erg.

‘Heeft papa je getongzoend?’ vroeg Roos.

‘Natuurlijk, dat hoort erbij.’

Gie knikte idioot.

Roos bleef boven aan de trap staan. De open trap was in het begin dat ze bij Han en Gie inwoonde een serieuze hindernis voor haar geweest. Zonder begeleiding durfde ze hem niet af te dalen of te bestijgen. Nu nog nam ze de trap liever niet.

Ze leek te begrijpen dat ze beter boven bleef opdat haar ouders zich niet moesten schamen voor hun naaktheid.

‘Oké, dan laat ik jullie weer,’ zei ze heel volwassen.

‘Ga maar snel weer slapen kindje,’ zei Han.

‘Goedenacht,’ riep Gie.

‘Snaveltjes toe en slaap lekker,’ deed Roos de uil van de Fabeltjeskrant na.

Bor de wolf en zijn dierenvrienden hadden na vijftig jaar een comeback op de Nederlandse tv gemaakt.

Gie en Han keken toe hoe hun dochter zich omdraaide. In plaats van uit hun gezichtsveld te verdwijnen, draaide ze rond haar as en vroeg:

‘Weten jullie waar mama en papa zijn?’

Ze bedoelde haar natuurlijke ouders.

‘Kindje toch,’ zei Han, ‘wat scheelt eraan?’

‘Ik mis mijn echte mama en papa.’

Han trok de plaid over haar schouders en stond van de zetel op. Gie griste zijn onderbroek van de vloer en trok ze aan met Han als dekking voor Roos’ alziende blik.

Met de mantel der liefde over haar gespreid liep Han zo statig als een koningin de trap op, met Gie in haar zog.

‘Kom meisje, je hebt gedroomd. We gaan nu weer lekker slapen.’

‘Blijf je bij mij?’ vroeg Roos.

‘Natuurlijk,’ zei Han en keek achterom naar Gie die haar in zijn Tarzanlook op de voet volgde.

Hij fronste zijn wenkbrauwen en in zijn blik was duidelijk te zien dat hij goed wist dat hij op de tweede plaats kwam, ook al gaf hij Han eersteklas gevoelens en emoties cadeau.

Terwijl Gie naar zijn eigen slaapkamer ging, legde Han zich naast Roos in het smalle bedje. Het lampje moest aan blijven. Zonder iets te moeten vragen, begon Roos te vertellen:

‘Het was gek. Ik lag in mijn droom in bed en werd wakker. Ik wist niet wat me uit mijn slaap had gehaald. Ineens hoorde ik iemand dicht bij mijn oor hijgen. Ik schrok en sloeg in paniek met mijn armen in het rond. Ik raakte niets, maar mijn bewegingen veroorzaakten een ribbeling in het beeld dat ik voor me zag, net zoals een steen in het water ringvormige golfjes veroorzaakt. Toen de ribbelingen waren verdwenen, zag ik mezelf als in een spiegel. Ik was verbaasd en keek mijn spiegelbeeld aan, tot ik begreep dat ik iemand anders aankeek. Dat was ik niet, dat was mijn tweelingzus.’

‘Het meisje op het wandtapijt dat je in Parijs hebt gezien?’ vroeg Han ongelovig.

‘Ja, ze zei iets, maar ik hoorde haar niet. Van haar lippen las ik iets af dat leek op *papa*.’

‘Wat eng,’ zei Han, ‘en wat gebeurde er verder?’

‘Toen hoorde ik het gefluit van vogels.’

‘Dat geeft me altijd een goed gevoel als ik ‘s morgens wakker word en de vogeltjes in de tuin naar hartelust fluiten.’

‘Ja, dat vind ik ook, maar papa vond dat niet,’ zei Roos, ‘hij zou er met zijn slof naar hebben gegooid als mijn mama dat had toegelaten.’

Ze schaterlachten niet, maar het scheelde niet veel. Roos legde haar hoofdje op Hans blote borst. Zo lagen ze een tijdje knus onder het dekbed van Winney de Poeh die Knorretje hartverwarmend knuffelde, elk verdwaald in zijn gedachten of een weg naar dromenland zoekend.

Na een tijdje hoorde Han Roos zuchten. Toen ze wilde vragen wat er scheelde, voelde ze iets nats op haar borst. Ze begreep dat het meisje weende.

‘Roosje, waarom ween je?’

Ze keek op naar Han en haar gefronste voorhoofd gaf aan dat ze hard nadacht. Een traan welde uit haar rechteroog en rolde naar haar neusje.

‘Ik weet het niet. Ik voel me droevig. De droom leek zo werkelijk, alsof ik hem echt beleefde.’

‘Dergelijke dromen heb ik ook,’ zei Han, ‘dat is normaal.’

Han achtte het niet nodig Roos uit te leggen dat een mens droomt om zijn geheugen op orde te stellen en zijn herinneringen van de afgelopen dag in zijn brein vast te bakken.

‘Wat vond jij van mijn papa?’

De vraag kwam onverwacht. Ze moest hem beantwoorden ook al deed ze dat liever niet. Ze wilde niet liegen tegen Roos.

‘Je papa was opvliegend van aard. Zeker niet mijn type.’

Hoe hij Gies zus had geterroriseerd vanwege zijn ziekelijke jaloezie vertelde ze niet. Maar pientere Roos moest dat gemerkt hebben, hoe klein ze ook was.

Het meisje leek haar gedachten te lezen, want ze vroeg:

‘Denk je dat hij zo lief was voor mijn mama als Gie voor jou?’

‘Natuurlijk, met hun liefde hebben ze jou geschapen.’

‘Hij was nooit thuis, hij speelde nooit met me. Ik heb nauwelijks herinneringen aan hem,’ zei Roos triest, ‘ik heb alleen herinneringen aan de vakanties.’

‘Denk daaraan terug en je zult je gegarandeerd je lieve papa herinneren.’

‘Misschien,’ zei ze, ‘ik mis mijn mama meer dan mijn papa.’

‘Tja, moeders hebben nu eenmaal een hechtere band met hun kinderen dan vaders.’

Ze wist echter zeker dat Gie evenveel van Roos hield als zij.

‘Mama was heel lief, maar jij bent liever.’

‘O Roosje, jij bent een enig kind, echt.’

Han knuffelde haar en pinkte een traan van blijdschap weg.

‘Mama, ik zou graag een zusje hebben.’

‘Een zusje?’ vroeg Han.

Ze was even uit het lood geslagen.

‘Ik denk dat jullie een kindje willen.’

‘We vrijen veel, dat is waar, maar aan een tweede kind hebben we nog niet gedacht.’

‘Als jullie het de volgende keer doen, zorg dan ervoor dat het een meisje is.’

Lag een kind van zeven wakker over de paringsdrift van haar ouders?

‘Jij bent goed,’ zei Han, ‘dat hebben we niet zelf in de hand.’

‘Wie dan wel?’

‘De natuur gaat zijn gang, daar kun je niets aan doen.’

‘Zou God ervoor iets tussen zitten?’ vroeg Roos.

‘Dat zou kunnen.’

‘Oké, dan bid ik tot God dat het een zusje mag zijn.’

‘Bid niet te veel,’ zei Han ongerust.

‘Als je een kindje zou krijgen, hoe zou je het dan noemen?’

‘Daar heb ik nog niet bij stilgestaan, maar ik denk dat Margo wel zou kunnen voor een meisje, en Mattias voor een jongen.’

‘Ik weet zeker dat het een meisje zal worden,’ zei Roos, ‘en ik stel voor haar Fredolien te dopen.’

‘Fredolien?’

De manier waarop Han de naam uitsprak, gaf aan dat ze helemaal niet weg was van de naam.

‘Vind je hem niet leuk?’

‘Hoe kom je aan die naam? Ken je een Fredolien?’

‘Nee, ik heb die naam uitgevonden voor mijn tweelingzus.’

‘Je bent gek.’

‘Nee, echt.’

Han nam Roos in de armen en knuffelde en kuste haar. Ze zwegen en genoten van hun dromerige herinneringen aan de mensen die voor hen de liefsten waren.

Toen Han aan de ademhaling van Roos hoorde dat ze sliep, stapte ze zachtjes uit het bed en liep naar haar eigen slaapkamer waar de man van haar dromen zo hard lag te ronken dat ze zich schaamde voor de burens.

Tante Julia was gestorven en Gie moest naar haar begrafenis in Clervaux. Het uitvaartcentrum van zijn ouders verzorgde de uitvaart niet omdat ze er te zeer bij betrokken waren. Het verlies was groot ook al had zijn moeder nauwelijks contact gehad met haar zus in Wallonië. Wellicht droeg iedereen een sterk gemeenschappelijk verhaal met zich mee dat de familieband niet kon verbreken.

Roosje wilde niet bij oma logeren en zou koste wat het kost meegaan. Je zou denken dat de dood een kind van zeven afschrikt, maar dat was zonder Roos gerekend.

Zowel op vakantie in het buitenland als in België bezocht Roos graag kerken. De hoge gebouwen trokken haar heel erg aan, ze kon er geen voorbijgaan zonder een blik op het interieur te werpen. Ze verwachtte er iets te vinden, maar elke keer liep ze teleurgesteld weer naar buiten.

Roos' interesse voor kerken was versterkt door hun bezoek aan het mausoleum van Napoleon in Parijs. Han had al geopperd dat ze misschien uitkeek naar een tweede ontmoeting met Fredolien.

Na lang zagen mocht Roos dan toch mee. Het was zaterdag en Han en Gie wilden er een weekeindje van maken. Ze zouden wel ergens een hotel met een vrije kamer voor drie vinden. Roos hielp Han de trolley klaar te maken.

Het was een heel eind rijden. Julia was ooit in het verre Groot-hertogdom Luxemburg terechtgekomen omdat ze daar de man van haar dromen had gevonden. Gie woonde liever niet in die uithoek ook al sprak de mooie omgeving hem aan. In het dal van de meanderende rivier de Clerve ligt Clervaux, een gezellig stadje in een bosrijke en heuvelachtige streek. Wandelroutes zijn er genoeg en de beweging kruipt gegarandeerd in je benen vanwege de steile hellingen.

De parochiekerk stond Gie direct aan. De Romaanse bouwstijl was duidelijk aan de ramen te herkennen, maar de ronde keien wazen op een Rijnlandse stijl.

Ze kwamen om 10u57 aan, net op tijd voor de mis. Gie kon de kleine Fiat tussen twee auto's wurmen die slecht geparkeerd stonden. Roos en Han stonden al aan de poort terwijl hij zijn auto afsloot. Roos popelde om naar binnen te gaan maar wachtte voorbeeldig. Han was ook ongeduldig, maar dat had meer met Gies traagheid te maken.

Er was veel volk komen opdagen. Ze vonden drie stoelen naast elkaar achteraan in de zijbeuk; Roosje ging in het midden zitten.

Rondom zaten niets dan mensen die hun ogen met een zakdoek dekten of hun neuzen ermee snoten. Gie probeerde de tranenvloed zo goed mogelijk tegen te houden, maar Han had het snel te pakken en weende discreet mee.

De pastoor verscheen op het toneel in een paars gewaad. Hij verwelkomde iedereen en bad voor alle overledenen. Gie zag zichzelf ook als een overlevende. Hij dacht terug aan zijn toespraak ter gelegenheid van het feest voor het vijftigjarige huwelijk van zijn ouders. Hij was begonnen met te zeggen dat Tuur, Tuurs ouders, Han, Roos en hijzelf het verhaal van zijn ouders niet kon beginnen zonder te vertellen over hun grootouders.

Gies vader werd geboren als jongste van zes. Zijn moeder werd als vijfde kind van het gezin geboren in een tijd waarin de hele wereld naar oorlog toe groeide. De vader van Gie vond condooms, nog in de verpakking, die de Duitsers hadden achtergelaten, en het huis van zijn moeder brandde tweemaal af door Duitse brandbommen. Gie voelde zich een gelukzak omdat Europa nu een min of meer geweldloos werelddeel was.

Zijn vader brak zijn humaniora af opdat zijn broer naar de universiteit kon gaan. Het noodlot sloeg opnieuw toe toen hij in het leger zwaar verbrand raakte door een ontploffende tankwagen. Gies moeder volgde snit en naad en ze naaide voor menigeen kleren. Zij groeide op tot een mooie vrouw die met haar medemens inzate. Werken was haar hobby.

De vader van Gie speelde accordeon en dweilde kermissen af. Op een kermiszon­dag trok hij de aandacht van een vrouw die zo van zijn muziekspel hield dat ze spontaan begon te dansen met een van haar vriendinnen. Zeven jaar later stapten ze in het huwelijks­bootje en beloofden elkaar levenslange trouw.

Gies vader bouwde met de hulp van familie en kennissen het huis in Houthalen waar ze nog steeds wonen. Toen het nest klaar was, waren kindjes welkom. Hun eerste poging leverde een stevige zoon op: Gie, de kroon op hun liefdes­geluk. Amper dertien maanden later kwam hun tweede telg op de wereld. Roos' mama zag het levenslicht en liet van zich horen.

De eerste jaren woonden ze in een huurhuis tegenover een winkel­kje waar Gie en zijn zus als tieners ijsjes en snoepjes kochten. Zijn zus maakte er kennis met tabak, en zij zou tot aan haar dood kettingroken.

Gies ouders hadden het niet zo breed. Met de uitbating van het funera­rium hadden ze hun handen vol, maar veel geld was er niet mee te verdienen. Soms hadden ze daarover ruzie, maar Gie leerde dat het in een huwelijk belangrijk was van een manier te vinden om elkaar snel te vergeven.

Soms was er een hogere macht aan het werk die mensen kop­pelde of ze uit elkaar scheurde. Gies ouders waren katholiek opge­voed en zij noemden die kracht God. Gie noemde het de god in zijn kop. Hij studeerde rechten in Leuven, zijn zus volgde er Germaanse filologie. Zij slaagden zonder noemenswaardige incidenten. Het enige dat voor zijn ouders telde was dat hun kinderen gemakkelij­ker geld verdienden dan zij.

Om niet naar het leger te hoeven, vervoegde Gie twee jaar lang de rangen van Amnesty International. Daar maakte hij kennis met een vrouw van 22 die hem zo aanbad dat hij ermee trouwde. Dat huwelijk had hij tegen wil en dank 23 jaar volgehouden. Het was hun niet gelukt kinderen op de wereld te zetten en ze hadden ook geen pogingen gedaan om te achterhalen bij wie de oorzaak van het

falen lag. Na zijn scheiding had Gie een aantal vriendinnen, maar hij durfde niet meer de stap naar het huwelijk te zetten.

Zijn zus werkte enkele jaren als leraar maar stopte daar al snel mee om in Egypte aan archeologie te doen. Op haar veertigste ontmoette ze de man van haar leven en trouwde halsoverkop. Na vijf jaar proberen was Roos geboren.

In datzelfde jaar verwisselde de vader van Gies moeder het tijdelijke voor het eeuwige. Dat was ook het einde van de grote familiefeesten met neven en nichten. Zijn moeder bleef echter hardnekkig contact met haar broers en zussen houden.

De ouders van Gie lieten hun zaak floreren. Naarmate ze ouder werden namen ze personeel aan om het funerarium te leiden tijdens hun afwezigheid. In hun vrije tijd wandelden en fietsten ze met hun tweetjes of samen met vrienden. Ze gingen regelmatig op reis, kochten een buitenverblijf in Tenerife en genoten er van een welverdiende rust.

Het had geen zin hen opnieuw 50 jaar trouw toe te wensen, maar dat ze bij elkaar zouden blijven tot de dood hen scheidde, daar waren ze heel zeker van.

Toen Gie Han tijdens de pauze in de bioscoopzaal van Hasselt letterlijk tegen het lijf was gelopen, wist hij zeker dat hij de ware vrouw had gevonden. Han was de liefste, de meest correcte en alerte vrouw die hij ooit was tegengekomen, bovendien hield ze van zijn bizarre humor, iets wat andere vrouwen vreemd aan hem vonden. Hij vond het alleen jammer dat hij Han niet twintig jaar eerder had leren kennen.

Ze hadden zich op het feest van zijn ouders geamuseerd. Gies zus had er zich weer verzoend met haar man na een relatiebreuk van enkele maanden, maar aan de leuke avond was een einde gekomen door het fatale auto-ongeluk op weg naar huis. Gelukkig had Roosje een oom en tante die voor haar wilden zorgen.

Gie schrok hevig door een por in zijn zij. Hij keek opzij en zag hoe Han en Roos hem kwaad aankeken. Was hij ingedommeld op zijn

kerkstoel? Hij keek om zich heen en verwachtte dat de andere kerk-gangers hem eveneens zouden aankijken alsof hij God had gelas-terd, maar zij luisterden vol ontzag naar de prekende pastoor.

Gie keek zijn meisjes zo onschuldig mogelijk aan. Hij trok een idioot gezicht, en zij proestten het bijna uit. Toen enkele aanwe-zigen verontwaardigd naar hen omkeken, besloten ze gedrieën zich koest te houden.

Toen de preek gedaan was, riep de pastoor een na een mensen naar voor om het levensverhaal van de overledene te vertellen. Het leek op het verhaal dat Gie zijn ouders had voorgelezen, maar dat van tante Julia had een finaal slot gekregen. Zij was dood en nie-mand kon haar terugroepen.

Een meisje liep statig naar de staander met microfoon die door iemand op haar hoogte was afgesteld. Toen ze haar gezichtje naar het publiek draaide, kreeg Gie een schok. Zij was het evenbeeld van Roos.

‘Fredolien,’ riep Roos door de kerk.

Ze stond op en rende in de richting van het meisje. Gie probeerde haar nog tegen te houden, maar hij verloor zijn greep op het gladdes stof van haar jas. Hij ging haar achterna.

Het meisje dat Roos Fredolien had genoemd zette het op een lopen. Roos moest van richting veranderen, maar dat kwam goed uit voor Gie, want zo kon hij zijn achterstand goed maken. Nog voor Roos bij het meisje was, nam Gie Roos bij haar schouders vast.

Hij probeerde haar tot bedaren te brengen, maar ze bleef jam-meren. Gie kon niet verstaan wat ze zei. Blijkbaar aanzag Roos het meisje als de duivel in vermomming en sprak ze in een mythische taal tot haar.

Gie wilde de eucharistieviering niet verder verstoren en trok Roos mee naar buiten terwijl ze in verstaanbare taal naar het an-dere meisje riep:

‘Fredolien, ik zal je wel vinden, stomme trut.’

Hij keek achterom en zag dat Han hen volgde met de schrik op het gezicht.

Ze liepen door de deuropening naar het portaal. De deur was nog niet achter hen dichtgevallen of Gie zei met strenge stem:

‘Wat bezielt je om in een kerk zo’n kabaal te maken? Hebben we je niet geleerd stil te zijn als de mis bezig is?’

Roos keek beteuterd. Haar woede was verdwenen en ze leek zich af te vragen wat haar scheelde.

‘Ik ben erg kwaad op Fredolien, maar ik weet niet waarom.’

‘Dat meisje leek verdomd veel op jou,’ zei Gie, ‘maar je moet haar uit je hoofdje zetten.’

Hij keek Han met een verloren blik aan en verwachtte van haar de volgende zet.

Han bukte zich, nam het meisje bij de schouders vast en zei:

‘Liefje, vergeet dat spookje, anders ga je nog andere dingen fantaseren en weet je niet waar dat eindigt.’

‘Jullie hebben de gelijkenis toch ook gezien,’ zei Roos, ‘we moeten met haar spreken.’

‘Oké, we zullen morgen naar mijn familie gaan en het uitzoeken,’ beloofde Gie.

Roos schokschouderde en leek akkoord te gaan. Han vond dat hij te snel toegaf en keek hem kwaad aan, maar ze zweeg.

‘Kom,’ zei ze, ‘laten we gaan.’

Han pakte Roosje bij haar hand vast en samen volgden ze Gie. Zij wandelden naar buiten en genoten van de zon op hun gezichten. Gie voelde zich ineens veel beter. Het leven was mooi, zolang er geen kinderlijke fantasieën de werkelijkheid kwamen verpesten.

Het flitste achter hem alsof een fotograaf een foto maakte. Hij had verondersteld dat Han en Roos hem op de voet volgden, maar toen hij zich omdraaide, zag hij hen niet. De eerste paniecreactie kon hij min of meer verbergen en hij tuurde rond in de hoop het tweetal op de parkeerruimte bij de auto te zien staan, maar dat was niet het geval.

Gie liep terug het portaal in en keek in alle hoeken. Niemand. Het had geen zin om de kerk binnen te gaan, want hij wist zeker dat ze achter hem naar buiten waren gekomen. Waar waren ze dan heen?

Hij ging terug naar buiten en bleef bovenaan de trap staan. In de mening dat hij zo de wereld waarin Han en Roos vertoefden opnieuw zichtbaar kon maken, sloot hij zijn ogen voor enkele ogenblikken. Jammer genoeg toverde hij daarmee zijn meisjes niet terug.

Naast de kerk stond een kleine snoepwinkel waarvan de bepleisterde gevel roos was geschilderd. Een vrouw en een kind kwamen naar buiten, en het duurde even voordat hij er Han en Roos in herkende.

Gie was blij hen terug te zien en liep ze tegemoet. Han en Roos hadden niet in de gaten dat hij hen had gezocht. Hij besloot niets te zeggen over zijn paniekaanval.

‘Kijk wat ik van mama heb gekregen,’ zei Roos.

Ze stak een likstok in de vorm van Donald Duck omhoog.

‘Die is leuk. Hebben jullie niets voor mij meegebracht?’

Han deed alsof ze helemaal niet aan hem had gedacht.

‘Er was niets voor grote kinderen,’ zei ze.

‘Dat is jammer,’ zei Gie, ‘dan krijg jij ook geen lekkere dingen meer van mij.’

Hij knipoogde naar haar en ze begrepen dat ze zich hetzelfde afvroegen: *Hete seks kun je nu wel vergeten.*

‘Niet te snel, groot kind van mij,’ zei Han, ‘ik heb wel een lekker rijsttaartje voor je gekocht.’

‘Wat lief van je, mijn zoetje, bedankt.’

Hij nam het zakje aan en vroeg:

‘Waar heb je jezelf op getrakteerd?’

‘Ik heb niets gekocht,’ zei ze trots.

‘Je jukt mama,’ zei Roos, ‘je hebt het al op.’

‘Sht,’ deed ze naar Roos, maar het was al te laat.

‘Wat heb je dan gesnoept?’ vroeg Gie.

Ze aarzelde even en zei gemaakt verlegen:

‘Een paasei.’

‘Ja, een paasei zo groot als een voetbal,’ vulde Roos aan.

‘Je overdrijft,’ zei Han.

‘Een paasei dat van Pasen is blijven liggen?’ vroeg Gie.

Het was zomer, de maand juli.

‘Pasen was laat in het jaar,’ zei Han wijs.

Gie stak een belerend vingertje naar haar op en zei:

‘Oké, maar zorg dat ik dat niet meer zie.’

‘Je hebt het niet gezien,’ zei Han, ‘jij was in dromenland.’

‘Niet waar, ik ben naar buiten gegaan en ineens waren jullie weg.’

Han en Roos wisselden een verbaasde blik.

‘We hebben je geroepen, maar je bleef naar de auto lopen,’ zei Han terwijl Roos aan haar stokje likte.

‘Het zal wel,’ gaf Gie niet graag toe.

Over hoe stout Roos in de kerk was geweest, spraken ze niet, alsof het voorval niet gebeurd was. Gie vond het jammer dat hij niet naar de koffietafel kon gaan, want hij had graag een vergeten deel van zijn familie teruggezien.

Ze wandelden naar het kasteel uit de twaalfde eeuw met een renaissancevleugel uit de zestiende, maar het witgeschilderde gebouw maakte geen indruk. Gie en Han vonden dat sommige gemeentes oude kastelen te veel lieten restaureren. Ze hielden meer van bouwvallige kastelen die hun sinistere verleden moeilijk prijs-gaven.

Roos wees naar een indrukwekkende abdij die op een nabije heuvel stond en zei:

‘Gaan we daarheen?’

‘Oké, zei Gie.

Het pad was steil en Han hield de kleine meid aan de hand vast om te vermijden dat ze te dicht bij de afgrond zou komen. Gie herinnerde zich dat hij ooit samen met zijn ouders op reis naar Luxemburg was geweest, en dat zijn zus tijdens het naar beneden rennen

haar eigen benen niet had kunnen bijhouden. Toen was ze aan de dood ontsnapt door zich aan een struik vast te klampen, maar God had haar uiteindelijk op een veel macabere manier naar de hemel geroepen.

Ten tijde van het auto-ongeval had Roosje zich afgevraagd wat de zin van de dood van haar ouders was, een volwassen vraag voor een vijfjarige. Han had haar uitgelegd wie God was, maar Roos had prompt gezegd dat die meneer niet bestond en dat haar mama en papa louter pech hadden.

Gie deelde die mening, maar Han dacht er anders over. Zij was ervan overtuigd dat God haar hielp als ze tot hem sprak, je kon het een soort bidden noemen. Gie herinnerde zich een van zijn eerste ontmoetingen met Han. Toen had ze gezegd dat hij door God gezonden was, en hij geloofde haar.

Puffend kwamen ze bij de abdij aan. Ze stond in de steigers en de deur van het souvenirwinkeltje was gesloten. Dat er leven in de brouwerij was, hoorden ze aan de orgelmuziek die vanuit de kerk weerklonk. Roos trok Han mee naar de ingang, Gie volgde gedwee.

De kerk was donker en sober ingericht. Ze liepen door de middenbeuk terwijl de orgelmuziek door de ruimte dreunde. Halfweg bleven ze staan en draaiden zich om. Op het balkon zagen ze de orgelist in het licht van een spot zitten.

De muzikant hield plots op met spelen om in zijn partituur te bladeren. De overgang van melodieuze klanken naar stilte was een pijnlijke ervaring. De orgelist was zo geconcentreerd bezig dat hij hen niet zag. Opnieuw begon hij met passie het orgel te bespelen.

Toen Gie om zich heen keek, merkte hij dat Roos haar beruchte verdwijntruc had gedaan. In het halfduister ontwaarde hij een zijdeur die openstond. Hij wenkte Han om duidelijk te maken dat ze hem moest volgen. In paniek over de verdwijning van haar kind volgde ze hem door de deur naar een donkere trap waar één peertje de venijnige schaduwen in de hoeken probeerde te verdrijven maar daar niet in slaagde.

Ze bestegen langzaam de stenen trap en kwamen uit op de verdieping waar de orgelist zat te spelen. Toen Gie op de houten vloer stapte, hield de melodieuze muziek abrupt op.

Gie en Han verwachtten dat de orgelist woest vanachter zijn immense blaasinstrument zou verschijnen om hen erop te wijzen dat ze er niets te zoeken hadden, maar niemand kwam tevoorschijn. Ook Roos was nergens te zien.

De orgelist begon weer op zijn klavier te tokkelen, maar de muziek klonk nu veel minder goed en kwam houterig over.

Stilletjes liepen ze voorbij de grote klankenkast van het orgel en zagen om de hoek tot hun grote verwondering hun meisje op twee kussens zitten terwijl ze het orgel bespeelde. De orgelist stond naast haar en keek op. Hij schrok niet toen hij Han en Gie zag, hij wenkte hen om verder te komen.

Roos had nog nooit een muziekinstrument bespeeld. Dat ze noten kon lezen was voor hen nieuw. Gie en Han wachtten geduldig af terwijl Roos zich in het orgelspel bekwaamde. Ze leerde snel, dat was duidelijk.

Toen ze ophield met spelen, kreeg ze van haar ouders en de orgelist een verdiend applaus.

‘Ik kan al goed orgelspelen hé?’ vroeg ze.

‘Je bent geweldig,’ zei Gie.

‘Waar heb je zo leren spelen?’ vroeg Han.

‘Ik heb het net geleerd van deze meneer,’ zei Roos, ‘bedankt.’

‘Geen dank, jij bent een natuurtalent,’ zei de man.

De orgelist had een baardje, en lang bruin haar tot op zijn schouders. Zijn ogen waren zo groot als die van de stripfiguren in Japanse manga’s en zijn kromme neus kon goed doorgaan voor die van een toverkol, alleen de wrat op het puntje ontbrak. Hij droeg geen habijt maar een te ruim zittend geruit hemd op een jeans die te blauw was. Hij zag er tegelijk werelds en geestelijk uit. Hij gaf de indruk dat hij vroeger een veel te druk leven had geleid en nu afzondering zocht.

Gie nam zich voor naar hier te verhuizen als zijn relatie met Han ooit zou eindigen. Een gedachte die hem veeleer pijn deed volgde daarop: *Wie zou de hoede over Roosje krijgen als ze besloten te scheiden?* Daar mocht hij niet aan denken.

De orgelist had Nederlands gesproken, Gie meende zelfs een Limburgse afkomst te hebben herkend.

‘Ik had niet verwacht hier een Nederlandstalige bewoner te ontmoeten,’ merkte hij op.

‘Ik ben in Luik geboren, uit een Luikse moeder en een vader uit Tongeren.’

‘En hoelang woon je in Clervaux?’ vroeg Gie.

‘Al vierentwintig jaar.’

‘Toevallig werk ik net zo lang,’ zei Gie.

Die opmerking was niet ter zake, maar zo werkte zijn brein nu eenmaal.

‘Wat doe je dan als beroep?’ vroeg de orgelist.

‘Ik speel advocaat.’

Gie vond het advocatenberoep een circusact, maar je kon er wel goed je geld mee verdienen. Als hij zich eenmaal op een zaak had gegooid, gaf hij zich volledig in de vaste overtuiging ze te winnen. Soms verloor hij, maar daar verdiende hij niet minder door.

‘Die moeten er ook zijn,’ zei de orgelist.

Ze glimlachten en keken elkaar begripvol aan.

Han had zich tijdens het gesprek afzijdig gehouden, maar ze vond het stilaan welletjes en zei:

‘Kom Roosje, we gaan weer, want meneer wil verder oefenen.’

‘Ik heb genoeg geoefend. Mag ik jullie uitnodigen voor een vier-uurtje?’

‘Ja, dat wil ik wel,’ zei Roos snel.

‘Oké,’ zei Gie die zin had in koffie mét gebak.

‘Joepie,’ riep Roos.

Han reageerde minder enthousiast:

‘Ik dacht dat je je familie wilde bezoeken.’

‘Dat is waar,’ zei Gie, ‘maar dat zullen we morgen doen. Oké?’

Nog voor Han kon reageren, verraste de orgelist hen door te zeggen:

‘Jullie kunnen in de abdij logeren, gratis.’

‘Ja papa, dat is leuker, dat moeten we doen,’ zei Roos.

‘Meen je dat?’ vroeg Gie aan de orgelist.

‘Natuurlijk. We hebben genoeg leegstaande cellen.’

‘Cellen?’ riep Roos, ‘ik ga niet in de cel.’

‘Rustig kindje, dat zijn kamers voor kloosterlingen,’ zei Gie.

De man glimlachte.

‘Moet je dat niet aan de abt vragen?’ vroeg Han.

‘Ik ben de abt,’ zei hij, ‘ik heb hier het gezelschap van negen broeders en een meid.’

‘Dat lijkt me leuk,’ zei Gie langs zijn neus weg.

‘Het is geen hard leven, maar de eenzaamheid slaat soms toe.’

Gie schatte dat de abt ongeveer even oud was als hij.

‘Dat geloof ik,’ zei Gie.

Han stond op een minimum aan luxe als ze in een hotel logeerde. Wellicht waren de kamers in de abdij zo sober ingericht als de kerk. Hij draaide zich naar Han en vroeg:

‘Wat denk jij ervan?’

Ze antwoordde niet maar vroeg aan de abt:

‘Kunnen we die kamers eerst eens bekijken?’

‘Natuurlijk, volg me.’

Ze daalden de trap af naar de begane grond en verlieten de kerk via een zijdeur. Ze kwamen uit op een kille gang die naar een zaal leidde. Er waren nergens versieringen aangebracht, geen meubelen, leeg. Langs kleine vensters viel daglicht naar binnen, als jesusstralen. Het gaf Gie een gevoel van behagen, rust en veiligheid, alsof God toekeek en de touwtjes stevig in handen had. Gie moest slechts doen wat zijn vrije wil hem insprak.

Ze volgden de abt door een deuropening naar een smalle gang met aan weerskanten drie deuren. Hij opende de derde aan de linkerkant en zei:

‘Dit is mijn kamer.’

De abt duwde de deur open maar deed geen aanstalten om naar binnen te gaan.

Gie en Han bogen zich voorover en keken naar binnen. Roosje durfde de kamer in te gaan en draaide in het rond als een ballerina.

‘Wat een mooie kamer,’ zei ze.

Ze had gelijk. Het was de kamer van een kunstenaar.

‘Ga toch binnen,’ zei de abt.

Han en Gie gingen naar binnen; de abt volgde hen op de voet. Via drie smalle vensters viel genoeg licht naar binnen om alles tot in detail te kunnen bekijken. Naast een eenvoudig bed stond een groot bureau met een gemakkelijke stoel, in de hoek een knalrode stressless zetel. Wat het meeste opviel waren de droomvangers in glas-in-lood die overal in de kamer hingen. Het daglicht deed ze schitteren.

‘Je houdt er een aparte hobby op na,’ merkte Gie op.

‘Wat wil je met zoveel vrije tijd? Vooral in de winter.’

Gie stelde zich voor dat de abt tijdens de zomer genoeg werk had met de begeleiding van toeristen, maar het was helemaal niet druk en wellicht sloeg de verveling geregeld toe.

Naast de slaapkamer, studeerkamer en hobbykamer in één was er een kleine keuken. Het was er knus bij de abt, het raam keek uit op een deel van het dal van de Clerve.

In een brochure die Gie op de hoek van de keukenkast vond, las hij dat het gedeelte van het Duits-Luxemburgse natuurpark zuidelijk van de Sauer ook klein Zwitserland werd genoemd. Dat wist hij, maar niet dat in het Müllertal vooral rotsformaties en kloven voorkwamen en opmerkelijke planten groeiden.

Hij kon zich goed voorstellen dat de Esch, de Moezel, de Sauer, de Our en de Wiltz net zoals de Clerve zich door een fantastisch natuurgebied trokken en een schilderachtig uitzicht over de valleien garandeerden. Volgens de brochure bezochten de toeristen niet alleen Clervaux maar ook de hoofdstad Luxemburg, Diekirch, Echternach, Remich en Wiltz. In Beaufort, Bourscheid, Larochette en Vianden stonden middeleeuwse burchten waarvan veel bewaard was gebleven en die gerestaureerd waren.

Terwijl hij dat las, was de abt druk bezig in de keuken. Uiteindelijk zei hij:

‘Neem plaats aan tafel.’

Gie, Han en Roos zetten zich aan de kleine tafel voor vier.

‘Ik veronderstel dat jullie een kop koffie willen,’ zei de abt tegen Gie en Han, ‘maar wat wil de kleine meid?’

‘Mijn naam is Roos en ik drink water.’

‘Dat is een mooie naam,’ zei de abt.

‘Hoe heet jij?’ vroeg Roos.

‘Noem mij Udo.’

‘Er is een zanger die zo heet,’ zei Roos.

‘Die ken ik niet,’ zei Udo.

Gie vond het niet zo vreemd dat Vlaamse zangers en zangeressen onbekend bleven in het Frans- en Duitstalige gedeelte van België. En omgekeerd. De taal kon een grote barrière zijn.

‘Mijn mama en papa heten Han en Gie.’

‘Aangenaam,’ zei Udo terwijl hij bezig was met een modern Senseo-apparaat, ‘lusten jullie een stuk van mijn zelfgebakken appelcake?’

Gedrieën knikten ze enthousiast.

Udo zette koffie zoals Gie en Han hem het liefst hadden. Hij geurde heerlijk. Ze zaten zo dicht bij elkaar dat hun hoofden bijna raakten. Iedereen voelde zich opgetogen, niet in het minst de abt die blij was met zijn bezoekers. En de cake smaakte.

‘Hoe oud is deze abdij?’ vroeg Gie.

‘Ze is ontworpen door de Nederlandse architect Klomp en gebouwd rond 1910.’

‘Een passende naam voor een Hollander,’ zei Han.

‘Dat mag je wel zeggen.’

‘Romaanse stijl aan de ronde bogen van de ramen te zien,’ gokte Gie.

‘Neoromantiek,’ verbeterde Udo.

‘Oké, bijna juist,’ zei Gie, ‘welke leer volgen jullie?’

‘Deze abdij is genoemd naar de benedictijn Saint Maurice.’

‘Soberheid is hier troef, wed ik.’

‘Inderdaad.’

‘Heb je geen last van de eenzaamheid?’ vroeg Han.

Udo schudde zijn hoofd en zei:

‘Gerard Reve schreef: *God is erg eenzaam, bedenk ik mij in tranen, maar zulke gedachten kun je beter voor jezelf houden.*’

‘Mooi geschreven,’ zei Han.

‘Ik voel me niet gauw eenzaam,’ zei Gie, ‘ik hou wel van stilteplekken zoals deze abdij.’

‘Ik ook,’ zei Udo.

‘Ik bezoek graag kerken,’ zei Roos.

‘Dat is opmerkelijk voor een kleine meid zoals jij.’

‘Mijn mama en papa nemen me niet zo vaak mee, maar op vakantie wil het weleens lukken.’

Roos zei dat op een toon die hen zei dat ze liever wat meer naar kerken ging. Gie en Han keken schuldig omdat hun kerkbezoek niet om naar huis te schrijven was.

‘We gaan inderdaad niet zo dikwijls naar de mis,’ zei Han, ‘maar ik geloof in God en ik bid regelmatig als ik dat nodig vind.’

‘Dat is goed,’ zei Udo.

‘Denk je niet dat God vooral in ons hoofd zit?’ vroeg Gie.

‘Dat zou kunnen. Het is een kwestie van God in je leven toe te laten.’

‘Leuk dat je het ook zo ziet.’

Udo zuchtte en legde uit wat hem dwarszat.

‘Ik ben ooit gewijd tot priester en ik wilde de wereld verbeteren, desnoods in mijn eentje. Ik ben nu wat ouder en wijzer en ik vind dat ik mijn roeping heb gemist. Daarom ben ik hier als monnik komen leven.’

‘Ik heb altijd in een klooster willen logeren,’ zei Gie, ‘maar ik dacht dat het te saai zou zijn. Nu ik hier ben, lijkt het me leuk. Ik voel me als God in Luxemburg.’

‘Ja, met je computer en je boeken erbij,’ zei Han op een niet zo lieflijke toon.

Gie mocht van haar zijn vrije tijd invullen zoals hij dat wilde, maar ze vond ook dat hij zich vooral met haar moest bezighouden omdat ze geen hobby’s had en zich soms verveelde.

Gie keek haar glimlachend en zwijgend aan.

‘Ik zou hier kunnen wonen,’ zei Roosje, ‘misschien word ik later wel non of zuster of begijntje.’

‘Dat lijkt me een goed idee,’ zei Udo, ‘de wereld heeft nood aan vredelievende mensen.’

Gie wilde echter niet dat zijn pleegdochter de geestelijke toer opging en vroeg:

‘En waar is het sexy meisje in jou gebleven?’

Roos begreep dat ze nog niet wist wat ze echt wilde en liet dat doorschijnen in haar verlegen blik.

Gie zei verder niets omdat hij wist dat kinderen van gedachten veranderden naarmate ze ouder werden.

‘Ik heb weinig sociaal contact,’ zei Udo, ‘maar een leuk gezinnetje zoals jullie roert me wel.’

Misschien had Udo spijt dat hij geen leuke vrouw had gezocht om ermee te trouwen en kindjes te verwekken. Gie begreep de man maar al te goed, want hij had lang zelf niet in kinderen geloofd, of beter: zijn ex-vrouw wilde er geen en had hem kunnen overreden.

Voordat Roosje bij hen was komen wonen, vonden Gie en Han zich te oud voor kinderen. De laatste tijd dachten ze echter meer en meer aan een zusje voor Roos.

‘Zo gelukkig zijn we niet altijd geweest,’ zei Han.

Udo keek daarvan op en vroeg:

‘Hoe bedoel je dat?’

‘Je zult wel het grote leeftijdsverschil hebben gemerkt tussen mijn man en ons kind,’ zei Han.

Udo knikte.

Gie was tweeënveertig jaar ouder dan Roos.

‘Roosje is het kind van Gies zus die een jaar geleden bij een verkeersongeval om het leven is gekomen, samen met haar man.’

‘O, dat is triest,’ zei Udo, ‘mis je je ouders?’

‘Soms,’ zei Roos, ‘als ik droevig ben om iets.’

‘Alle droevige dingen gaan voorbij,’ zei Udo.

Hij dacht waarschijnlijk terug aan zijn eigen trieste verleden.

‘Ik voel me goed bij papa en mama,’ zei Roos en ze wees een na een Gie en Han met haar vingertje aan.

‘Geweldig,’ zei Udo.

Gie en Han straalden. De tranen sprongen in Hans en Roos’ ogen. Udo en Gie keken weemoedig toe hoe ze elkaar knuffelden.

Een halfuurtje later was de koffieklets gedaan.

‘Dan zal ik jullie nu de logeerkamers tonen,’ zei Udo.

‘Eigenlijk moet ik ze niet meer zien, want ik heb besloten in dit oord van bezinning en rust te blijven,’ zei Han.

Gie vond dat prima en gaf haar een kusje op de mond.

‘Het kan geen kwaad dat jullie de kamers al eens zien,’ zei Udo, ‘kom mee.’

Ze verlieten Udo’s appartementje en liepen door de gang naar de volgende kamer. Die was kleiner dan die van Udo, eveneens voorzien van een eenpersoonsbed maar zonder keuken.

‘Heb je ook een kamer met een tweepersoonsbed?’ vroeg Gie.

‘Nee, jullie zullen elk een eigen kamer moeten kiezen.’

Gie keek sip naar Han en ze begreep zijn probleem. Haar glimlach zei hem echter dat ze wel een manier zouden vinden om samen te komen als ze daar zin in hadden. En anders wachtten ze wel een dagje.

Het interieur van elke kamer bestond uit een bed, een stevige kast, een lavabo en een kleine schrijftafel met bijbehorende stoel. Roos koos voor de kamer met een paarse bedsprei. Han nam die tegenover die van Roos – haar bedsprei was geel – en Gie besloot de kamer naast die van Roos te nemen, die met de groene bedsprei.

‘Oké, ik neem de paarse suite, mama de gele en papa de groene,’ zei Roos.

‘Mooi,’ zei Udo goedkeurend, ‘dat is dan geregeld.’

‘Waar kunnen we een douche nemen?’ vroeg Han.

‘De badkamer ligt aan het einde van deze gang,’ legde Udo uit. Persoonlijke hygiëne stond hoog op Hans leefwijzelijstje.

‘Oké,’ zei ze.

‘Zullen we een wandelingetje maken?’ vroeg Udo, ‘ik heb beweging nodig.’

Iedereen ging akkoord.

Ze wandelden vier kilometer zonder dat Roos één keer zeurde. Nadien nuttigden ze een sober avondmaal in de refter van de broeders. Roos gedroeg zich voorbeeldig aan tafel, iets te veel naar hun zin. Een kind dat af en toe stout was kon je die dingen vergeven.

Na het eten ging Gie in zijn eentje de Fiat halen op de parking aan de kerk van Clervaux. Ondertussen onderhield Udo Roos en Han in zijn kamer over zijn boeken en kunstwerken.

Een halfuurtje later was Gie terug. Hij nam Udo even terzijde en vroeg:

‘Wil jij je over Roos ontfermen terwijl ik samen met Han een bad neem?’

Dat aanbod nam Udo gretig aan.

‘Natuurlijk, ik zal Roos creatief bezighouden.’

Niet veel later lag Gie samen met de vrouw van zijn dromen in bad het vuil van de dag van zijn lijf te weken. Het was 21u23. De deur van de badkamer zat op slot. Als er geen sleutel was geweest, zou Han zeker van het bad hebben afgezien.

Hun benen waren ineengestremgeld en Hans knieën beroerden Gies penis op een geile manier. In plaats van over seks te beginnen, verraste hij haar met iets anders.

‘Ik heb gisteren een artikel over de Isle of Man geschreven.’

Han keek hem vreemd aan en vroeg:

‘Wat heb je gedaan?’

‘Voor het tijdschrift van de man van je zus heb ik een tekst geschreven over de Isle of Man.’

‘O, Isle of Man. Ik dacht dat je zei: *I love men.*’

‘Je bent gek Han, ik hou niet van mannen, dat weet je.’

‘Je moeder heeft ooit gedacht dat je een homo was omdat je voortdurend over je schoolkameraad vertelde.’

‘Inderdaad, laat me daar niet aan terugdenken, alsjeblieft.’

Voor hij met het meisje was getrouwd dat hij op de universiteit had leren kennen, had hij tijdens de laatste jaren van zijn humaniora een platonische liefde voor een jongen op school.

Han glimlachte en zei:

‘Ik denk dat het lot bepaalt op wie je verliefd wordt. Je geeft daaraan toe of niet. Als ik een vrouw tegenkom die me seksueel aanspreekt, zal ik ervoor gaan.’

‘Nee Han, ik weet zeker dat als puntje bij paaltje komt, jij voor een man zult kiezen.’

‘Van een paaltje gesproken,’ zei ze en duwde met haar knieën zijn penis omhoog.

‘Lach niet met mijn leuke mannelijkheid. Of hij zal je betoveren.’

Volgens Gie ging het gesprek de goede kant op. Han ging echter een heel andere kant uit toen ze vroeg:

‘Stel dat ik een orgasme wil maar geen seks. Wat doe ik dan?’

Gie keek haar over het schuim verwonderd aan.

‘Wat vraag je me nu?’

‘Het is een serieuze vraag.’

‘Wil je zeggen dat je nu geen seks met mij wilt?’

‘Ik wil gewoon een orgasme zonder man.’

‘Gebruik dan je vibrator.’

Hij was er zeker van dat ze hem in de koffer had gestopt.

‘Maar dat is niet hetzelfde als jij erbij bent.’

‘Ik vind dat we moeten vrijen als we samen zijn.’

‘Oké dan.’

Het was een vreemde conversatie. Het belangrijkste was dat ze akkoord waren. Gie hoopte dat ze stomende seks zouden hebben zoals twee dagen geleden.

Ze wasten zich snel, droogden zich af en trokken hun slaapkledij aan die bestond uit een T-shirt en een shortje. Ze hadden geen pantoffels bij en slopen op blote voeten naar de gele suite. Roos zat in de kamer van Udo een eind verderop in de gang. Ze hoopten dat ze niet onverwacht aan hun deur zou verschijnen om te tonen wat ze samen met Udo in elkaar had geknutseld. Voor alle veiligheid sloten ze hun kamerdeur.

Giechelend zocht Han naar de vibrator in de koffer terwijl Gie een condoom en een flesje massageolie uit zijn toilettasje haalde. Han ontkleedde zich en legde zich op haar buik op het smalle bed. Gie trok zijn T-shirt uit maar hield zijn boxersshort aan. Hij smeerde

met zwierige bewegingen Hans rug in, en ze liet zich de behandeling welgevallen.

Op haar vraag masseerde hij ook haar benen. De geile opening naar de ultieme wereld van genot negeerde hij. Toen hij klaar was, zei hij:

‘Draai je je nu om?’

In zijn stem klonk door dat de voorkant de betere kant van haar lijf was, ook al was haar kontje om van te snoepen.

Han gehoorzaamde hem en liet zich bewonderen.

Gie liet druppels olie uit het flesje op haar buik en borsten vallen.

‘O, dat is koud,’ riep ze.

‘Sht,’ deed Gie.

Roos, Udo of een andere broeder mocht niets horen van hun lijfelijke bevrediging. Stilletjes masseerde hij haar borsten en tepels terwijl Han aan zijn penis rukte. Toen ze zag dat hij groot genoeg was, zei ze:

‘Nu zoet. Nu.’

‘Oké,’ zei Gie en hij trok een condoom open.

Door oogspleetjes keek ze hem aan en zei:

‘O, dat is fijn dat je daaraan gedacht hebt. Je bent lief.’

Ze leek op een engel in de hemel, ook al wist Gie niet hoe die zou kijken.

In een vlotte beweging trok hij het condoom over zijn lid.

‘Ga op de rand van het bed op je knieën zitten,’ commandeerde hij haar.

Ze gehoorzaamde hem als een blanke slavin, en Gie stak onverbiddelijk toe. Han schrok van zijn eerste stoten, maar haar kreetjes maakten duidelijk dat hij niet mocht stoppen. Ze riep herhaaldelijk zijn naam terwijl hij als een gesmeerde machine op en neer pompte.

Gekreun borrelde uit Hans keel op en Gie begreep dat ze een superorgasme had. Het lukte hem niet om samen met haar klaar te komen, daarvoor moest hij nog even verder gaan met stoten.

Hij kwam luidruchtiger klaar dan hij wilde en vreesde dat zijn gekreun iemand in de abdij zou alarmeren.

Nadat ze hijgend op het bed van de inspanning waren gekomen, vroeg Han:

‘Je kunt niet geloven hoe heerlijk dit was. Wat heb je met me gedaan Gie?’

‘Ik heb een condoom met ribbels gebruikt.’

‘Ik was vergeten hoe lekker die aanvoelen.’

Het kwam niet dikwijls voor dat ze een condoom gebruikten. Als ze dat toch deden, experimenteerden ze met allerlei soorten: condooms met reliëf, extra dunne condooms, condooms met smaak.

‘Daar voel ik niet veel van,’ zei Gie.

‘Het duurt lekker lang eer je klaarkomt.’

‘Ja, daar klaag jij niet over hé?’

‘Nee, helemaal niet.’

‘Je bent de liefste man van de wereld,’ zei ze.

Ze gaf hem een kus op de mond en knuffelde hem. Hij keek tersluiks naar zijn onderbuik en zag zijn halfharde penis met het condoom eromheen. De meiden van de abdij zouden geen gemorst sperma ontdekken.

Gie nam Han vast en omknelde haar.

‘Hé, je doet me pijn.’

Gie loste zijn greep en zei:

‘Ik hou van jou.’

‘Fijn voor mij,’ zei Han.

Zij zei meer dan Gie dat ze van hem hield. En als hij het zei, vertikte ze het dat te herhalen.

Ze lachten. De climax had hen goed gedaan. Ze hadden een orgasme mét seks. Ze waren *gekomen*. Ze waren er *klaar* voor. De vibrator hadden ze niet meer nodig.

Roos ging met de oude laptop van Gie om alsof ze erbij was toen de eerste pc het levenslicht zag. Gie had de evolutie van de computer meegemaakt en was daar blij om. Voor hem was het de Bijbel, voor Roos een toetssteen.

Roos surfte op het internet maar toonde enkel interesse voor wetenschap, taal en paarden. Ze haalde het niet in haar hoofd om pornosites op te zoeken, en Gie was er zeker van dat haar onschuld nauwelijks bezoedeld was door de eigenaardigheden van haar medemens.

Choquerende en waanzinnige opnames van Jan en alleman op tv interesseerden haar niet, noch kookprogramma's, nieuwsmagazines of showprogramma's over allerlei soorten idolen, maar ze volgde wel alle mogelijke quizzes. De Pappenheimers was haar favoriete quiz omdat ze de quizmaster zo grappig vond.

Ze had veel talenten. In Parijs had ze ongelooflijke kunstjes met duiven getoond. Een gesprek onder vier ogen met opa had duidelijk gemaakt dat hij haar die trucjes niet had geleerd. Er was ook gebleken dat Roos zich met de Franse taal goed kon behelpen. Ze had een klare geest. Misschien had ze een zesde zintuig dat haar hielp situaties aan te voelen.

Boven de piramide in het Louvre had ze een entiteit gevoeld die haar naar het Petit Palais stuurde. Dat gebouw aanzag ze toen als een paleis voor kleine mensen, voor haar part mochten haar ouders in het Grand Palais wonen. Wat ze daarmee bedoelde was hen niet duidelijk geworden, misschien wilde ze op eigen benen staan.

Roos had in het mausoleum van Napoleon Bonaparte een figuur op een wandtapijt aangewezen wier gezicht veel op dat van haar leek. Op de foto die Gie daarvan had gemaakt, was hem niet meer opgevallen dan de geharnaste kop van een paard en de speer van een lansier die buiten het beeld viel.

Thuis had Roos de doos klei die ze in een speelgoedwinkel in Parijs had gekozen, gekneet tot mannetjes en vrouwtjes in kleurige

kleedjes. Helaas waren die niet levend geworden, ook niet na twee dagen bakken in de zon.

Grote problemen betreffende haar dwingende gedrag over de vrouw op het hangtapijt waren achterwege gebleven. En de noodzaak om terug te gaan was uitgebleven. Han en Gie waren in hun nopjes met hun wonderkind.

De karabijn die Marnix op Gie had gericht nadat een auto de gevel van zijn huis had vernield, was in geen enkele misdaad opgedoken. Ze hadden niets meer van het incident gehoord en wisten niet of de dader achter tralies zat, of hoe de politie dat had klaargespeeld.

Het idee om Marnix naar een rustoord te sturen, waar hij de vrouwen het hof kon maken, hadden ze niet in de praktijk kunnen brengen, en de citytrip naar Brussel of Gent zoals Roos had voorgesteld, had geen doorgang gevonden. Wellicht goochelde Marnix nog steeds met cijfers en letters, of hij probeerde zijn immense puzzel af te maken.

Gie had gevreesd dat Roos erachter zou komen dat hij met Han was getrouwd om het kind te kunnen adopteren. Ze moest blijven geloven dat hij dat voor de unieke liefde had gedaan, maar hij vergat dat hij haar ondermijnde door erover te zwijgen.

Roos had verteld dat haar genetische papa nooit thuis was en zelden met haar speelde. Hij maakte ruzie om kleine dingen en wilde altijd zijn zin. Roos had alleen mooie herinneringen van vakanties met hem. Ze had een terugkerende droom waarin een meisje dat veel op haar leek iets over hem wilde vertellen, maar ze kon het niet verstaan vanwege de fluitende vogeltjes.

Haar natuurlijke ouders waren verstokte rokers geweest. Tijdens de zwangerschap had haar moeder de sigaretten ter zijde gelaten, maar toen Roos eenmaal geboren was, had ze weer gerookt als een schoorsteen. Kleine Roos wist toen niet beter, maar nu was ze blij dat ze niet meer in ongezonde omstandigheden moest leven. Gie en Han hadden haar beloofd nooit met roken te beginnen.

Uit niets was gebleken dat de man die de auto van haar ouders had aangerezen lid van een bende was die gelukkige ouders van de weg maaide om hun kinderen als weesjes te verkopen. Het was wel duidelijk dat iemand het op Roos had gemunt, maar de geestelijke in het winkelcentrum van Hasselt, de overvaller in de bioscoop en de wafelman hadden zich niet meer laten zien.

Het was Han opgevallen dat Tuur niet meer met Roos badmintonde sinds hij op de koer bij oma in Schakkebroek bij het rolschaatsen was gevallen. Roos leek onverschrokken, maar ze was tijdens de begrafenis van tante Julia toch door het lint gegaan. Niemand wist waarom ze zo kwaad was geweest op haar vermeende evenbeeld die zij Fredolien had gedoopt. Misschien omdat haar zogenaamde tweelingzus in contact kon treden met haar overleden ouders, en Roos kon dat niet.

Ondertussen logeerden ze bij Udo in de abdij van Clervaux. Het was de perfecte plek om voor een zusje voor Roos te zorgen, maar helaas raakten Gies zaadcellen niet tot bij Hans baarmoeder vanwege een ribbelig condoom.

Han zag Gie nog steeds als haar galante prins op het zwarte paard. Roosje wilde later een man zoals Gie tegen het bevallige lijf lopen. Voorlopig hoefde ze niet te klagen, want op school had ze meer vriendjes dan ze kon tellen.

In de abdij van Clervaux had ze een nieuwe vriend gevonden: broeder Udo. De vriendschap was snel en vanzelf gekomen. Roos stelde zich op als een leergierige student en Udo voelde zich haar professor. Roos was natuurlijk te jong voor hem, maar Udo was niet te oud voor haar. Hun breinen resoneerden. Het klikte tussen hen.

Terwijl haar ouders een bad namen, zaten ze in de kamer vol schitterende kunstwerken en werkten aan een dromenvanger in glas-in-lood. Haar dromenvanger was kleiner dan de creaties van Udo, maar hij viel des te meer op door de felle kleuren die goed bij elkaar pasten. Roos had twee mannetjes met hangende armpjes en beentjes in het glas uitgesneden, en die had ze zo in elkaar gestoken

dat ze in verticale richting loodrecht op elkaar stonden. Als je een denkbeeldige cirkel rond de contouren van beide figuurtjes trok, zag het geheel eruit als een 3D-mannetje.

Udo had haar geleerd de stukken aan elkaar te solderen, en hij keek ervan op hoe bedreven ze dat deed. Ze smolt de laatste stukjes aan elkaar, zette de soldeerbout terug in de houder en schakelde het toestelletje af.

‘Zo,’ zei ze, ‘dit is mijn beuman.’

‘Beuman? Hoe kom je daarbij?’ vroeg Udo.

‘Zo noemt papa de man die alles beu is. Hij bedoelt daarmee zichzelf omdat hij het advocatenberoep moe is. Deze droomvanger zal ik aan de achterdeur van ons huis hangen om de boeman buiten te houden.’

Udo vond het ding te mooi om bang voor te zijn, maar hij zei:

‘Je hebt dat geweldig goed gedaan. Als ik aan een blinde moet uitleggen hoe het eruitziet, krijg ik het volgens mij niet gezegd.’

‘Probeer het dan op te schrijven,’ zei Roos.

‘Dat is nog moeilijker.’

‘Als je het niet probeert, zul je het nooit weten.’

‘Dat is waar. Ik zal erover nadenken.’

‘Fijn, dan zal ik nu terug naar mijn mama en papa gaan, die hebben genoeg tijd gehad om zich te verschonen.’

Udo keek haar aan en zei:

‘Je bent bewonderenswaardig, weet je dat?’

Zijn genegenheid voor haar was duidelijk.

‘Waarom?’

‘Omdat je zo slim en handig bent.’

‘Jij weet veel meer dan ik, en jouw dromenvangers zijn veel ingewikkelder dan die van mij.’

‘Misschien wel, maar die van jou is inventiever. Ik ben niet op dat idee gekomen.’

‘Maakt mij dat dan slimmer?’

‘Toch origineler. Jij hebt meer inzicht in de dingen.’

‘Alleen in de dingen, denk je?’

‘Nee, dat denk ik niet,’ zei Udo, ‘dat is het hem nu net, jij bent goed met mensen. Kijk wat je met mij doet.’

‘En wat doe ik dan met jou?’

‘Jij beroert me.’

‘Als een broeder?’ vroeg Roos.

Ze doorzag hem.

‘Ook als een man tegenover een kind.’

‘Hou je dan van mij?’

‘Dat zou ik kunnen.’

Rond haar mond verscheen een brede glimlach, en ze zei:

‘Dat is fijn, want ik zou van jou kunnen houden.’

‘Hoe dan?’

‘Als een vrouw.’

Haar grijns verbreedde, haar wenkbrauwen wipten op en neer.

Udo gaapte haar aan.

‘We doen het voor de gein,’ zei hij, blij dat hem zo’n gave reactie net op tijd te binnen was geschoten.

‘Niet nu maar later,’ zei Roos, ‘als ik groot ben.’

‘Dat lijkt me een goed idee.’

‘We zullen afspreken dat we elkaar voorlopig kussen en knuffelen, oké?’

Udo keek haar verwonderd aan en zei:

‘Jij bent werkelijk ongelooflijk. Ik geloof dat ik droom.’

‘Dan ben ik je droomvrouw.’

‘Droommeisje,’ zei Udo.

‘Oké, ik zal wachten tot er haartjes in mijn kruisje verschijnen en mijn borstjes gaan groeien.’

‘Dan hebben we nog tijd om enkele kunstwerken te maken.’

‘Ja, zo’n twaalf jaar.’

‘Juist ja.’

Udo lachte bij de gedachte dat het kind werkelijk in staat was te wachten tot ze 18 was om met hem te trouwen.

Roos leek uitgepraat te zijn, want ze draaide haar stoel naar hem en zei:

‘Knuffel me.’

Udo lachte de rare situatie weg en zei:

‘Je maakt me blij. Weet je dat?’

Roos antwoordde niet en vloog hem om de hals.

Ze knuffelde hem zoals Han haar dat had geleerd. Ze haalde haar schade in, want haar vroegere mama had haar nooit geknuffeld. Knuffelen met Gie vond ze ook leuk, en nu had ze Udo.

Ze voelde dat Udo onwennig was, maar het duurde niet lang of de druk van zijn armen bewees dat zijn liefde voor haar gemeend was, ook al kenden ze elkaar amper zeven uur.

‘Kus me nu,’ fluisterde Roos in zijn oor.

Udo duwde het meisje bij de schouder tjes een eindje van hem weg en keek haar doordringend aan. Speelde ze met zijn gevoelens of meende ze werkelijk wat ze zei?

Haar gezichtje leek op een engeltje, en hij dacht dat God tot hem sprak. Hij gehoorzaamde en kuste met gesloten ogen het kind lichtjes op haar mond. Terwijl hij dat deed, vreesde hij dat haar ouders elk moment zijn kamer zouden binnenvallen, maar dat gebeurde niet.

Een klokje in de kamer begon te tingelen.

‘Ga nu snel naar bed, want het is al twaalf uur,’ zei Udo.

Roos vond het jammer dat ze het interessante onderhoud moest beëindigen. Bij het verlaten van de kamer besloot ze haar ouders met rust te laten en ging naar haar eigen suite om er de slaapder rechtvaardigen te slapen.

Roos zat aan de ontbijttafel in de keuken van Udo te wachten op haar ouders. Het was 07u52. Han sliep thuis meestal uit tot 10u00. Roos hoopte dat ze dat hier niet zou doen. Gie was een vroege vogel en hij kon elk moment binnenkomen.

‘Heb je goed geslapen?’ vroeg Udo terwijl hij een eitje voor haar bakte.

‘In een vreemd bed slaap ik meestal niet zo goed, maar het bed in de paarse suite is geweldig.’

‘Je hebt als een roos geslapen,’ zei Udo.

‘Zeker en vast,’ zei ze.

‘Heb je hem?’

‘Wat heb ik?’ vroeg Roos.

‘De clou: Roos heeft geslapen als een roos.’

‘Verdorie,’ zei Roos, ‘dat had ik niet door.’

Udo zag dat ze mokte.

Roos wilde niet dom overkomen, maar ze vond het fijn dat Udo haar op de proef stelde. In gedachten zag ze prins Udo op een schimmel voorbij galopperen.

‘Het is niet erg, meisje,’ zei Udo.

Iemand klopte aan de deur.

‘Kom binnen,’ riep hij.

Gie kwam naar binnen en zei:

‘Goedemorgen.’

Tot haar grote verrassing volgde Han hem op de voet. Han gaf haar een kusje en vroeg:

‘Goed geslapen schatje?’

‘Als een roos.’

Han en Gie begrepen de woordspeling.

‘Wij ook,’ zei Han.

‘Als roze roosjes,’ wist Gie en knipoogde.

Onverwacht zei Udo:

‘Ik heb van jullie gedroomd.’

‘Meen je dat?’ vroeg Han.

‘Vertel eens,’ zei Roos.

Gie zette zich aan tafel en luisterde aandachtig mee.

‘Ik speelde orgel in de kerk,’ begon Udo.

‘De kerk van de abdij?’ vroeg Roos.

‘Ja.’

‘Oké, ga verder.’

‘Dat zal ik doen,’ zei Udo, ‘het was nacht en ik zag oranje vuur-tongen achter de ramen flakkeren. Ik dacht dat het reflecties van het noorderlicht waren. Toen ik door de poort naar buiten ging, bleek dat het een stralende dag was.’

‘Noorderlicht komt zelden voor in onze streken,’ zei Roos.

Gie dacht: *En ze zijn niet oranje, maar blauw en groen.*

‘Dat weet ik,’ zei Udo, ‘maar vergeet niet dat dit een droom is.’

‘Ga verder,’ zei Roos.

Heel even voelde ze zich als een meester die zijn slaaf opdracht geeft de kar zelf te trekken in plaats van het paard.

‘Het gebouw stond in vuur en vlam. Toen de muren inzakten, merkte ik dat de kerk plaats had gemaakt voor mijn geboortehuis in Luik. Maar ook dat brandde af.’

‘Luik is niet ver van Hasselt, is het niet?’

Roos had besloten Udo regelmatig te onderbreken. Wat daar de bedoeling van was, ontging de rest van het gezelschap, maar ze zeiden er niets van.

‘Ik denk dat de steden ongeveer veertig kilometer van elkaar liggen,’ zei Gie.

‘Zoiets,’ zei Udo.

‘En wat gebeurde er toen? Hoe komen wij in godsnaam in jouw droom terecht?’ vroeg Han.

‘Wacht, ik zal het je vertellen,’ zei Udo, ‘ik begreep dat ik als enige het drama had overleefd. Mijn ouders waren in de brand gebleven.’

‘Dat is heel erg,’ zei Roos, ‘mijn ouders zijn ook samen gestorven, maar in een autocrash.’

Roos ging helemaal op in de droom van Udo en vergat dat ze de werkelijkheid er niet mee mocht verwisselen.

‘Let op Roosje, mijn ouders leven nog,’ zei Udo, ‘zij wonen in een rustoord in Luik en krijgen er een goede verzorging.’

‘Oké, het is al goed,’ zei ze, ‘ga verder.’

‘Ik stond terneergeslagen naar de asresten te kijken toen plots de Drievuldigheid over mij heen daalde. Tot mijn grote verbazing speelde Gie de rol van Jezus en had Han de vorm van de Heilige Geest aangenomen.’

‘En ik was God de Vader,’ zei Roos voordat Udo zijn verhaal kon afmaken.

Hij knikte en keek haar op een zalige manier aan.

‘Wat een climax,’ zei Han, ‘dit had ik helemaal niet verwacht.’

‘Wat gebeurde er toen?’ vroeg Gie.

‘Boven jullie hoofden verscheen een duif, en die vloog over de geblakerde grond waar het huis had gestaan. Toen spoelde de film zich terug en verrees het huis uit het dorre gras omhoog. Vanuit het open venster op de bovenverdieping wuifden enkele mensen. Ik dacht eerst dat het mijn ouders waren, maar het was een vriend en zijn vrouw uit Clervaux.’

‘Dat is vreemd,’ zei Gie.

‘Dat vond ik ook,’ zei Udo, ‘maar gisterenavond heeft Roosje me verteld dat ze de achternaam van je zus heeft aangenomen. Die kwam me bekend voor. Vanmorgen schoot me te binnen dat de vrouw van een vriend dezelfde naam heeft en pas overleden is.’

‘Tante Julia,’ leidde Gie snel af.

‘Inderdaad,’ zei Udo.

‘En dan is je vriend oom Mathieu.’

Udo knikte.

‘Dat jij dat gedroomd hebt,’ zei Han, ‘dat is sterk.’

‘Ik kan jullie naar mijn vriend brengen,’ zei Udo.

Roos was bezig met haar ei te eten en zei:

‘Laten we dat doen.’

Ze nam Udo’s hand en trok hem mee naar de deur.

‘Eerst je ei opeten,’ zei hij.

Roos ging weer braaf aan tafel zitten en at gulzig verder.

Niet veel later stond ze aan de deur met de autosleutels benge-
lend in een hand terwijl Gie nog aan zijn kop koffie nipte.

‘Kom nu eindelijk,’ riep ze terwijl iedereen zich klaarmaakte.

‘Roosje, wees geduldig,’ zei Han, ‘we hebben nog de hele dag.’

‘Dat weet ik wel, maar de boeman ligt op de loer.’

Han en Gie trokken een gezicht om haar duidelijk te maken dat
ze niet moest overdrijven.

‘Dan kun je beter de beuman meenemen,’ zei Udo.

‘Breng jij hem?’ vroeg ze, ‘ik zal al in de Fiat stappen.’

Ze had de deur geopend en wilde naar buiten gaan toen Gie
ineens zei:

‘Wacht eens mallerd, we kunnen niet allemaal in onze auto.’

‘Laten we mijn wagen eens buiten rijden,’ stelde Udo voor.

‘Ja, dat is een goed idee,’ zei Roos, ‘waar staat die slee?’

Het was raar dat Roos het woord *slee* gebruikte, alsof ze wist
met welk type auto Udo reed.

‘Maar ik moet de borden en tassen nog afwassen,’ zei Udo.

‘Dat doen we straks wel,’ zei Roos, ‘ik zal je dan helpen.’

‘Oké, volg me,’ zei Udo.

Roos was er al vandoor gegaan toen Han opmerkte:

‘Udo, wie bedoelt Roos met de beuman?’

‘We hebben gisteren deze droomvanger gemaakt en zij heeft
hem de beuman gedoopt.’

Hij nam het ding van het draadje af waarmee het aan het pla-
fond hing en stak het kunstwerk trots in de lucht.

‘Heeft zij dit alleen in elkaar gezet?’ vroeg Gie.

‘Ik heb haar instructies gegeven, maar ze wilde het zelf doen.’

‘Het is ingenieus,’ vond Han.

‘Dat vind ik ook,’ zei Udo, ‘ze is creatief en inventief.’

‘Dit zal wel een of twee boemannen afhouden,’ zei Udo, ‘niet?’

‘Als jij het zegt,’ zei Han.

‘Geef hier, ik zal het ding wel dragen,’ zei Gie.

Gie nam het fragiele mannetje van Udo voorzichtig over en volgde Han de gang in. Udo sloot de deur van zijn appartement af en ging hen voor.

Roos stond aan het einde van de gang op hen te wachten omdat ze niet wist waar de auto van Udo geparkeerd stond.

‘Wees voorzichtig met mijn beuman,’ zei ze.

‘Boe,’ riep Han toen ze vanachter Gie en Udo tevoorschijn sprong.

Roos schrok zo hevig dat ze haar armen begon te zwaaien, waarbij ze de beuman bijna uit Gies handen rukte. Gie kon met een acrobatische sprong net op tijd vermijden dat de beuman op de stenen vloer in duizend stukjes glas uit elkaar spatte.

‘Dat ging nog net goed,’ vond Udo.

Ze volgden hem naar een trap die naar een soort kelder leidde. Het was er heel donker. Toen Udo een onzichtbare knop indrukte, floepte een rij tl-buizen aan. Iedereen was verrukt en slaakte kreetjes van ontzag. Zoiets hadden ze nog nooit gezien.

In de garage stonden alle dingen netjes op orde, maar die waren niet zo interessant als de auto met het witte dak. Zijn bochtige bumpers, wieldoppen, flankversieringen, deurklinken, raamstijlen en zijspiegels waren verchromd. Dubbele koplampen staken uit een verchromde grille en het geheel leek op de bek van een haai. Aan de achterkant staken aan weerskanten reusachtige staartvinnen omhoog. De banden hadden een witte rand.

‘Is dat je eigen auto of eigendom van de abdij?’ vroeg Roos.

‘Ik heb hem in mijn eentje gerestaureerd, want mijn collega-broeders houden niet van auto’s.’

‘Waar zitten die broeders van jou eigenlijk?’ vroeg Gie.

‘Ze zijn op retraite naar Luxemburg Stad. Dit weekeinde heb ik de abdij voor mij alleen.’

‘Heb jij als abt dan geen bezinning nodig?’ vroeg Han.

‘Ik bezin me liever terwijl ik orgel speel.’

‘Ik hoop dat je gezelschap wel apprecieert,’ zei Roos.

‘Heel zeker,’ zei Udo.

Het ontging Han niet dat Udo glimlachte, en dat Roos glunderde. Ze vroeg zich af hoe het met die twee zat, maar een andere vraag drong zich in haar brein op.

‘Waar heb je in godsnaam die mooie auto op de kop getikt?’

‘Hij is van mijn ouders, maar die zijn te oud om nog met een auto rond te rijden.’

Udo deed de poort open, het licht van de stralende zon scheen naar binnen. De stofdeeltjes in de garage maakten een lichtbundel zichtbaar, als een enorm brede jesusstraal. De beuman absorbeerde het licht gretig, hij schitterde en kaatste regenboogachtige stralen terug.

Niemand durfde de auto aan te raken.

‘Wees niet bang, het is niet *Christine*,’ zei Udo, ‘stap in.’

De auto was niet rood maar zwart. Gie noch Han of Roos hadden uitleg nodig omdat ze wisten dat Udo refereerde naar de film van John Carpenter uit 1983, waarin de hoofdrolspeler zich vereenzelvigd met een roodwitte Plymouth Fury uit 1958. Of Roos dat ook wist, wisten ze niet.

Han en Roos zetten zich op de zachte lederen achterbank terwijl Gie zich naast Udo in de comfortabele zetel liet vallen. Hij hield de beuman voor zich uit en hoopte dat hij onderweg geen kramp in zijn arm zou krijgen.

‘Hang hem aan de achteruitkijkspiegel,’ zei Udo.

‘Prima,’ zei Gie.

Hij nam het pluchen hondje van het haakje aan de spiegel en gaf dat aan Udo. Gie hing de beuman in de plaats terwijl Udo het hondje in zijn broekzak stak.

‘Alles in orde achterin?’ vroeg Udo.

‘Rij maar,’ riep Roos.

Er waren geen gordels, dat was naar Roos’ zin. Gie had er liever een omgedaan omdat het ding zijn leven kon redden. Hij had dat aan den lijve ondervonden toen hij met zijn Alfa Gtv over de kop was gegaan. In de hoop dat Udo geen brokkenmaker was, zette hij zich schrap voor de rit naar het dal.

Udo reed stijlvol en op een gezapig tempo de helling af. Ze voelden zich als prins en prinsessen, want de vele wandelaars keken de auto verwonderd na. Niet veel later kwamen ze in Clervaux aan.

‘Zou het geen goed idee zijn om het graf van je tante even te bezoeken?’ vroeg Han.

‘Natuurlijk,’ zei Gie, ‘als Udo daar tijd voor heeft.’

Gie voelde zich beschaamd omdat hij er niet aan gedacht had.

‘Zeker,’ zei Udo.

Roos had op het punt gestaan te protesteren, maar ze deed dat niet omdat Udo zo snel toestemde.

Udo stuurde de auto majestueus naar het kleine kerkhof even buiten het stadje.

De dag voordien waren de mensen die de begrafenis van tante Julia wilden bijwonen, hun auto kwijtgeraakt op een strook langs de hoofdbaan. De rij geparkeerde auto’s had kilometerslang geleken. Nu was er genoeg plaats.

Ze stapten zwijgend uit. Roos was het eerst bij het graf dat niet moeilijk te vinden was vanwege de vele bloemkransen die erop lagen. Ze wist dat ze stil moest zijn en keek zo bedroefd mogelijk terwijl ze haar gevouwen handjes voor haar kruisje hield zoals volwassenen dat deden.

Op het houten kruis was een doodsprentje van de tante met een punaise vastgemaakt. Tot Gies grote verbazing vertoonde haar gezicht veel gelijkenissen met dat van zijn moeder, alleen had ze een ander kapsel. De vrouw was 75 jaar geworden. Een mooie leeftijd, maar zestigplussers zouden zeggen dat ze veel te jong was gestorven.

‘Ze is in hetzelfde jaar geboren als mijn moeder,’ zei Gie.

Hij dacht: *Ze hadden een tweeling kunnen zijn.*

‘Zullen we verder gaan?’ vroeg Udo.

‘Laten we dat doen,’ zei Gie.

Roos huppelde aan Hans hand mee naar de auto, samen zongen ze een liedje dat Gie niet kende. Ze verlieten het kerkhof vrolijker dan toen ze aankwamen.

In plaats van het centrum in te rijden, stuurde Udo zijn slee de weg naar Munshausen op. Gie voelde zich een rechtgeaarde co-driver uit de zestiger jaren van de vorige eeuw. De naam van het dorp deed hem aan baron von Münchhausen denken, een personage uit een fantastische roman waarnaar ook een syndroom was genoemd. Als hij het zich goed kon herinneren, ging het over mensen die zich in ziekenhuizen lieten opnemen en zonder reden operaties ondergingen.

‘Woonde tante Julia niet in Clervaux?’ vroeg Gie.

‘Het is niet ver meer,’ zei Udo, ‘het huis van Mathieu staat langs deze weg, enkele kilometers verderop.’

De slechte asfaltweg kronkelde zich door het landschap als een adder in hoog gras.

Een minuut later sloeg Udo rechtsaf en reed de oprit van een statig huis op. Het was in een opvallende kleur geschilderd.

‘Welke idioot schildert zijn huis lichtblauw?’

‘Foei Roos,’ zei Han, ‘ik geef toe dat het een vreemde kleur is om je huis te schilderen, maar daarom mag je de oom van je papa nog geen idioot noemen.’

Udo lachte ingetogen maar hoorbaar. Gie keek opzij naar zijn chauffeur en vroeg:

‘Vind jij dat om te lachen? Ik zou het anders verwacht hebben van de overste van de abdij van Clervaux.’

Gies glimlach maakte hem duidelijk dat hij niet echt kwaad was en Udo zei gemaakt onderdanig:

‘Sorry.’

Gie had zijn oom Mathieu vijftien jaar eerder voor het laatst gezien tijdens de begrafenismis van diens moeder, Gies grootmoeder, en hij herinnerde zich dat de man nogal stuurs was.

Udo zette de motor stil en stapte uit. Zijn gezelschap volgde hem naar de voordeur.

‘Hadden we niet beter een afspraak gemaakt via de telefoon?’ vroeg Han, ‘misschien is hij niet thuis.’

‘Mathieu verlaat zelden het huis,’ wist Udo.

‘Tot tante Julia stierf,’ merkte Roos op, ‘nu moet Mathieu voor zijn eigen potje zorgen.’

‘Hij is rijk genoeg om een meid te houden,’ zei Udo.

Gie belde aan.

Het duurde een hele tijd eer er gestommel te horen was. De deur ging eindelijk open en een sjofele man verscheen in de deuropening. Gie herkende zijn oom nauwelijks.

Zijn gezicht zag er verformfaaid uit. Zijn ogen waren rooddoorlopen en het weinige haar dat hij normaal van opzij over zijn kale schedel kamde, hing als een sliert naar beneden. Hij droeg een bruine trainingsbroek met gele strepen en een tekening van een springende poema erop genaaid, een oranje T-shirt met wijde halsuitsnijding en daaroverheen een groen joggingvest met rits en kapje. Het was helemaal niet de kledij van een man ver in de zestig.

Hij vroeg iets in het Letzeburgesch, een Duits dialect én de officiële taal in het hertogdom. Gie begreep er geen snars van en vroeg aan Udo:

‘Neem jij het woord?’

‘Met plezier.’

Udo legde uit waarvoor ze kwamen, en zijn vriend nodigde hen uit binnen te komen. Udo liep door, maar Mathieu bleef staan met de deurknop in de linkerhand, de andere hand stak hij naar Gie uit.

Gie gaf hem een hand en zei:

‘Gutentag.’

‘Bonjour,’ zei zijn oom.

Op het internet had Gie ergens gelezen dat de ambtenarij in het Groothertogdom het Frans gebruikte terwijl de pers het Duits als schrijftaal had.

Gie liep door en Mathieu schudde de hand met Han.

‘Bien venu,’ zei hij.

Mathieu leek te schrikken toen hij Roos zag staan. Het meisje stak haar handje uit, en dat verdween helemaal in de grote hand van de man.

‘Et toi, tu t’appelles comment?’ vroeg Mathieu.

‘Je m’appelle Roos.’

‘Un bon nom pour une belle fille.’

‘Comme la fleur,’ legde Roos uit.

‘Tu es une belle fleur.’

Hij leek door haar gecharmeerd te zijn. Had hij haar het optreden in de kerk al vergeven?

‘Merci monsieur.’

Mathieu sloot de deur en ging iedereen voor door een lange donkere gang.

‘Zoals ik al zei,’ fluisterde Roos in Hans oor, ‘die man is niet wijs.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Hij heeft een bruine slof van Scapa aan en aan de andere voet zit een nep-Burberry versie.’

Giechelend volgden ze Gie. Hij keek achterom en wist niet waarom ze lachten. Niemand had eraan gedacht de beuman uit de auto mee te nemen.

Mathieu nodigde hen uit in de grote veranda achteraan te gaan zitten. Daar stonden minstens tien rotanstoelen rond een ovale tafel. Hij vroeg als een volleerde gastheer of ze iets te drinken wilden.

Niet veel later zette hij de drankjes voor hen op tafel neer. De voertaal aan tafel was Frans. Dat was goed, want iedereen kende de taal voldoende om mee te kunnen praten.

Gie vroeg naar tante Julia en Mathieu vertelde over haar harde leven als moeder. Zij had zeven kinderen op de wereld gezet. Die hadden gestudeerd en hadden allemaal goede banen in grote bedrijven gevonden. Ze waren over de wereld uitgezwermd, hij had er nog weinig last van. Slechts drie van de zeven hadden het nodig gevonden naar de begrafenis van hun moeder te komen.

Toen Gie opperde dat zijn moeder een tweelingzus van tante Julia kon zijn, vertelde Mathieu dat zijn vrouw de halfzus van Gies moeder was. Blijkbaar had zijn grootvader op twee paarden gewed en waren ze toevallig in hetzelfde jaar geboren.

Toen Mathieu opmerkte dat Roos veel gelijkenis vertoonde met het meisje dat de mis had verstoord, kon Gie niets anders doen dan zich te verontschuldigen. Roos stond erop dat over te doen en de man accepteerde haar excuses. Toen ze vroeg wie het meisje was dat had voorgebeden, bleek dat zij het jongste dochtertje was van een van de jongens van zijn broer die in Neuerburg woonde. Hij was zelfs bereid hen het adres te geven.

Roos vroeg in haar beste Frans of ze naar de wc mocht. Mathieu toonde haar de weg, waarna hij naar zijn bezoekers terugkeerde.

Roos deed haar plasje, spoelde de wc door, waste haar handjes en deed het licht uit in het kleinste kamertje van het huis. Haar nieuwsgierigheid stak de kop op en ze besloot een kijkje te nemen in de andere kamers.

Ze doorliep de modern ingerichte woonkamer en piepte binnen in de gezellige keuken. Op weg naar een volgende kamer meende ze een rommelend geluid te horen. In de kamer met het grote houten bureau was niemand te bespeuren. Er waren ook geen deuren waar iemand langs kon ontsnappen, en geen kasten waar iemand zich kon verstoppen.

Roos keek voor alle zekerheid onder het bureau of de boeman daar niet zat. Niets of niemand. Ze zette zich gerustgesteld op de grote stoel en duwde zich van het bureau af om de stoel te laten draaien. Na enkele omwentelingen voelde ze zich draaiërig en ze verplaatste haar aandacht naar het zwarte computerscherm op het bureau. Toen ze de muis aanraakte, floepte het scherm aan en kwam er een foto tevoorschijn.

‘Qu’est-ce que tu fais ici?’

Roos schrok alsof de boeman achter haar stond, maar het was slechts Mathieu.

‘Je m’ennuyait et je croyais entendre un bruit dans cette chambre.’

‘Tu n’as rien à voir ici,’ zei Mathieu.

Hij trok haar bij haar tenger armpje uit de stoel en sleurde haar achter zich aan naar de veranda. Daar maakte hij Han en Gie duidelijk dat ze beter op hun kind moesten passen. Udo verontschuldigde zich voor alles en bedankte hem. Zij spraken af om nog eens een pintje te gaan pakken in het dorp.

Gie nam snel afscheid van zijn oom met een hoofdknik en:

‘Bonne journée.’

Han duwde Roos voor zich uit.

‘Ik heb niets gedaan, ik ben enkel in een stoel achter een bureau gaan zitten, dat is alles,’ zei Roos.

‘Het is niet erg,’ zei Han, ‘kom, we weten genoeg.’

De malle oom van Gie liet hen uit, allerlei verwensingen in het Letzeburgesch grommelend. Hij sloeg de deur achter hen dicht alsof hij genoeg had van alle bezoekers die hun innige deelneming kenbaar kwamen maken.

Udo haastte zich naar zijn auto, stapte in en startte de motor. Nadat de leden van zijn geweldige gezelschap de deuren hadden dichtgeslagen, gaf hij gas. De auto stooft met spinnende achterwielen in zijn achteruit van de oprit af. Gelukkig was er geen verkeer zodat Udo zonder een ongeluk te veroorzaken de hoofdweg op kon rijden.

Gie keek opzij naar Udo en zei:

‘Ik ben blij dat onze beuman als een geluksbrenger werkt.’

De glas-in-lood dromenvanger van Roos bengelde aan zijn draadje heen en weer en de zon deed het mannetje schitteren als tien diamanten op een witgouden ring.

Udo trok een verontschuldigende blik en concentreerde zich op de weg.

‘Hoe ver ligt Neuerburg hiervandaan?’ vroeg Roos.

‘Shit,’ zei Udo in plaats van te antwoorden.

‘En dat voor een abt,’ zei Gie.

‘Sorry, we rijden in de richting van Clervaux, en dat is de verkeerde kant.’

Hij keerde de grote auto op de oprit van een herenhuis en reed vlot over de kronkelende weg van Clervaux naar Munshausen.

‘Neuerburg, here we come,’ riep hij, misschien om zijn strijdvvaardigheid op de anderen over te brengen.

Omdat Udo lachte, lachte Gie. Toen Han de mannen voorin hoorde schaterlachen, kon zij haar lachspieren niet meer bedwingen. Alleen Roos voelde het absurde van de situatie niet aan en bleef stilletjes voor zich uitkijken.

Toen ze bij een kruispunt aankwamen, vroeg Udo aan Gie:

‘Wil je de wegenkaart eens uit het handschoenenkastje nemen en de kortste weg zoeken?’

‘Natuurlijk.’

Op het kruispunt liet Udo de auto tot stilstand komen. Hij parkeerde zich niet maar bleef op de weg staan omdat er bijna geen verkeer was.

Toen Gie de kaart eindelijk had opgevouwen, zocht hij samen met Udo de weg naar Neuerburg.

‘We kunnen naar de E421 rijden en daar de weg naar Dasburg nemen,’ zei Udo.

‘Dat lijkt me een goed idee,’ zei Gie, ‘en daarna volgen we Presheid, Sevenig, Karlshausen en Leimbach. Roos en Han, willen jullie dat voor mij onthouden?’

‘Geen denken aan,’ zei Han.

‘Jij bent de copiloot,’ zei Roos.

‘Oké, het is al goed,’ zei Gie.

Ze reden verder. Niemand lette op de beuman die hevig heen en weer zwierde, alsof hij hen voor aankomend onheil wilde waarschuwen.

Het was een heel karwei voor Udo om de grote slee over de bochtige wegen te sturen. Hij had echter veel aan Gie die zijn beste beentje als co-driver voorzette.

Han en Roos zaten op de achterbank en deden een spelletje: om het meeste paarden in de wei tellen. Toen bleek dat er alleen koeien te zien waren, schakelden ze over op een ander spelletje.

‘Ik zeg *paard* en jij moet met de laatste letter een ander dier noemen,’ zei Roos.

‘Oké, ik zeg *das*.’

‘Slang,’ zei Roos.

Han hoefde niet lang na te denken en zei:

‘Gier.’

Roos reageerde onmiddellijk met:

‘Rat.’

‘Tjiftjaf,’ zei Han niet veel later.

‘Wat is dat?’ vroeg Roos.

‘Dat is een vogel, maar ik denk dat ik er nooit een gezien heb.’

‘Ik heb er nog nooit van gehoord.’

Dat was opmerkelijk voor een kind zoals Roos, want ze wist veel meer dan de kinderen van haar leeftijd.

‘Lees *De toornige tjiftjaf*, een verhaal van Suske & Wiske,’ zei Han.

‘Oké, dat zal ik doen.’

Toen Gie en Han gingen samenwonen, hadden ze hun Suske & Wiske-strips bij elkaar gelegd en de dubbele boekjes tweedehands verkocht aan de stripwinkeluitbater.

‘Dan moet je nu verder gaan met de f,’ zei Han.

‘Laat me eens denken,’ zei Roos, ‘wat denk je van *fuut*.’

‘Prima, dan zeg ik *tijger*.’

Roos dacht lang na en gaf uiteindelijk met tegenzin toe:

‘Ik kan geen dier met een r bedenken.’

Udo had even een vrij moment om te reageren op wat achter zijn rug gebeurde en zei:

‘Reuzenpanda.’

‘Nee Udo, dat telt niet,’ zei Roos.

‘Ik weet er wel een paar,’ zei Han, ‘zal ik je helpen?’

‘Ik denk niet dat er nog zijn.’

‘Jawel, bijvoorbeeld ratelslang.’

Han zag aan Roos’ gezicht dat ze het spijtig vond dat ze niet aan dat dier had gedacht.

‘Oké.’

‘En ik heb er nog een,’ zei Han, ‘roodborstje.’

‘Oké, het is al goed.’

Gie wilde het laatste woord hebben en zei:

‘Ik zal eindigen waar jullie begonnen zijn. Wat denken jullie van *raspaard*?’

Zijn gezelschap nam dat woord aan.

Niet veel later riep Udo naar links wijzend:

‘Kijk, een reiger.’

De grote vogel vloog net op uit een vijver waar hij vissen had bespied.

‘Udo, ik roep jou uit tot winnaar van de Luxemburgse Woordspelen,’ zei Roos.

‘Wat heb ik gewonnen?’ vroeg hij.

‘Een zoen van mij,’ zei ze.

Ze boog over de rugleuning van de voorbank en gaf hem een klinkende kus op zijn rechterwang.

‘Oh, die was nat,’ zei Udo.

‘Je hebt hem verdiend,’ zei Roos.

‘Wat moeten je ouders hier wel van denken?’ vroeg Udo.

‘Zij hebben enkel het beste met mij voor en ze weten dat jij me geen kwaad doet.’

‘Dat is waar,’ zei Udo.

Han vond het opmerkelijk dat de twee zo goed met elkaar overweg konden. Gie keek achterom naar Han, en zij zag aan zijn fronssende wenkbrauwen dat hij het maar raar vond.

De 23 kilometer naar Neuerburg legden ze in iets meer dan een halfuur af. Alleen jammer dat een bui de mooie Plymouth Fury nat had gemaakt.

Ze parkeerden de wagen op een klein parkeerterrein langs de rivier de Enz en liepen te voet naar het centrum. Smalle en steile kasseistraatjes met huisgevels in piekfijne staat nodigden hen uit op onderzoek uit te gaan. De pas gevallen regen had de kasseien glibberig gemaakt, maar de zon was achter de wolken tevoorschijn gekomen en haar stralen droogden de wegen snel op. De straten wagen bijna leeg. Het was 10u10 en wellicht lagen de meeste toeristen in bed of genoten van hun laat ontbijt.

Ze liepen door de middeleeuwse deuropening van de Poorttoren die naast de parochiekerk stond. Volgens een tekst aan de muur was de klokkentoren een overblijfsel van de ommuring uit de zestiende eeuw. Ooit diende hij als brandwachtoren, nu kon je er vanaf de top uitkijken over de stadskern.

Ze lieten de toren links liggen en liepen naar de marktplaats. Roos nam een voorsprong en ging voor een bord naast een bushokje staan. Een oude man met een kleine witte hond aan de leiband liep aan haar voorbij. Toen Roos hem opmerkte, liep ze naar hem toe.

Udo, Han en Gie waren ondertussen dichterbij gekomen en hoorden Roos aan de man vragen:

‘Haben sie etwas mit für den Hund?’

Gie herinnerde zich een *verborgen-camera-uitzending* waarin een politiemann aan mensen zonder hond vroeg of ze een zakje bij hadden om de hondenpoep op te ruimen.

De man keek haar een moment lang streng aan en zei toen vriendelijk:

‘Nein, mein Hund scheißt nicht.’

De man bulderde van het lachen en liep verder zonder om te kijken.

Ze mochten niet vergeten dat ze op zoek waren naar het jongste dochtertje van een van de zonen van de broer van oom Mathieu die in Neuerburg woonde.

‘Je had die man beter gevraagd waar je vermeende tweelingzus woont,’ zei Gie.

‘Ik zal het aan die vrouw vragen.’

Ze wees een oudere vrouw aan die met een boodschappentas sjouwde.

‘Ja, die zal het wel weten,’ zei Gie, ‘ken je het adres nog?’

Roos knikte en rende naar de vrouw.

Han, Gie en Udo keken toe hoe Roos de vrouw ondervroeg. De passante wees in de lucht, maar niemand kon daar iets van maken.

Niet veel later kwam Roos terug en zei hijgend:

‘Die broer van je oom woont in het kasteel op de heuvel.’

‘Dan hebben we een hele beklimming voor de boeg,’ zei Gie.

Ze vatten de wandeling naar het kasteel met goede moed aan. In karavaan ging het hogerop. Er was weinig verkeer en Roos liep op het trottoir als een stadsgids voorop. Udo had het af en toe moeilijk met de steile beklimming. Hij zuchtte en pufte, maar het lukte hem en daar was hij blij om.

Drie jongens van Roos’ leeftijd speelden voetbal op een terrein dat ooit als parkeerplaats had gediend.

‘Ik ga vriendschap sluiten met die jongens,’ zei Roos.

‘Nee, dat doe je niet,’ zei Han op strenge toon.

‘Vind je niet dat ze er leuk uitzien?’

Waarschijnlijk hadden ze allemaal schone kleren gedragen toen ze er aankwamen, maar door het voetbalspel zaten ze nu onder de modder. Hun ouders zouden gegarandeerd kijken.

‘Je gaat je kledje vuil maken liefje, dat wil ik niet.’

Roos legde zich snel bij de wil van haar mama neer en vervolgde de wandeling.

Een smal pad leidde omhoog, naar een plek waar ze het kasteel in vol ornaat zagen staan. Het had minstens drie verdiepingen, een leiendak met leuke dakkapelletjes, een erker, en aan de zijkant een beige, bepleisterde toren met spits dak. De klimopplanten zochten zich over de gevel een weg naar boven.

Voor de ingang stond een aantal auto's geparkeerd. Blijkbaar kon je met de auto tot aan de ingang van het kasteel rijden. Vanachter de ommuring zagen ze het mooie stadje in het dal liggen. Gie haalde zijn fototoestel boven en zijn gezelschap wilde maar graag voor hem poseren.

De houten boogpoort was gesloten, maar een deurtje in de poort stond uitnodigend open. Udo en Han volgden Roos door de opening. Gie bleef achter om een foto te maken van een soort kapel in een nis van de metersdikke muur, met bovenop een kruisbeeld van minstens twee meter hoog.

Volgens een bericht op de deur stamden de grondvesten van het kasteel uit de twaalfde eeuw. Adellijke families zoals het geslacht Neuerburger hadden in het ridderslot gewoond. De vestingmuren waren er niet meer omdat Franse troepen ze in 1692 hadden opgeblazen. De vroegere ridderzaal, nu een kapel, en de binnenplaats met de ruïnes van een ouder gedeelte waren te bezichtigen, de rest van het kasteel was niet voor bezoekers toegankelijk.

Gie wilde net over de drempel van de deuropening stappen toen zijn gezelschap uit de tweede deur links kwam.

‘De kapel kun je overslaan,’ zei Han, ‘daar is niets te zien.’

‘Daar moet je niets zien,’ zei Udo, ‘daar kun je enkel God voelen als je ervoor openstaat.’

‘Ik voel God ook in de openlucht,’ zei Gie.

Roos verdween uit het zicht in een soort nis met een boogvorm. Han en Gie liepen over de binnenplaats en keken hun ogen uit naar de abstracte kunstwerken. Ze liepen voorbij een rij picknicktafels, en Gie zag voor zijn geestesoog ridders aanzitten die hun copieuze maaltijd in de buitenlucht tot zich namen.

Niet veel later kwamen ze bij het trapje aan waarlangs Roos uit hun blikveld was verdwenen. Het meisje heette hen welkom in een half ondergrondse ruimte met lange tafels en stoelen. Ze bleven er niet lang omdat op veel plaatsen regenwater van het plafond druppelde.

Enthousiast bekeken ze het oudste gedeelte van het kasteel. De delen die nog overeind stonden, waren gerestaureerd om verder verval tegen te gaan. De eerste verdieping was afgemaakt met een reling in visgraatmotief. De vloer lag bezaaid met reusachtige schaakstukken. Gie begon ze recht te zetten en te verschuiven.

Roos hield haar hoofdje bij de zaak en stelde voor terug naar beneden te gaan om naar het voorleesmeisje te vragen. Iedereen was akkoord.

De eerste deur links achter de houten poort had hen gewaarschuwd met het bordje: PRIVÉ. Ze hadden er niets te zoeken, maar het was de enige toegang tot de bewoners van het kasteel.

Toen Udo het trapje opging, verscheen er vanuit het niets een vrouw met zwarte voorschoot die hen met een eenvoudig vingergebaar diets deed dat ze niet naar binnen mochten.

Udo legde haar uit wat ze kwamen doen, en de vrouw bond in. Ze glimlachte en keek Roos vertederd aan zoals volwassenen dat meestal doen tegenover kinderen.

‘Wat brabbelt ze allemaal,’ vroeg Gie aan Udo.

‘De vrouw zegt dat de familie van de broer van je oom vandaag hier bijeengekomen is. De volwassenen zitten aan tafel en de kinderen spelen buiten. De jongens hebben we al gezien, de meisjes zitten waarschijnlijk in de speeltuin. Die bevindt zich aan de voet van de heuvel.’

‘Danke schön,’ zei Gie tegen de vrouw en maakte aanstalten om de binnenplaats via de kleine deur in de poort te verlaten.

De vrouw zei iets onverstaanbaars en Udo vertaalde het:

‘Ze zegt dat er een groot kind bij is, maar daar moeten we niet van schrikken.’

‘Een groot kind?’ vroeg Han zich af, ‘dat hebben wij ook bij.’

Ze keek Gie verliefd aan, en hij glimlachte fijntjes.

Roos was al door de deuropening naar buiten gerend. Toen Han, Gie en Udo links de asfaltweg op wilden gaan, zagen ze het meisje aan het begin van een wandelpad dat omhoog leidde staan.

‘Volg me,’ zei ze, ‘want hier is iets te bezichtigen.’

De afleiding zou haar goed doen en dus gingen ze akkoord. Ze volgden de wegwijzer: SCHWARZBILDCHEN.

Het pad gaf uit op een open plek in het bos. Aan de rand ervan stond een bizarre constructie: een stenen boom met een houten afdak. In de holte van de boom zat een houten kapelletje met daarin een zwart beeldje achter een glas-in-loodraam.

Roos stond er naar een plakkaat te staren. Toen Han, Gie en Udo dichtbij genoeg waren, hoorden ze haar zeggen:

‘Samengevat kan ik zeggen dat ridder Kuno von Falkenstein hier ooit bescherming zocht. Maria toonde hem deze holle boom en hij hield zich er verborgen toen zijn rivalen hem achternazaten.’

‘Dat is een mooi verhaaltje,’ zei Han.

Udo maakte een kruisteken bij de holle boom en leek zich te bezinnen. Roos deed hem na, en ze zei:

‘Ik doe schietgebedje.’

‘Hier kom ik soms nadenken over hoe de wereld in elkaar zit,’ zei Udo.

‘Volgens mij valt hij helemaal uit elkaar,’ zei Gie.

‘In God geloven betekent ook optimistisch zijn, en geloven in een betere toekomst.’

‘Mij klinkt het Laatste Oordeel anders niet zo vrolijk in de oren,’ zei Gie, ‘naargelang de uitspraak van de Rechter zullen engelen ons naar de hemel of de hel begeleiden.’

‘Als je goed doet in deze wereld ga je gegarandeerd naar de hemel,’ zei Han.

‘Mama gaat naar de hemel, dat weet ik zeker,’ zei Roos.

Ze glimlachte naar Han, dus ze bedoelde haar pleegmoeder. Maar Gie begreep uit haar profetische woorden dat Han niet lang meer te leven had, en hij werd bang.

Han was in de wolken met de uitspraak van haar dochtertje over de hemelvaart van haar moeder. Ze nam het kind van de grond op en knuffelde haar. Udo keek toe en liet zijn stemming amper blijken. Zijn blik was stuurs, er kon geen lachje af. Gie wilde zo snel mogelijk van de enge plek weg en zei:

‘Laten we verder gaan.’

Han zette Roosje neer en nam haar bij de hand vast. Gie liep dezelfde weg die ze gekomen waren maar hield zijn pas in toen Roos riep:

‘Papa, we moeten deze kant op.’

Ze trok zich los van Han en rende weg.

Gie keerde zich om en zag Roos aan het begin van een pad staan dat naar beneden voerde. Udo stond nog steeds voor het kapelletje te dromen.

‘Hoe weet je dat zo zeker?’ vroeg Gie.

‘Omdat ik het bord van de wandelroutes op de marktplaats heb bekeken. Er moet hier ergens een kapel uit het begin van de achttiende eeuw staan, met gegraveerde altaren van een bekende kunstenaar en de grafsteen van een beeldhouwer.’

‘Leidt dat pad daarheen?’ vroeg Gie.

‘Ik denk het, maar ik weet het niet zeker,’ zei Roos.

‘Dit pad gaat niet naar de Kreuzkapel,’ zei Udo plots, ‘dit pad brengt ons naar het dal.’

Udo had zich eindelijk uit zijn catatonie kunnen bevrijden.

‘Ik dacht dat we naar een speeltuin zochten,’ zei Han.

Roos sloeg zich voor het hoofd en zei:

‘Verdomme, dat was ik helemaal vergeten.’

‘Foei Roos, niet vloeken,’ zei Han.

‘Sorry.’

Het meisje ging zo op in de wandeltocht dat ze het belangrijkste vergat: het meisje uit de kerk vinden. Maar Gie en Han wilden niets

liever dan dat Roos onbekommerd speelde en ravotte met haar leeftijdsgenootjes zodat haar verbeelding niet de bovenhand kreeg.

‘Udo, je zegt dat je hier soms komt bidden,’ zei Gie, ‘dan moet je toch weten waar die speeltuin is.’

‘Ik heb geen kinderen om naar de speeltuin te gaan. In deze doolhof van paden weet ik het ook niet meer,’ zei hij.

‘Oké, dan krijgt Roos haar zin,’ zei Gie.

‘Volg me,’ riep het meisje en huppelde als een ree weg.

De volwassenen volgden het kind gedwee. Tot ieders verbazing liep het smalle pad terug naar het kasteel, voorbij een vreemd kunstwerk. Roos raakte erdoor enthousiast.

‘Kijk,’ zei ze, ‘dat is een glijbaan.’

Haar volwassen begeleiders staarden ernaar. Alleen kinderen herkenden er een schuifaf in.

‘Je hebt verdorie gelijk,’ zei Gie.

De regen had de glijbaan zuiver gespoeld. Het metalen ding lag als een kronkelige slang over de steile helling van de heuvel, misschien wel twintig meter lang. Roos’ kleren zouden wel wat te verduren krijgen, maar het leek Han geen reden om haar de rit naar beneden te verbieden.

Roos had zich al in het ding opgehesen. Han stond op het punt zich te bedenken toen een hartverscheurende kreet door het bos weergalmde. Iedereen verstijfde. Het geluid kwam van de voet van de heuvel.

‘Wat was dat?’ vroeg Han zich af.

‘Je bedoelt: wie was dat?’ zei Gie.

‘Ik denk dat er iemand in nood is,’ zei Udo, ‘laten we snel gaan kijken.’

‘Oké, ik ben al weg,’ zei Roos.

Ze duwde zich af en schoof naar beneden.

Gie en Han keken elkaar aan en begrepen dat ze het wilden wagen. Udo vertrok van schrik zijn gezicht en zei:

‘Ik zal wel te voet gaan.’

‘Oké, we zien je beneden,’ zei Gie.

‘Bij leven en welzijn,’ zei Udo.

Gie vond het een vreemde opmerking. Hij had geen tijd om erover na te denken en hielp Han in het komachtige beginstuk van de glijbaan. Ze droeg een oude jeans en had geen schrik om zich vuil te maken omdat Roos de glijbaan al had schoongeveegd. Gie gaf haar een teder kusje en zei:

‘Glijd maar fijn, zoeteke.’

Ze wilde zich afduwen maar bedacht zich en zei:

‘Laten we samen gaan.’

‘Dat is een goed idee,’ zei Gie, ‘als we te snel gaan zal ik onze vaart met mijn voeten afremmen.’

Toen hij klaar zat om zich af te duwen, zei hij tegen Udo:

‘Tot aan de overkant.’

Udo begreep dat Gie de hemel bedoelde. Uiteindelijk zouden ze allemaal daar ooit aankomen, de ene wat eerder dan de andere.

‘Ik zie jullie beneden,’ zei Udo.

Han glimlachte en knipoogde naar hem.

Gie had genoeg fantasie om zich *beneden* als een hel voor te stellen. Hij mocht niet talmen en liet zich samen met Han van Udo wegglijden.

Han schaterde, af en toe slaakte ze een gil van schrik. Hij had haar bij haar buikje vast en stuurde met zijn voeten. De rit duurde nauwelijks vijftien seconden, maar ze waren de moeite waard.

Gie remde en ze kwamen gillend van de pret tot stilstand. Nog zittend keken ze rond en merkten dat ze in een speeltuin waren beland. Van ver weerklonk het geruis van water, als van een waterval.

Roos stond bij een soort schommel. Drie meisjes zaten in een rond, blauw vangnet en schaterden van plezier. Had een van de kinderen zodanig gelachen dat het op een kreet leek?

Er stond een wip en een tweede glijbaan, ook een soort brug waar de kinderen hangend aan een touw van de ene kant naar de andere konden schuiven. Natuurlijk was er een zandbak.

Han en Gie kropen uit de aluminium glijbaan en liepen naar de meisjes. Ze waren niet zo vuil als de voetballende jongens, maar

hun kleedjes kon je niet brandschoon noemen. Bovendien was er geen kind bij dat veel gelijkenis met Roos vertoonde.

Roos liet de schommel, de wip en de glijbaan links liggen. Ze sprak zelfs niet met de kinderen. Ze keek enkel toe.

‘Speel je niet mee?’ vroeg Han.

‘Ze vragen me niet.’

‘Vraag jij het dan zelf,’ zei Gie.

‘Nee, zij moeten dat doen, zo hoort het.’

‘Oké, dan niet,’ zei Gie.

Gie zette zich op een rood bankje. Han controleerde of het proper was en ging naast hem zitten. Gie omarmde haar en samen keken ze toe hoe de kinderen zich amuseerden. Roos leek op iets te wachten, maar op wat?

Plots draaide Roos zich een kwartslag om en wandelde met gestage tred van hen weg, als een robot. Han riep dat ze moest wachten, maar ze luisterde niet.

‘Laten we kijken wat ze van plan is,’ zei Gie.

Han ging akkoord, en samen liepen ze langs de steile flank van de heuvel achter Roos aan. Ze moesten zich reppen om haar bij te houden. Het watergeluid versterkte naarmate ze verder gingen.

Ze naderden een soort park met bankjes en een vijver met eenden. In het midden van de vijver lag een reusachtige kei met bovenop een kunstige vis die uit het water leek te springen en fungeerde als fontein, maar hij veroorzaakte niet het continue geluid van stromend water. Han en Gie spurten achter Roos aan die haar tempo niet liet zakken.

Niet veel verder aanschouwden ze twee heuse watervallen. De Enz stortte zich aan weerskanten vanachter een roze beschilderd huis minstens drie meter in de diepte, waarna de rivier zich hevig kolkend door het heuvellandschap trok. Blijkbaar had het verderop goed geregend, want sommige plekken van het park stonden blank.

Het roze pakhuis telde drie verdiepingen, maar de bomen ervoor waren hoger. Het schouwspel was imposant, het geluid

maakte het plaatje angstaanjagend. Roos staaarde ernaar en leek gefascineerd door de tweelingwatervallen.

Han liet zich door de knieën zakken en keek het meisje aan, maar Roos staaarde dwars door haar heen naar iets wat achter haar lag.

‘Wat scheelt eraan?’ vroeg Han.

Gie ging naast Han en Roos staan en vroeg:

‘Roosje, wat bezielt je?’

‘Ik wed dat in dat huis Fredolien gevangen zit.’

Gegiechel weerklonk achter hen. Han en Gie draaiden zich snel om, maar Roos bleef pal staan. Niet alleen de drie meisjes van de speeltuin waren hen gevolgd, ook de drie jongens die op het parkeerterrein voetbal hadden gespeeld kwamen langzaam dichterbij terwijl Roos met haar rug naar hen gekeerd stond. Han had zelden zoveel vuile kinderen bij elkaar gezien.

Eindelijk draaide ook Roos zich om. Ze keek de meisjes en de jongens een voor een doordringend aan maar zei niets.

Een meisje was dapperder dan de anderen en zei onverwacht in het Nederlands:

‘Dag Roos, je hebt de groeten van Marnix.’

‘Is Marnix hier?’ vroeg Roos.

‘Nee, maar je hebt hem geholpen met zijn puzzel.’

‘Dat is waar,’ zei Han.

‘Heeft hij ondertussen een vrouw gevonden?’ vroeg Gie.

‘Ja, onze juffrouw Anna op school is zijn vriendin.’

‘Mooi,’ zei Roos, ‘hoe heeft hij dat klaargespeeld?’

‘Zijn vriend heeft geholpen.’

‘Wie is zijn vriend?’ vroeg Roos.

‘Dat ben ik,’ weerklonk een stem achter Han en Gie.

Ze draaiden zich om en zagen een bekende man staan. Het grote kind was niemand minder dan de man die deur aan deur wafels had verkocht.

‘Hoe kom jij hier terecht?’ vroeg Han.

‘Ik verkoop wafels over de hele wereld.’

‘Juffrouw Anna organiseert geldinzamelingen voor noodlijdende instellingen over het ganse land,’ zei het dappere meisje.

‘Fijn,’ zei Gie.

De wafelman was blijkbaar niet meer kwaad op hem, hoewel hij hem bijna bont en blauw had geslagen.

‘Ken jij Marnix al lang?’ vroeg Gie hem.

‘Wij zaten samen op school.’

‘Leuk,’ zei Gie.

‘Komen jullie ons helpen Fredolien te vinden?’ vroeg Roos.

‘Ik ken geen Fredolien,’ zei de wafelman, ‘maar ik denk wel dat we je kunnen helpen.’

‘Hoe heet jij?’ vroeg Roos.

‘Mijn naam is Cornelis,’ zei hij, ‘en deze kinderen zullen me assisteren.’

‘Wil je ook met ons spelen?’ vroeg het meisje aan Roos.

‘Graag,’ zei ze.

Ze was opgetogen nu ze in het spel betrokken werd.

De kinderen gingen in een cirkel rond haar staan zonder hun handen in elkaar te slaan en zongen in koor:

‘Iene miene mutte, tien pond grutten, tien pond kaas, iene miene mutte is de baas. Maar jij kunt de baas niet zijn, want je bent nog veel te klein.’

Roos sloot haar ogen, alsof ze een poging deed Fredolien uit het niets te toveren met alleen haar wilskracht. Ze balde haar handen tot vuisten en sperde haar ogen wijd open. Ze schoten vuur.

Han vraagt Gie om de nieuwe horren voor de ramen in de slaapkamer te monteren. Dat kan hij doen, want hij is net klaar met een hoofdstuk voor een nieuw boek. Hij gaat aan de slag, helaas zijn de schroeven te lang en moet hij improviseren.

Han keurt zijn werk af, want hij heeft in een van de ramen een spleetje gelaten dat groot genoeg is om ongedierte toegang tot de slaapkamer te verschaffen. Ze kijft niet, maar wanneer ze merkt dat hij de pas gewassen vensters vuil heeft gemaakt, schiet ze uit haar krammen en maakt ze hem uit voor rotte vis. Hij laat zich niet zomaar beschuldigen en scheldt haar op zijn beurt uit.

Ze verzoenen zich en trekken hun kleren uit in de badkamer, maar ze merken dat onder elk uitgetrokken kledingstuk een ander zit. Zeker weten ze het niet, maar ze vermoeden dat ze in een film-scène vastzitten, net zoals een bekraste elpee telkens hetzelfde stukje muziek afspeelt. Het begint hen te vervelen en daarom vrijen ze met hun kleren nog aan.

Van de hemel naar de kerk is geen grote stap. Ze staan voor het altaar en Gie zegt tegen Han: *Ja*. Ook al is haar niets gevraagd, zij zegt spontaan: *Ja*. Ze mogen tevreden zijn, want niemand in de kerk zegt: *Nee*. De pastoor draagt een volledig paars kleed en heft zijn armen ten hemel op, alsof hij God uitnodigt om mee te vieren.

Niet God maar Roos daalt af. Ze zweeft niet, ze stapt langs de ladder uit haar reusachtige stapelbed. Wanneer ze beneden aankomt, heeft ze een tuil paarse tulpen vast.

Ze draait zich met de rug naar de kerkgangers en gooit het boeket naar achteren omhoog, maar niemand doet moeite om de vallende bloemen op te vangen. Wanneer de eerste tulp neerkomt, valt de duisternis in.

Gie schrikt. Hij heeft Hans hand vast en merkt dat zij ook schrikt. Ze staan aan de rand van de weg. Het is nacht. Een auto

komt aangereden en in het licht van de koplampen zien ze de ravage van wat op een kettingbotsing lijkt. Mensen met gebroken blikken liggen naast de baan en staren naar de melkweg.

De auto rijdt voorbij en zijn licht valt weg. De immense handpalm van de duisternis maakt alles weer onzichtbaar. Ze zien en voelen niets. Alleen hun oren laten signalen van de buitenwereld toe:

‘Iene miene mutte, tien pond grutten, tien pond kaas, iene miene mutte is de baas. Maar jij kunt de baas niet zijn, want je bent nog veel te klein.’

Het was de toverspreuk voor het verbreken van de betovering.

Gie begreep niet goed wat er was gebeurd. Hij lag op zijn rug in het gras, met Han op zijn buik. Hij schudde haar wakker en vroeg:

‘Is alles in orde?’

Han knipperde met haar ogen en vroeg verbaasd:

‘Wat doe ik hier?’

‘Dat vroeg ik me ook al af.’

Ze glimlachte en zei:

‘Jij zou me op andere ideeën kunnen brengen.’

Neus tegen neus lagen ze, maar ook andere delen van hun lichamen raakten elkaar.

‘Ja, in normale omstandigheden zou ik je *pakken*, maar ik weet niet of dat wel een goed idee is.’

‘We hebben geslapen,’ zei Han, ‘maar ik dacht dat ik dagdroomde.’

Ik had hetzelfde gevoel, alsof mijn brein volautomatisch herinneringen oprakelde.’

Han liet zich van hem afrollen en stond op van de grond. Gie probeerde op te staan maar voelde zich misselijk, alsof iemand hem vele keren rond zijn as had gedraaid. Zittend op zijn achterwerk staarde hij in het rond.

De kinderen lagen roerloos op het gras, maar Roos was spoorloos verdwenen. Om een of andere reden sloegen ze niet in paniek.

‘Zet je op dat bankje,’ zei Han, ‘dan controleer ik de kinderen.’
Gie stond krakkemikkig op en hijgde van de inspanning terwijl Han zich over een van de meisjes boog.

‘Haar hartje klopt heel snel,’ zei ze, ‘het lijkt nu te kalmeren.’

‘Zouden we niet beter de 100 bellen?’ vroeg Gie, zittend op het bankje.

Het meisje bewoog haar armen en leek wakker te worden.

‘Heb je ergens pijn?’ vroeg Han.

Het kind schudde haar hoofd.

Links van Gie ging een van de jongens rechtstaan, die vroeg:

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik heb geen idee wat hier gaande is,’ zei Gie.

De jongen hielp zijn kameraad opstaan, vervolgens maakten ze twee meisjes uit hun verdoving wakker. Ze keken verward in het rond en naar elkaar.

Han trok het meisje omhoog. Het kind krabbelde overeind en rende naar de derde jongen die steunend op zijn handen en knieën probeerde op te staan. Niet veel later stond iedereen weer op eigen benen.

Gie vroeg zich af waar Udo was gebleven, want hij was nergens te zien. En waar had de wafelman zich verstopt?

Een van de jongens nam het initiatief om een nieuw spel te beginnen en vroeg:

‘Zullen we verstoppertje spelen?’

Iedereen was akkoord. De kinderen leken zich niets meer te herinneren van wat eerder was gebeurd en zwermden uit. In een oogwenk waren ze van het toneel verdwenen.

Gie schrok nauwelijks toen hij Cornelis vanachter een boom tevoorschijn zag komen.

‘Blijkbaar ben jij niet flauwgevallen,’ zei Gie.

‘Ik heb gezien wat er is gebeurd,’ zei Cornelis, ‘maar ik begrijp het niet.’

‘Wat heb je gezien?’ vroeg Gie.

‘Toen de kinderen begonnen te zingen, kreeg ik een raar gevoel in mijn hoofd. Iemand sprak me aan, maar ik zag niemand.’

‘Nu je het zegt,’ zei Han, ‘dat herinner ik me ook.’

Gie vermoedde dat een onbekende hen had gehypnotiseerd. Hij kon moeilijk geloven dat Roos erachter zat.

‘Wat heb je toen gedaan?’ vroeg Gie.

‘Ik vond het beter me te verschuilen achter die boom,’ zei Cornelis, en hij wees de boom aan.

‘En wat deden de kinderen?’

‘Zij stopten met zingen en stonden wat rond te kijken.’

Cornelis vertelde niet spontaan verder en wachtte op de volgende vraag. Gie kon zich voorstellen dat Cornelis die dwarse manier leuker vond en gaf eraan toe.

‘Vertel verder, we hebben geen tijd te verliezen.’

‘Dan maken we tijd,’ zei Cornelis.

‘Eet ondertussen een wafel,’ zei Gie.

Cornelis hoorde niet wat Gie zei en vertelde verder:

‘De kinderen wankelden op hun benen. Niet veel later zegen ze bijna synchroon naar de grond, waar ze roerloos bleven liggen.’

Gie dacht: *Voor een idioot kan hij zich prima uitdrukken.*

‘En wat gebeurde er met Gie en mij?’ vroeg Han.

Cornelis aarzelde even en zei toen verlegen:

‘Jullie vrijden.’

‘Vrijden wij?’ vroeg Han.

‘Ja,’ zei Cornelis.

Hij glimlachte dom, allicht de enige manier waarop hij dat kon. Wat de man van vrijen wist, beperkte zich wellicht tot een kuis kusje op de mond of een stevige knuffel.

‘Ik ben meer gewend dan je denkt,’ zei Cornelis.

Hij keek Gie geringschattend aan.

Gie was vergeten dat de man gedachten kon lezen.

‘Ik geloof er niets van,’ zei hij, ‘dat verzin je.’

‘Dat kan ook,’ zei Cornelis.

‘Vertel verder,’ zei Gie.

Hij probeerde niets kwaads over de man te denken, want het was al moeilijk om helemaal niets te denken.

Han kon absoluut niet tegen getreuzel en zei:

‘Maak eens wat voort, misschien heeft Roosje hulp nodig.’

‘Ik heb alle tijd van de wereld,’ zei Cornelis, ‘probeer mijn zienswijze en houding tegenover de tijd eens uit en je zult merken dat het leven veel mooier is dan het lijkt.’

‘Oké,’ gaf Gie toe, ‘vertel het nu eindelijk.’

‘Ik zal er geen boek over schrijven, als het dat is wat je wilt.’

‘Prima,’ zei Gie.

‘Ik smeer geen flutverhaal over driehonderd bladzijden uit zoals jij dat doet.’

‘Pas op of ik schrijf *betweter* op je voorhoofd,’ zei Gie.

De idioot glimlachte, en Gie begreep dat hij hem weer aan zijn kant had gekregen.

‘Vertel,’ stelde Han voorzichtig voor.

‘Oké, waar was ik ook alweer?’

‘De kinderen vielen flauw behalve Roos,’ zei Gie.

‘Juist, toen kwam een man uit het niets. Hij ging met zijn rug voor het meisje staan en bukte zich om haar toe te laten op zijn rug te kruipen. Dat deed ze.’

Gie had de indruk dat Cornelis deed alsof hij de onbekende niet kende.

‘Ik kende die man absoluut niet,’ zei Cornelis.

‘Oké,’ gaf Gie toe.

Hij zweeg om Cornelis de kans te geven verder te vertellen, maar Cornelis grijsde en wachtte de volgende vraag af.

‘Hoe zag die man eruit?’

‘Normaal,’ zei Cornelis.

Gie hield zijn lach in. Een idioot wil zich net zo van de normale mensen onderscheiden als normale mensen dat doen voor mensen zoals hij. Tot zijn verwondering reageerde Cornelis niet op die gedachte, daarom vroeg hij verder:

‘Kun je geen betere beschrijving geven? Was hij oud of jong?’

‘Ertussenin,’ zei Cornelis.

‘Zoals ik?’ vroeg Gie.

‘Ja, misschien iets ouder. Hij had een bruine, korte baard en haar tot op zijn schouders.’

Eindelijk gaf Cornelis een nauwkeurigere beschrijving. Gie wist genoeg om de man die Roos had ontvoerd te kunnen identificeren als Udo. Ze hadden afscheid van hem genomen aan het begin van de glijbaan, daarna was hij spoorloos verdwenen.

‘Wat is die kerel met Roos van plan?’ vroeg Gie zich af.

Gie kon zich niet voorstellen dat Udo een vlieg kwaad zou doen. En Roos had een volwassen karakter met goede en slechte kantjes, maar ze zou anderen nooit leed berokkenen.

‘Bedoel je Udo?’ vroeg Han.

Ze had 1 bij 1 opgeteld en was tot dezelfde bevinding gekomen.

‘Kennen jullie Udo?’ vroeg Cornelis.

‘Ja, dat is de abt van de abdij van Clervaux,’ zei Gie.

‘Dat wist ik niet.’

Gie geloofde hem niet omdat zijn gezicht hem verried, maar hij wilde hem er niet mee confronteren.

Een reactie op zijn gedachte bleef ook nu uit.

‘Waar zijn ze heen gegaan?’ vroeg Gie.

‘Ze zijn naar het roze pakhuis gelopen.’

Gie liet zijn blik over het huis en de watervallen gaan. Tot zijn grote verbazing zag hij drie dode kauwen aan hun pootjes aan een koord hangen dat tussen het linker witte gebouw en het roze pakhuis was gespannen; ze bengelden in de zucht die het vallende water veroorzaakte.

In de mening dat Cornelis even niet zijn gedachten had opgevangen, vroeg hij:

‘Hoe zijn ze over het water geraakt?’

‘Ze zijn erover gelopen,’ zei Cornelis.

‘Je bent gek,’ zei Gie.

‘Sommige mensen zeggen dat ik dat ben. Ik vind van niet.’

‘Ik vind van mezelf dat ik gek ben,’ zei Gie, ‘en anderen vinden dat ook.’

Han glimlachte, maar in haar gezichtsuitdrukking scheen vooral ongeduld door. Haar meisje was misschien in gevaar terwijl ze stonden te raaskallen met een idioot.

‘Laten we snel in dat pakhuis gaan kijken,’ zei ze.

‘Dat lijkt me een goed idee,’ zei Gie.

‘En wat doe ik?’ vroeg Cornelis.

‘Jij blijft op je post en houdt de wacht,’ zei Gie.

Gie dacht daarbij: *Dan zijn we van je verlost.*

‘Duiven heb ik niet gelost,’ zei Cornelis.

Blijkbaar ging er af en toe iets verkeerd in het lezen van ander-mans gedachten.

Han nam het initiatief en zocht een weg naar de voorkant van het pakhuis. Gie strompelde achter haar aan en dacht aan Roosje. Gie herinnerde zich klaar en duidelijk de dag dat Roos voor het eerst bij hen logeerde, toen haar ouders nog leefden. Ze was vier of vijf, en Gie moest haar een verhaaltje vertellen. Toen hij daarmee klaar was en het nachtlampje uitdeed, lichtte een ware sterrenhemel in de kamer op. Han had eerder die dag de muren en het plafond voorzien van fluorescerende sterren. Het tafereel ontlokte Roos een zin die hem bijna had doen wenen van blijdschap: *Nu ben ik in de hemel.*

Een andere keer zaten ze aan tafel buiten op de koer bij oma in Schakkebroek. Omdat het te warm was in haar jeans, mocht Han een lichtblauw kleedje met witte bloemen van haar moeder lenen; oma had het in 1968 gedragen toen ze zwanger was van Han. Gie kon zijn ogen niet van Han afhouden en vond het jammer dat hij zich niet even samen met haar in de voorkamer kon terugtrekken om haar op gepaste manier te bedanken voor de moeite die ze deed om voor hem er altijd zo mooi uit te zien.

Han tekende met geel krijt een route op de plavuizen uit en Roosje moest die met haar fietsje volgen. Ze had plezier en ze reed ronde na ronde om de tafel heen. Iedereen spoorde haar aan om sneller te rijden, maar ze vergaten dat de koer licht hellend is en verraderlijk kan zijn. Tuur had bij het rolschaatsen de nadelen ervan al aan den lijve ondervonden.

Gie zag het onheil aankomen. Ze reed te hard om de tafel op tijd te kunnen ronden en had zoveel vaart dat haar fietsje over het linker steunwiel kipte. Ze viel maar stond opmerkelijk snel weer van de grond op. Haar huilbui betekende echter dat ze zich pijn had gedaan.

Oma rende naar het kind en trok haar bloesje omhoog. De linkerkant van haar rug en haar linkerarm waren geschaafd, en daar moest natuurlijk een zalfje op. Het aanbrengen van de zalf had veel

voeten in de aarde, maar een lekker ijsje deed wonderen. Binnen de kortste keren was Roos het euvel vergeten. De fiets liet ze links liggen omdat frisbeeën met Han haar veel veiliger leek.

Toen verscheen Tuur op het toneel. Hij had binnen op de spelcomputer gespeeld, en na die virtuele beweging had hij nood aan een echte belevenis. Uit onderzoek was gebleken dat de hersenen van op computer spelende kinderen zich minder goed ontwikkelden en Gie vervloekte hun ouders voor hun lakse houding.

Tuur zag het fietsje onbeheerd staan en sprong erop. In plaats van het met gele krijtlijnen afgebakende parcours te volgen reed hij Han bijna over de tenen. Woedend riep ze dat hij wat verder weg moest gaan fietsen. Dat deed hij, maar zo kwam hij wel in de buurt van Roos.

Han wierp de frisbee en Roos deed alle moeite om hem te pakken. Toen Tuur voorbijfietste, struikelde ze over het rechter steunwielletje van de fiets. Ze viel op haar knieën en de frisbee knalde tegen Tuurs hoofd. Het was hilarisch: twee kinderen die huilden als een baby en Han die de sirene van een ambulance nadeed en uitrukte voor de twee gekwetsten.

Oma kon de kinderen kalmeren. Het duurde niet lang of ze zaten naast elkaar in de zetel voor de tv. Roos keek toe hoe Tuur zich in de virtuele wereld van een Conan-achtige figuur begaf en mensen à volonté doodde. Eind goed al goed.

Gie volgde Han op de hielen, maar hij had geen idee waar ze heen ging. Hij vroeg zich af of ze het laatste puzzelstukje van een levens-echte puzzel zochten. Daarmee maakte hij nog een herinnering van zijn hersenpan los, die keer dat hij een puzzel wilde stofzuigen omdat Han zich ergerde aan de stofrestanten. Han waarschuwde hem voor de zuigkracht, maar voor ze het beseften had de stofzuigerbuis al een deel van de puzzel opgezogen. Hij had op de oprit de stofzuigerzak helemaal leeg gemaakt en alle ontbrekende stukjes teruggevonden.

Gie had de indruk niets in de hand te hebben. Het gebeurde allemaal rondom hem, de pionnen op zijn schaakbord bewogen naar eigen wil. Zo moest God zich ook voelen, met een heleboel boodschappers die er maar een boeltje van maakten. Aan de ene kant omringden hem goede geesten die desnoods voor zijn leven of voor dat van anderen zouden vechten. Aan de andere kant waren er geesten die hem verleidden om slechte dingen te doen. Was Roos een boodschapper van de Duivel of van God?

Hij volgde Han als een zombie naar de voordeur van het roze pakhuis waar Udo en Roos heen waren gelopen. Ze wees naar een viertal krenge die aan koordjes aan de gevel hingen, vermoedelijk kauwen. Han hield er niet van dat hij haar op dode beesten langs de weg wees en nu deed ze het zelf.

‘Willen de bewoners ons daarmee afschrikken?’ vroeg hij.

‘Dat zal niet lukken,’ zei Han.

Ze klonk vastberaden.

Te oordelen naar het spinrag was de glazen voordeur al een hele tijd niet meer gebruikt. Er was geen beweging achter de ramen te bespeuren en geluiden in het huis kwamen niet tot hen door. Op een ingemetselde steen stond: GALERIE D'ART UDO ET LES IDIOTS.

‘Udo telt zich blijkbaar bij de idioten,’ zei Gie.

‘Grote kans dat hij met Roos hier naar binnen is gegaan,’ zei Han en klopte aan omdat er geen bel was.

Ze wachtten een minuut, maar niemand kwam opdagen.

Ergens weerklonk muziek.

‘Hoor je dat ook?’ vroeg Gie.

‘Dat kabaal lijkt uit het pakhuis te komen.’

‘Dat is Tiësto.’

Gies muziekfavorieten waren Tangerine Dream en Tiësto. Han hield er niet van, ze hoorde liever moderne muziek op de radio.

De voordeur had geen klink, dus ze moesten een andere weg naar binnen zoeken.

‘Daar staat een venster open,’ zei Han.

Ze liepen samen tot bij het raam.

‘Zullen we dat als een open deur beschouwen?’ vroeg Gie.

‘Dat is inbraak.’

‘Ik zie geen andere mogelijkheid. Roos is misschien in gevaar en we moeten snel handelen.’

‘Oké, als jij het durft, volg ik.’

Vanaf de straat was de gelijkvloerse verdieping onzichtbaar voor passanten vanwege de manshoge haag, maar de vensterlatei was voor Han te hoog om er gemakkelijk op te kunnen klimmen. Gie ging daarom met zijn rug tegen de muur staan, klonk zijn handen in elkaar en gaf Han de mogelijkheid om ze als opstapje te gebruiken. Op die manier lukte het haar op de vensterlatei te klimmen en door de vensteropening naar binnen te springen.

‘Alles oké,’ riep Han niet veel later.

Gie trok zich aan de vensterlatei omhoog en klom erop. Op hetzelfde moment dat hij naar binnen sprong, hief Tiësto hoog boven hen het volgende nummer aan van zijn favoriete album *Elements of life*.

De ruimte waarin hij terechtkwam was vierkant en besloeg de volledige gelijkvloerse verdieping. De muren en het plafond van de expositieruimte waren zwart geschilderd en zonder versieringen. De houten parketvloer was donker gebeitst, in elke muur zaten drie smalle vensters.

Op een zwart tapijt zonder motief stond een immense ronde tafel met misschien wel 40 stoelen eromheen. Staand of gemakkelijk zittend op een stoel kon je een groot aantal puzzelballen in allerlei groottes en bedrukt met uiteenlopende onderwerpen bewonderen. De luster boven de tafel bestond uit matglazen bollen met vergulde barsten, een waar kunstwerk.

‘Ik vind het gek,’ fluisterde Han, ‘maar dit is een leuke kamer.’

Ondanks de kleurrijke puzzelballen op de tafel gaf de duistere ruimte Gie de kriebels. Het daglicht dat naar binnen viel, weerkaatste nauwelijks terug op het zwarte meubilair.

Hij keek rond en merkte een deur op.

‘Laten we die deur eens uitproberen,’ zei hij.

Ze liepen erheen.

De deur gaf uit op een trap. Bij het openen ervan weerklonk de muziek van Tiësto luider, maar nog steeds leek het concert van veel hoger te komen.

‘Ga maar voor,’ zei Han.

Ze volgde Gie de trap omhoog, en ze kwamen uit op een lange gang waarvan de muren en het plafond donkerbruin waren geschilderd. Er brandde geen licht, maar een raam achter hen lichtte hen bij. Hun schaduwen liepen voor hen uit en dansten als duivels in de hel. De oranje loper met groene strepen onder hun voeten wees hen de weg.

Er kwamen drie deuren op de gang uit, kunstig beschilderd maar zonder klink. Om de hoek ging de gang over in een brede trap naar boven. Het dikke tapijt onder hun voeten dempte hun voetstappen.

Ook op de eerste verdieping liepen ze door lange gangen met deurschilderijen in allerlei stijlen. Hetzelfde scenario herhaalde zich op de tweede en de derde verdieping. Ze namen de tijd om elke deur te bekijken en desnoods te becommentariëren, terwijl de muziek van Tiësto luider en indringender weerklonk.

De gangen op de vierde verdieping zagen er heel anders uit. De loper was er groen en had oranje strepen, de muren en het plafond waren knalgeel, maar de deurschilderijen hadden nog steeds dat kleurrijke en speelse palet van de nepdeuren op de lagere verdiepingen.

De laatste gang liep dood bij een deur die niet beschilderd was. Ze was bruin en onversierd.

‘De herrie komt vanachter die deur,’ zei Han.

‘Doe ik ze open of doe jij het?’

Zonder te antwoorden draaide ze aan de klink en duwde de deur open. Aarzelend stapten ze de felverlichte kamer binnen.

De ruimte was raamloos, de muren en het plafond waren wit geschilderd. Een grote luster zoals er ook een op de gelijkvloerse verdieping hing, bescheen geen ronde tafel maar een ronde, witle-ren zetel waarin wel 30 mensen konden plaatsnemen. De zetel stond op een wit, hoogpolig tapijt en de parketvloer was van lichtkleurig gebeitst hout.

Onderuitgezakt in de zetels kon je zo lang als je zelf wilde genieten van een aantal kunstwerkpuzzels aan de wand. Links en rechts hingen abstracte werken van dissen, gefotografeerd vanaf een punt loodrecht erboven. Gedekte tafels lagen vol potjes, kommetjes, kopjes met ondertassen, stoffen hartjes, geborduurde vogeltjes, pennen, kaarsen, schalen met bloemen, een heleboel vlinders in verschillende groottes, en blikken doosjes met kunstige tafereeltjes erop geschilderd.

Het kunstwerk aan de linkerkant was in paarsrode tinten geschilderd, dat aan de rechterkant met blauwgroene tinten. Een puzzel met een gelijkaardig tafereel in geeloranje tinten hadden Han en Gie ooit zelf gemaakt. Dichterbij zagen ze dat het geen echte puzzels waren maar fotovergrotingen van puzzels.

Ze liepen naar de achterste wand, want daar hing een nog fascinerender kunstwerk. Het was een abstracte tekening van een goudgele kat en een bruinwit gestreepte kat. Als verwoede puzzelaars wisten ze dat ze te maken hadden met een reproductie van een schilderij dat Rosina Wachtmeister had gemaakt.

Net toen Tiësto zijn muziek abrupt beëindigde met een gecomputeriseerde knal zei Han:

‘Mooi hé?’

‘Ik vind het geweldig.’

Tiësto probeerde een nieuw ritme op zijn tweekoppig publiek uit.

Toen Han en Gie zich omdraiden, zagen ze ineens een vierde puzzel, de grootste van allemaal, aan de tegenoverliggende wand hangen. Het was een vergroting van een puzzel die ze al eerder gezien hadden, die met de dolfinen, de meeuwen, de paarden en de bruine deur met gele lijst. Alleen stond nu de deur open.

‘De puzzel die bij Marnix thuis op de tafel lag?’ vroeg Han.

‘Toeval? Ik weet niet wat ik ervan moet denken.’

Gie volgde Han naar een hoog wit tafeltje waarop een digitale fotohouder met witte rand stond. Ze staarden gefascineerd naar de stroom van beelden. Het duurde even voordat ze begrepen dat ze naar een diashow van hun eigen vakantiefoto’s en foto’s van familiefeestjes en –uitstapjes keken.

De resem beelden eindigde met een foto van een glas-in-loodraam. Ontzet staarden ze ernaar. Ze herkenden zichzelf in het abstracte beeld op de fotohouder, het laatste puzzelstukje viel op zijn plaats.

Het was een foto die ze ooit met zelfontspanner en statief getrokken hadden terwijl ze de liefde bedreven. Gie bereed Han die

op handen en knieën zat. Haar gezichtje leek op dat van een engel, maar zijn gezicht was verkrampt van de inspanning.

De flits die in de spiegel van de kleerkast reflecteerde had het beeld niet overbelicht. Iemand had de originele foto bewerkt en er een soort glas-in-loodraameffect op losgelaten. Had Roos in hun foto's zitten neuzen en ze tot kunst verheven?

Tiësto vond niets beter dan het nummer *Sweet things* op de twee verbaasde galerijbezoekers los te laten.

Han en Gie lieten zich in de witleren zetel vallen. Tiësto maakte het onmogelijk om rustig met elkaar te praten. Ze vervielen in stilzwijgen, maar hun gedachten waren bij Roos.

Gie herinnerde zich die keer dat ze Roos en Tuur waren kwijtgeraakt in het zwembad. Han stond op het punt bij een redder alarm te gaan slaan toen ze de twee kinderen in de douches betrapten. Tuurs zwembroek hing tot op zijn knieën en Roos was bezig met haar broekje omlaag te trekken.

Han wilde Roos de les spellen, maar Roos snoerde haar de mond met de vraag:

‘Waarom heeft Tuur een piemel en ik niet?’

‘Omdat hij een jongen is en jij een meisje.’

‘Kan Tuurs piemeltje in mijn voorste gaatje?’

‘Ik ga je een goede raad geven Roos. Je mag jongens zo veel kussen als je wilt, maar beloof me dat je je broekje niet meer voor hen uittrekt. Oké?’

‘Beloofd, en jij moet me zeggen wanneer de tijd rijp is.’

Roos deed hen dikwijls paf staan. Regelmatig zei ze ’s avonds wanneer een van hen haar onderstopte dat ze een fijne dag achter de rug had. Een kind dat bij de dingen des levens stil bleef staan, moesten ze blijvend koesteren.

Een andere keer kwamen ze terug van een feestje waar Roos ook uitgenodigd was. Terwijl Gie zich in de badkamer uitkleedde, observeerde Roos hem, zittend op het bankje naast de wasbakken. Toen hij zijn tanden begon te poetsen, zei ze:

‘Dat is een toffe onderbroek.’

Ze was donkergroen en versierd met lichtblauwe figuurtjes die op de gebladerde takjes van een boom leken.

Gie trok zijn wenkbrauwen op omdat hij niets kon zeggen tijdens het tandenpoetsen. Ook Han was met een heikele taak bezig, afschminken, en reageerde niet. Met Roos erbij hield ze liever haar bh aan.

Toen Roos zag dat ze een pilletje innam, vroeg ze:
'Waarom neem je die pil? Je bent helemaal niet ziek.'
'Die pil voorkomt netelkoorts.'
Roos nam geen pilletjes. Ze was zelden ziek.
Han gaf het stripje aan Gie, en die nam er ook een.
'Hebben jullie allebei netelkoorts?' vroeg Roos.
'Nee,' zei Gie, 'ik neem dezelfde pil voor een andere allergie.'
'Wat mankeert jou dan?' vroeg ze.
'Ik heb last van tranende ogen, weet je nog?'
'Ik was het vergeten.'
Han nam nog een andere pil.
'Waarom neem je die pil?' vroeg Roos, ook al wist ze goed genoeg waarom ze dat deed.
'Die zorgt ervoor dat ik geen stoute kindjes krijg zoals jij.'
Roos grinnikte.
Gie glimlachte terwijl hij zijn tweede pil innam.
'Ik wist niet dat papa een pil tegen de kindjes moest nemen.'
'Malle meid,' zei Gie.
Ze grijnsde en vroeg:
'Voor welke kwaal dient die dan?'
'Die zorgt voor een lager cholesterolgehalte in mijn bloed.'
'Wat is cholesterol ook alweer?'
Ze wist het van de reclame op tv, maar Gie speelde het spelletje mee en zei:
'Als ik die pil niet neem slibben mijn aders dicht waardoor ik ernstige problemen met mijn hart of hersenen kan krijgen.'
En dan te bedenken dat onderzoeken uitwezen dat kinderen te weinig cholesterol binnenkregen vanwege de lightproducten die hun ouders kochten.
'Hoe het met je hart zit, weet ik niet,' zei Roos, 'maar je brein werkt barslecht.'
Gie verraste haar met een uitval. Roos schaterlachte omdat hij haar onder de oksels kietelde.
'Hou nu eens op, kinderen,' zei Han.

Gie liet Roos los. Hij draaide zich naar Han en zei met een kinderlijke stem:

‘Wat een sexy broekje heb je aan.’

Roos knikte goedkeurend en zei:

‘Ja, dat vind ik ook.’

Han droeg een leuke roze slip met bijbehorende bh die ze van Gie voor Valentijn had gekregen.

‘Kleed je nu eindelijk uit,’ zei Han tegen Roos, ‘dan kunnen wij jou eens keuren.’

‘Ik ben te moe. Jij moet dat doen.’

Han zag dat Gie klaar was met zijn avondritueel.

‘Wil jij haar eens helpen?’ vroeg ze hem.

‘Natuurlijk.’

Gie merkte enige schaamte bij het uittrekken van haar onderbroekje. Ze had daar eerder nooit problemen mee gehad. Het had hem duidelijk gemaakt dat ze een grote meid werd.

De muziek van Tiësto trok hem even terug naar het hier en nu. Han lag met haar hoofd op zijn schouder en leek te slapen, ofwel gaf ze zich ook over aan dierbare herinneringen.

Op een keer mocht Roos in het waterbed tussen hen in liggen omdat het buiten stormde. Ze masseerde Hans rug zoals ze Gie had zien doen, en terwijl haar vingertjes strelende bewegingen maakten, zei ze:

‘Je hebt een rug van fluweel.’

Han voelde zich gelukkig. Roos was een meisje uit de duizend, en Gie was een man van goud. Dat onderstreepte Han met te zeggen:

‘Ik zie je graag.’

‘En ik zie jullie allebei graag,’ zei Gie.

‘Wij zien elkaar allemaal even graag,’ concludeerde Roos.

Elke herinnering aan haar maakte hem blij, ook zijn uitstapje met haar naar de bakker terwijl Han nog even uitsliep. In de bak-

kerij kochten ze chocoladebroodjes en croissants voor drie. Er lagen ook suikersnoepjes, en Roos vroeg aan de verkoopster of ze wist dat ze van beenmerg waren gemaakt. Ze koos na lang nadenken de banaantjes, de colaflesjes en de witgroene kikkertjes.

Op de terugweg verraste ze Gie door te zeggen:

‘Laten we een bloemetje voor mama kopen.’

Han hield van verrassingen, en hij ging akkoord.

Han was blij met de bloemen, maar Roos was niet tevreden.

‘Mijn snoepjes zijn niet vers,’ zei ze.

‘Dan brengen we ze toch terug,’ zei Han.

‘Ja,’ zei Roos, ‘de bitch.’

Ze bedoelde de bakkersvrouw achter de toog die niet eens wist dat ze van beendermerg waren gemaakt.

Gie had Roos een standje gegeven, maar het was niet de laatste keer dat ze een lelijk woord gebruikte dat ze van haar klasgenootjes had geleerd.

Hilarisch was ook de herinnering aan die keer dat Gie haar moest helpen op de wc. Normaal was dat een werkje voor Han, maar die zat toevallig ook op de pot.

‘Je kunt je poep toch zelf afvegen,’ zei hij.

‘Het is *plakkak*.’

Ze grijnsde en Gie begreep dat zij hem testte.

‘Oké,’ zei Gie, ‘laat het probleem maar eens zien.’

Roos sprong giechelend van de pot en boog zich voorover. Gie veegde haar kontje zo minutieus schoon als hij dat voor zichzelf zou hebben gedaan. Toen hij het papier in de pot wilde gooien, geloofde hij zijn ogen niet.

‘Heb jij die dikke drol gedraaid?’

Roos giechelde, bloosde en knikte tegelijk.

‘Is dat echt uit dat poepgaatje van jou gekomen?’

‘Nee, uit dat van de Tuur.’

Het was een antwoord zoals Han hem er soms ook gaf, het antwoord van een weetal.

Gie voelde Hans hand op zijn buik kriebelen. Zij bewoog met haar vingers wanneer ze droomde in haar slaap. Hij vond dat niet erg en doezelde weer in.

De eerste persoon die hij in zijn droom tegenkomt is Han. Ze voelen zich uitgelaten. Vogeltjes fluiten, maar ze zijn nergens te zien. Het is morgen, want nevel hangt in slierten tussen de bomen. Als ze ernaar kijken, lijken de bomen, gevat in de lens van een camera, zoomend naar hen te bewegen.

Het groen rondom duwt hen naar een laar met in het midden een gemetseld huisje. De stenen en de pannen lijken op half doorzichtige dropjes in rood en zwart. De vensters zijn donker en de schoorsteen rookt. Rond het huisje ligt een cirkelvormig pad omzoomd met paardenbloemen.

Terwijl ze over het pad lopen, lijkt de voordeur van het huis in hun richting mee te draaien. Als ze naar hun voeten kijken, zien ze bij elke voetstap een andere dia uit het leven van Roos. Foto's die ze nog nooit gezien hebben. Foto's van Roos met haar genetische ouders. Foto's van Gies zus en haar man vóór het ongeval.

Ineens verschijnt het getal 10 in donkergroene letters op een gele ondergrond van knerpende kiezels. Dat beeld gaat over in een waarop de zus van Gie naast haar man in een open auto zit. Ze zijn uitgedost, het lijkt op een trouwpartij. Hun huwelijk?

Gie en Han lopen arm in arm verder. Het cijfer 9 in lichter groen komt op, gevolgd door een foto van hetzelfde koppel met een kalme zee als achtergrond. Een donkeroranje 8 springt uit het water op en maakt plaats voor een beeld van Roos' mama en papa die op een bankje in een park zitten. Of is het hun eigen tuin?

De voetstappen van Gie en Han galmen door het bos terwijl een lichtoranje 7 onder hun voeten opdoemt, gevolgd door een foto van Gies zus en haar man zittend in een skilift, maar het is er zomer. Een lichtbruine 6 lost de zeven op en geeft ruimte voor een foto van de ouders van Roos aan een watermolen; haar moeder heeft een zwangere buik en haar vader grijnst breed.

Han en Gie lopen nieuwsgierig verder ook al hebben ze de indruk dat ze niet vooruitgaan. De donkerbruine 5 zegt hen dat ze halfweg zijn, maar ze staan nog steeds voor de voordeur van het huisje. Onder hun voeten verschijnt een foto van Roos' ouders die door een winkelstraat wandelen; zij duwt trots een kinderwagen.

De zon staat op haar hoogste punt en maakt geen schaduw. Een roodgekleurde 4 verschijnt onder hun voeten als voorbode van het heilige getal en lost op in een beeld van een bouwwerf. Mama en papa houden Roos aan de hand vast en leiden haar over een houten balk naar de opening waar de voordeur van hun huis zal komen. Han en Gie zien enkel hun ruggen.

Een purperen 3 leidt het beeld in van drie mensen die bij hun fietsen poseren: mama, papa en de vijfjarige Roos op haar gele fietsje. Ze lachen hun tanden bloot. Met elke stap die Han en Gie zetten, lijken de gezichten van de geportretteerden te versombereren.

De avond valt over het bos en achter de vensters van het huisje schijnt een flakkerend licht. Op het pad floept een 2 aan die voor de gelegenheid niet paarsrood maar paarsblauw gekleurd is. Aan hun voeten verschijnt een foto van een violette Jaguar Cabriolet, gefotografeerd alsof hij moet dienen voor een autocatalogus.

Han en Gie verlangzamen hun pas omdat ze het ergste verwachten. Een zwarte 1 schiet uit het niets naar voren en ze waaien van de zuigende wind bijna omver. De dia van de Jaguar schuift weg en maakt plaats voor het verchromde voorfront van een beige Plymouth Fury. Bijna ongemerkt valt de nacht in het bos in.

Het cijfer nul heeft lange tijd niet bestaan, maar in deze droom heeft het meer betekenis dan alle dromen die gedroomd zijn. De witte 0 zoomt uit vanaf een van de banden van de auto en dient als wisefect voor een foto die Han noch Gie ooit op hun netvlieszen wilden zien. Net zoals de nul is het beeld kleurloos.

Roos' mama en papa liggen naast het verhakkelde wrak van hun Jaguar. Ze zijn uit hun auto geslingerd en liggen amper drie meter van elkaar. In het weinige licht van een flitslamp zien Han

en Gie hoe de ouders van Roos liggend op hun rug met wijd open ogen de hemel in staren terwijl een man op hen neer kijkt.

Een krakend geluid weerklinkt en een akelige stem doet de grond daveren:

‘Knibbel knabbel knuisje, wie knabbelt er aan mijn huisje?’

Gie voelt zich Hans en Han speelt de rol van Grietje perfect. Ze hebben geen stukje snoep van het huisje gestolen en toch is de heks boos.

Han en Gie werden wakker. Tiësto maakte een eind aan hun nachtmerrrie door het nummer *Break my fall* in te zetten.

‘Ik heb raar gedroomd,’ zei Han.

‘Ik ook.’

Gie ging rechtop zitten en Han volgde zijn voorbeeld.

‘Dan hebben we geslapen,’ stelde Han vast.

Gie keek op zijn horloge en zei:

‘Minstens een halfuur.’

Han fatsoeneerde haar kapsel.

‘Ik zie er niet uit zeker?’ vroeg ze.

Gie antwoordde niet maar vroeg:

‘Wat heb jij gedroomd?’

Ze dacht even na en zei:

‘Ik herinner me een gecrashte auto en twee dode mensen, een man en een vrouw.’

‘Het lijkt erop dat we hetzelfde hebben gedroomd,’ zei Gie, ‘ik heb zelfs de Jaguar van mijn zus en haar man herkend.’

Een geluid weerklonk bij de deur waarlangs ze de witte kamer waren binnengegaan. Roos stond in de deuropening. Ze naderde hen tot op enkele meters en bleef zwijgend en starend naar hen stofstijf staan.

Han en Gie stonden wat moeilijk op uit de gemakkelijke zetel en gingen bij haar staan. Han vroeg:

‘Roosje, ben je ongedeerd?’

‘Udo waakt over mij.’

‘Heeft hij je pijn gedaan?’ vroeg Gie.

Roos keek hem fronsend aan en vroeg:

‘Waarom zou hij dat doen?’

‘We dachten dat hij je ontvoerd had.’

‘Als er iemand ontvoerd is, dan zijn jullie het wel,’ zei een man die in de deuropening was verschenen.

Het was Udo.

‘Hoe vinden jullie mijn buitenverblijf?’ vroeg hij.

‘Kunstig,’ zei Gie.

‘Ook lawaaierig,’ zei Han.

Udo liep stoïcijns naar de muur en opende een geheim kastje door lichtjes een paneel in te drukken. Erachter herkende Gie een soort mengpaneel zoals ze er hebben in opnamestudio’s. Er was ook een breedbeeldtelevisie in de nis ingewerkt.

Udo nam de bijbehorende afstandsbediening en drukte de aan/uit-knop in. Tegelijk met het aanzetten van de tv werd Tiësto’s muziek abrupt afgebroken. Niet veel later verscheen het beeld van een onafgewerkte puzzel: een heuvellandschap aan een woelige zee.

‘Je bent blijkbaar ook een Tiësto-fan,’ zei Gie.

‘Dat is mijn favoriete muziek om creatief bezig te zijn.’

‘Had dat gezegd,’ zei Gie, ‘dan hadden we onze krachten gebundeld en veel geld verdiend.’

‘Ik heb geld genoeg. Waarmee denk je dat ik de restauratie van de abdij betaal?’

‘Fijn,’ zei Gie, ‘dan kun je ook optreden als sponsor voor de verkoop van mijn boeken.’

Met de verkoop van zijn boeken ging het niet zo goed. Als die niet snel beterde, zag hij zich genoodzaakt van huis tot huis te gaan met op zijn borst een plakkaat met het opschrift: IK BEN GEEN GETUIGE VAN JEHOVA MAAR EEN VERKOPER VAN BOEKEN. VOOR DE LEZERS ONDERJULLIE: OPEN DIE DEUR!

‘Laten we het daar een andere keer over hebben,’ zei hij.

‘Prima.’

‘Ga zitten,’ zei Udo.

Han en Gie lieten zich weer in de zetel vallen. Roos nam tussen hen in plaats, maar Udo bleef staan. Hij richtte de afstandsbediening op de tv, en een foto van een roodwitte, antieke auto verscheen.

‘Dit is een van de twee stuntauto’s uit de film *Christine*. Hij behoort toe aan iemand uit Californië, de andere staat ergens in Florida.’

‘Dat heb ik ook ergens gelezen,’ zei Gie.

‘Goed,’ zei Udo, ‘dan weet je ook dat er nog een derde is.’

Udo glimlachte breed.

Gie trok op zijn beurt een gezicht als van een clown, en zei:

‘Die rijdt ergens in Europa rond, Clervaux dacht ik.’

‘Ik heb verteld dat ik de auto van mijn ouders heb gekregen, maar ik heb niet gezegd in welke staat.’

Hij drukte een knopje op de afstandsbediening en het perfecte beeld van de Fury in Californië maakte plaats voor een versie die er helemaal niet zo goed uitzag. De auto had geen wielen, het chroom vertoonde op veel plaatsen roestplekken en de lederen zetels waren gescheurd en besmeurd.

‘Je begrijpt dat ik op zoek was naar onderdelen. Ik heb de eigenaars van die stuntauto’s in Amerika gecontacteerd, maar natuurlijk vroegen ze er te veel geld voor.’

‘Zo kennen we de Amerikanen,’ zei Han.

‘Ik heb er jaren niet naar omgekeken, maar vorig jaar ergens in september vond ik op de internetsite van een sloopbedrijf in Tongeren het wrak van zo’n auto. De autohandelaar vroeg er slechts duizend euro voor.’

‘Dat is geen geld,’ zei Gie.

‘De garagehouder vertelde me nog meer.’

Udo keek bedenkelijk naar Roos, alsof hij iets niet durfde te vertellen.

‘Dat was de auto die frontaal op de auto van mijn ouders is gebotst,’ zei Roos voor zich uit starend.

Han nam het kind in de armen, wiegde haar en zei sussend Roosjes naam.

‘De chauffeur van die auto is aan zijn verwondingen bezweken. Bovendien vertelde de partner van die man me dat het stel in de andere auto op slag dood was en dat zij een dochtertje van zes hadden achtergelaten.’

‘Ik,’ zei Roos.

Gie keek Udo ongelovig aan en zei:

‘Dat is straf, maar hoe kon jij weten dat wij naar Neuerburg zouden komen?’

‘Dat hoopte ik. Ik weet niet hoe het werkt, maar in mijn dromen keert steeds weer een meisje terug dat veel op Roos lijkt. Ik zie haar ook in mijn dagdromen en ik vermoed dat we elkaars gedachten opvangen.’

Han en Gie keken hem vreemd aan.

‘Ik weet het, dat is moeilijk te geloven, maar misschien geloof je Roosje wel.’

‘Ik heb jullie er niets over verteld,’ zei Roos, ‘maar de volwassen dingen die ik soms uitbazuin vang ik op van Udo. Ik heb toegang tot zijn kennis.’

‘En die tweelingzus van je, Fredolien, bestaat die?’ vroeg Han.

‘Nee, maar het meisje dat in de kerk van Clervaux regelmatig voorbidt lijkt veel op mij en volgens Udo heb ik een beeld van haar in zijn brein opgevangen.’

‘Dan speelt de gelijkenis van mijn moeder met tante Julia ook geen rol in dit verhaal,’ concludeerde Gie.

‘Geen enkele,’ zei Udo.

‘Oké,’ zei Gie, ‘je hoopte dat Roos naar hier zou komen, maar we hadden ook kunnen beslissen haar thuis te laten. Wat dan?’

Ineens herinnerde Gie zich dat ze erop stond om mee te gaan. Hij wilde iets zeggen, maar Roos was hem voor:

‘Papa, ik zou in de kofferbak zijn gekropen.’

‘Waarschijnlijk,’ gaf Gie toe.

Roos glimlachte.

‘Ik kan het moeilijk geloven,’ zei Han tegen Udo, ‘je kon toch onmogelijk weten dat tante Julia zou sterven.’

‘Jawel, ze was al meer dan een jaar ziek en de dokter had haar zes maanden gegeven.’

‘Waarom heb je gedaan alsof je van niets wist?’ vroeg Gie.

‘Ik wilde zeker weten dat Roos en ik een telepathische verbinding hadden. Ik weet niet of jullie dit beseffen, maar dit is uniek. Ik

heb het op het internet opgezocht. Blijkbaar zijn mensen die hersenletsel hebben opgelopen vatbaar voor dergelijke ongewone talenten.’

‘Roos heeft geen hersenletsel opgelopen,’ zei Han.

‘Volgens mij heeft Roos’ vroeggeboorte de groei van haar brein op een abnormale manier beïnvloed,’ zei Udo, ‘en mijn moeder heeft me verteld dat ik van de tafel ben gedonderd toen ik twee jaar was.’

Gie dacht aan de idiot savants en zei:

‘Was het dan geen toeval dat wij Marnix hebben ontmoet?’

‘Toch wel,’ zei Udo, ‘ik had jullie adres op het internet gevonden, maar jullie waren niet thuis. Ik wist niet dat jullie in Parijs waren en toevallig heb ik jullie pad gekruist in Tienen.’

‘Ben jij de brokkenpiloot die Marnix veranda heeft vernield?’ vroeg Gie.

‘Ja, maar ik wilde me nog niet bekend maken. Ik wilde enkel Roos observeren.’

‘Heb je je parse SUV terug?’ vroeg Han.

‘Ja, ik heb Marnix de schade terugbetaald en de politie heeft me met rust gelaten omdat hij geen klacht had ingediend.’

‘En hoe komt Cornelis in het verhaal terecht?’ vroeg Gie.

‘Ik heb hem via Marnix leren kennen. Hij is op mijn vraag naar hier gekomen om het raadsel te ontrafelen.’

‘Welk raadsel?’ vroeg Han.

Udo zweeg en knikte naar Roos. Zij zei:

‘Niemand heeft kunnen achterhalen hoe het ongeval van mijn ouders is kunnen gebeuren, maar Udo denkt een verklaring te hebben gevonden. Hij meent dat mijn vader de controle over het stuur heeft verloren net zoals Udo dat in Tienen is overkomen.’

‘Iemand zat in mijn gedachten en stuurde mij,’ zei Udo.

‘Roosje,’ zei Gie.

Udo knikte.

Gie kon zich niet voorstellen dat Roos haar eigen ouders had doen verongelukken.

Iemand die de witte kamer kwam binnengewandeld, riep:

‘Roosje heeft haar ouders niet vermoord.’

‘Dag Cornelis,’ zei Udo.

Cornelis knikte en zei:

‘Om te weten wie verantwoordelijk is voor het ongeval moeten we onze krachten bundelen.’

Uit zijn gezichtsuitdrukking scheen slimigheid en schrandereheid die Gie niet had verwacht. Hij herinnerde zich dat Cornelis had gezegd dat een mens zijn houding tegenover de tijd moest analyseren om vooruit te komen in het leven.

‘Dat heb je goed onthouden,’ zei Cornelis.

Gie staarde hem aan en voelde zich betrappt. Cornelis las zijn gedachten. Gie besloot hem te testen en dacht: *Ik heb genoeg aan de wereld in mijn kop.*

‘Heb je genoeg van de wereld in je kop?’ vroeg Cornelis.

‘Aan,’ zei Gie.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik heb gedacht: *Genoeg aan de wereld.*’

Cornelis keek Udo even aan, fronste zijn wenkbrauwen en zei:

‘Tja, mijn talent is niet waterdicht.’

‘Waarom lees je alleen mijn gedachten?’ vroeg Gie.

‘Momenteel concentreer ik me enkel op jou.’

Doe het dan eens met Han.

‘Han denkt aan zelfmoord,’ zei Cornelis.

Han deinsde terug en keek de grote idioot geschrokken aan.

‘Als Roos of Gie iets overkomt, zal ik dat overwegen,’ zei ze.

Cornelis richtte zich tot Roos en zei:

‘Je moeder is in de hemel.’

Gie herinnerde zich dat Roos tegen Han had gezegd dat ze naar de hemel zou gaan, dat had hem toen bang gemaakt. Nu begreep hij dat Roos toch haar genetische moeder had bedoeld.

‘En papa?’ vroeg Roos.

‘Ik hoor vogeltjes fluiten,’ zei Cornelis.

Iedereen keek hem wantrouwig aan, want niemand hoorde gefluit van vogels.

Cornelis sloot zijn ogen en zei:

‘Ik zie een glimmend ding. Er komt paarsachtig licht uit. Het zweeft. Nu wordt het beeld duidelijker. Ik zie je papa op de trap. Ik kan niet goed zien wat hij in zijn hand vasthoudt. O, nu zie ik het. Hij sluipt naar boven en zoekt zijn weg met het paarse lampje van zijn smartphone.’

‘Ja, dat herinner ik me nu weer,’ riep Roos opgetogen, ‘papa kwam altijd slapen wanneer de vogeltjes floten.’

Vandaar haar lievelingskleur paars. Bovendien symboliseerde die kleur haar rouw voor de dood van haar ouders. Het was geen geheim maar een diepgewortelde herinnering. En met de hulp van Cornelis was het gelukt die vrij te maken.

Wat kon Cornelis nog in haar losmaken? De identiteit van de echte moordenaar van haar ouders? Was de bestuurder van de Plymouth Fury toch een lid van een Chinese bende die ouders doodreden om hun kinderen als weesjes aan kinderloze, Westerse ouders te verkopen?

Het raadsel van de fluitende vogeltjes was ontrafeld. Roos had haar eigen mythe in stand gehouden omdat ze de dood van haar ouders niet kon verwerken. Nu kon ze dat misschien wel. Ze keek in elk geval weer vrolijk de wereld in.

‘Tijd voor koffie?’ vroeg Udo.

Han en Gie knikten, Roos en Cornelis schudden hun hoofden.

‘Wat willen jullie dan?’ vroeg Udo.

‘Ik wil een glas water,’ zei Roos.

‘Ik zou graag iets fris drinken,’ zei Cornelis, ‘heb je ijsthee?’

‘Natuurlijk.’

Udo liep naar de muur en deed opnieuw een onzichtbaar kastje open door de panelen even in te drukken. Erachter zat een kleine bar verborgen.

‘Waarom zijn de deuren op de lagere verdiepingen nep?’ vroeg Han terwijl Udo aan de bar bezig was.

‘Die horen bij het kunstwerk dat dit pakhuis in feite is.’

‘Je gaat me toch niet wijsmaken dat je de ruimte achter de valse deuren onbenut laat,’ zei Gie.

‘Natuurlijk niet. De deurschilderijen zijn te opzichtig. Je moet de echte deuren vinden, pas dan heb je maximaal genot aan deze kunstgalerij beleefd.’

‘Zoals de deur naar deze kamer,’ zei Han.

Udo knikte.

‘En de deurtjes van de bar,’ vulde Gie aan.

‘Goed geraden,’ zei Udo, ‘jullie kunnen straks nog andere deuren zoeken.’

‘Waarom doen we dat niet onmiddellijk?’ vroeg Han.

‘Omdat Roos er nog niet klaar voor is.’

Roos keek Udo verwonderd aan maar zweeg.

‘Ze heeft er ook al naar gevraagd, maar ze is net zoals jullie te nieuwsgierig.’

Udo was klaar met de drankjes en bracht ze naar de zetel op een presenteerblad in de vorm van een laag tafeltje.

‘Deze kunstgalerij heb ik ingericht samen met een vereniging van idiot savants uit de Benelux, de leden mogen allerlei ideeën aanbrengen.’

Udo zette het tafeltje voor zijn bezoekers neer en dronk eens goed door aan een glas waaruit je normaal Duvel dronk, maar het was geen bier. De genodigden volgden zijn voorbeeld en lieten zich hun drankje smaken.

‘Leg hen eens jouw visie uit,’ zei hij tegen Cornelis.

‘Wat kan ik meer zeggen dan ik al gezegd heb? Jullie moeten mijn zienswijze over de tijd in gedachten houden, dan vinden jullie ook de echte deuren. Het heeft iets te maken met de manier waarop ik gedachten lees. Gedachten vormen zich in het brein van iemand, bijvoorbeeld Roos. Dat zijn signalen die een ander brein kan opvangen, bijvoorbeeld dat van Udo. Die wisselwerking tussen twee bewustzijns noemen we telepathie.’

‘Iedereen bezit wel een beetje telepathie,’ zei Gie.

Cornelis knikte en zei:

‘Maar veel minder dan wij. Roos en Udo zien dingen die ze in de ruimte waar ze vertoeven normaal niet kunnen waarnemen. Bovendien is Roos helderziend in het verleden en Udo in de toekomst. Ik zit ertussenin, ik kan alleen signalen van het nu opvangen.’

‘En wat is jouw visie nu?’ vroeg Gie.

Cornelis keek hem verbaasd aan.

‘Mijn visie,’ zei hij, ‘die is van mij, maar ik zal je mijn mening geven omdat je de vader van een bijzonder kind bent, en ik wil dat zij de waarheid kent.’

Gie dacht: *Goed man, vertel op.*

‘Geduld is een schone zaak,’ zei Cornelis en ging staan.

‘Hebben jullie je drankje op?’ vroeg Udo.

Roos’ glas was leeg. Gie en Han dronken het laatste restje op en stonden op.

‘Volg me,’ zei Cornelis.

In karavaan verlieten ze de witte kamer.

Terwijl ze door de gang naar de trap wandelden, hoorde Gie kwetterende vogels. Het deed hem denken aan de eksters die thuis in de tuin in rep en roer waren als de kat van de burens eraan kwam.

Cornelis zette er de pas in en ze haastten zich een verdieping lager via de gang waarlangs ze gekomen waren. Ergens tussen de eerste en de tweede deur hielden ze halt.

‘Zoek nu maar de deur,’ zei Udo.

Han en Gie keken elkaar aan omdat geen van beiden wist hoe ze te werk moesten gaan. Roos gaf het voorbeeld door met de neus bijna tegen de muur elke oneffenheid te onderzoeken.

Het was logisch om bij de deurschilderijen te beginnen, maar misschien zat de geheime deur gewoon verstopt in de muur zoals de deurtjes van de kleine bar en de tv-installatie in de witte kamer.

Terwijl ze zo bezig waren, keek Gie toevallig naar Udo en Cornelis die iets verderop stonden te glimlachen. Toen ze merkten dat hij hen in de gaten had, zetten ze hun serieuze gezichten weer op.

Han gaf haar zoektocht al snel op. Ze zette zich op de vloer en keek leunend tegen de muur van de gang toe hoe Roos en Gie verder zochten.

Tien minuten later gaf ook Roos er de brui aan. Ze ging naast Han zitten mokken, terwijl Gie naarstig bleef zoeken naar de geheime ingang. Kijken had volgens hem geen zin, misschien vond hij het al voelend.

Met gesloten ogen betastte hij de muur, als een blinde die een boek in braille leest. Ter hoogte van de middelste deur merkte hij dat de muur meegaf.

‘Ik denk dat ik de deur heb gevonden,’ riep hij.

De dames onderzochten de plek die hij aangaf.

‘We hebben ze gevonden,’ riep Roos enthousiast naar Udo en Cornelis.

De mannen kwamen erbij staan. Cornelis vroeg:

‘En nu?’

‘Nu gaan we naar binnen,’ zei Gie.

‘O ja? Hoe dan?’ vroeg Udo.

Voordat iemand het beseftte deed Roos wat Gie van plan was te doen: ze liep met gekruiste armen voor het gezicht dwars door de muur, die kraakte en in stukken piepschuim en een regen van witte bolletjes uit elkaar viel.

Verbouwereerd keek Gie en Han Roos na. De bres in de muur was niet groot genoeg voor een volwassene, maar Gie stapte achter haar aan het onbekende in. Nog meer schuimplastic brak af en viel langzaam naar de grond.

Udo en Cornelis keken Han glimlachend aan, ze hadden er blijkbaar plezier in. Han besloot haar man en kind te volgen. Udo en Cornelis volgden haar op de hielen. Aan de andere kant van het gat in de muur was het eerst pikdonker, maar even later flikkerden een heleboel tl-balken aan.

Ze stonden aan een reling en overschouwden een opmerkelijke ruimte. Ze was meerdere verdiepingen hoog en grotendeels leeg. De vloeren van elke verdieping waren gesloopt. De loopgangen langs de muren van elke verdieping stonden in verbinding met metalen trappen. Alles was geel geschilderd: de muren en het plafond, de loopgangen en de relingen.

Elke muur had per verdieping en per muur één deur van piepschuim. Ze waren allemaal intact behalve die waardoor ze gekomen waren. Op elke verdieping hing een koord met een ding aan dat muurklimmers als klimgordel gebruiken. Alle touwen kwamen samen in een metalen ring in het midden van het plafond.

De vloer van het gelijkvloers was het opmerkelijkst van alles. Hij bestond uit reusachtige puzzelstukjes, maar vanaf de derde verdieping bekeken hadden ze de normale grootte. Samen vormden ze de grootste puzzel die ze ooit hadden gezien: een galopperende schimmel op een strand bij zonsondergang.

Ze gaapten het kunstwerk aan. Udo haalde hen uit hun dagdroom door te zeggen:

‘Diegene die de laatste deur vindt, mag een kunstwerk maken. Dus Gie, kies een kleur en schilder er maar op los.’

‘Maar ik heb wil die vinden,’ riep Roos verontwaardigd.

‘Het is te gevaarlijk voor jou,’ zei Han, ‘ik durf zelf voor geen geld aan die ring te gaan hangen.’

‘Maar je mag die puzzel beneden niet besmeuren,’ zei Roos met angst in haar stem.

‘Wees gerust,’ zei Cornelis, ‘ik zal daarvoor zorgen.’

Ze sloegen hem gade terwijl hij via de ijzeren trap naar de gelijkvloerse verdieping afdaalde. Daar drukte hij op een knop in de muur. Een ronkend geluid weerklonk, als van een elektrische motor, en een wit doek van 10 meter breed werd via enkele kabels in een mum van tijd over de puzzelvloer getrokken.

Udo overhandigde Gie de gordel en hielp hem die aan te gespen. Hij toonde hem ook de verfbussen aan de muur.

‘Ik kies mijn lievelingskleur,’ zei Gie, ‘oranje.’

‘Neem ook die van mij,’ zei Roos, ‘dat is paars.’

‘Ik heb maar twee handen,’ zei Gie.

‘Dan kun je toch twee verfbussen meenemen,’ zei Roos, ‘met de klimgordel zit je veilig.’

‘Dat is waar.’

Gie stak de twee bussen in de uitsparingen van de riem rond zijn middel en klom over de reling.

‘Voorzichtig,’ zei Han.

‘Altijd,’ zei Gie.

Hij pakte het touw met beide handen vast en wilde zich van de reling afduwen, maar hij bedacht zich.

‘Hoe kom ik weer op deze loopgang terecht?’

‘Wees gerust,’ zei Udo, ‘Cornelis regelt dat wel.’

Gie voelde er niets voor zijn leven in de handen van een idioot te leggen, maar hij wilde wel een berekend risico nemen om grote kunst te bedrijven.

‘Oké, daar gaan we.’

En weg was hij, de kunstenaar in spe.

Gies leven hing niet aan een zijden draadje maar aan een stevig touw op meer dan 6 meter boven een reusachtig verfdoek. Zachte gitaarmuziek weerklonk, met op de achtergrond geluidjes van een tevreden baby. Gie herkende onmiddellijk de zanger van Rammstein die met de zachtste stem die hij bezat zong dat hij een moeder als zijn zon wilde en dat ze melk voor hem weende. Misschien had Udo het liedje *Mutter* opgezet om Gie daarmee in stemming te brengen.

De manier waarop Gie zich van de reling had weggeduwd, bepaalde zijn slingerbeweging. Hij had gehoopt in een spiraal rond te cirkelen, maar hij beschreef een ovale vlucht door het luchtruim.

Hij moest snel zijn, want straks had hij niet genoeg momentum meer om de uiterste randen van het doek te bereiken. Hij nam de bus met paarse verf in de linkerhand, de oranje in de rechterhand en liet de zwaartekracht zijn werk doen. Hij voelde zich een kind dat naar hartelust schommelde en verf in alle richtingen smeet.

Gie had een onderwerp voor ogen, maar het werd hem snel duidelijk dat hij onmogelijk de Eiffeltoren kon tekenen. De beweging van het slingerende touw bepaalde waar de verf neerkwam, niet de bewegingen van zijn armen. De schilder schilderde, maar het toeval speelde een grote rol in zijn creatie.

Vijf minuten later was zijn schommelbeweging veel verzwakt, maar tot zijn grote verrassing herkende Gie een kinderhoofdje in zijn vloerschildering. Het liedje van Rammstein was ten einde en hij nam geen tijd om het geheel te analyseren, want hij wilde omhoog.

‘Laat me naar beneden,’ riep hij.

‘Wacht nog even,’ riep Cornelis.

Op de gelijkvloerse verdieping hoorde hij opnieuw de motor starten die het doek omhoogtrok tot het de hele wand opvulde.

Zonder waarschuwing begon Gie met een stevig tempo naar de vloer af te zakken. Hij dacht dat hij tegen de harde ondergrond zou smakken en riep:

‘Stop dat ding of ik val te pletter.’

Op minder dan 2 meter bleef hij boven de vloer stilhangen. Aan de gezichten van Han en Roos kon hij zien dat ze blij waren dat hij heelhuids beneden was aangekomen. Udo grijnsde en Cornelis staarde hem als een idioot aan. Hoe zij van de hoogste verdieping naar beneden waren gekomen, was niet belangrijk meer.

‘Kan iemand me eindelijk uit dit ding helpen?’

Cornelis drukte een knop op zijn afstandsbediening in. Gie zakte verder af naar de tegelvloer en kwam zachtjes op zijn benen terecht. Hij deed de klimgordel af en zei:

‘Ik hoop dat mijn kindergeld nog intact is.’

Een tweede kind zou leuk zijn. Als ook Han daarin geloofde, zou dat binnenkort geen toekomstmuziek meer zijn, maar ze keek hem aan met een gezicht dat op onweer stond, wellicht omdat ze niet wilde dat Roos zijn schunnige taal hoorde.

Roos en Udo bespraken Gies kunstwerk.

‘Roos denkt dat ze er iets in herkent,’ zei Udo.

‘Wat dan?’ vroeg Gie.

‘Iemand,’ verbeterde Roos.

Een tweede blik op zijn schepping weekte veel meer dan een gezicht van zijn hersenpan los. In het abstracte geheel van oranje en paarse lijnen herkende hij een recente belevens. Nieuwsgierig vroeg hij aan Roos:

‘Wat zie jij erin?’

‘Ik zie Tuur die met mijn rolschaatsen onderuit gaat op de koer bij oma thuis.’

Gie geloofde zijn oren niet.

‘Waar staat de verborgen camera?’ vroeg hij, ‘dit kan niet waar zijn.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Roos.

‘Ik zie hetzelfde als jij.’

Een glimlach verscheen op haar gezicht. Ze leek te denken: *Zo vader, zo dochter.*

Han bekeek het kunstwerk wat beter en zei:

‘Nu je het zegt.’

‘Mooi,’ zei Cornelis, ‘het experiment is geslaagd.’

Hij keek trots als een pauw naar Udo.

‘Laten we er even bij gaan zitten,’ zei Udo, ‘kom mee.’

Ze volgden hem door een deuropening en kwamen uit op de gang die ze al eerder hadden doorlopen. Udo liep voorbij de eerste gele deur aan de rechterkant, maar hij deed de tweede open en nodigde hen uit naar binnen te gaan.

Han en Gie bevonden zich weer in de zwarte kamer waar ze via een open venster het gebouw waren binnengedrongen.

Udo sloot de deur achter zich en zei:

‘Maak het jullie gemakkelijk.’

Ze gingen aan tafel zitten; Han nam Roos op haar schoot. Aan de immens grote tafel leek het wel of ze op een rijtje zaten.

‘Hoe vonden jullie het bezoek in onze kunstgalerij?’ vroeg Udo.

‘Ingenieus,’ zei Roos.

Ze wilde eens een ander woord dan *vindigrijk* gebruiken.

‘Avontuurlijk,’ zei Gie.

Hij had als Tarzan aan een liaan gehangen en dacht er nu pas aan dat hij vergeten was naar Jane te roepen dat hij heel veel van haar hield.

‘Enigmatisch,’ zei Han omdat ze wat taal betrof voor niemand wilde onderdoen.

Het hele gedoe in het roze pakhuis was raadselachtig. Het was een grote puzzel en ze vroeg zich af of ze genoeg geduld en inzet hadden om hem af te maken.

‘Mooi, dan kan ik jullie nu een geheim verklappen,’ zei Udo.

In de gezichten van Han, Gie en Roos scheen door: *Toch een raadsel.* Cornelis zweeg en keek stoïcijns naar Udo. Hij kon goed doorgaan voor een verstoteling die onderdak had gevonden in de abdij van Clervaux.

‘Het lijkt misschien een ingewikkelde manier om een eenvoudige boodschap over te brengen,’ zei Udo, ‘maar we mogen zeker geen vals verhaal ophangen.’

Cornelis knikte.

‘Roosje heeft het recht om de waarheid te kennen,’ zei Udo.

‘Alles wat mama en papa mij vertellen is waar,’ zei Roos.

Blijkbaar wilde ze Han en Gie beschermen omdat ze zo goed voor haar zorgden.

‘Ja kindje,’ zei Han, ‘wij liegen niet tegen jou.’

‘Vergeef me dat ik me zo slecht uitdruk, maar wat hebben Han en Gie je verteld over de dood van je ouders?’

‘Ze weten het zelf niet zo goed.’

‘Een tegenligger is op hun auto gebotst,’ zei Gie.

‘Inderdaad, uit bandensporen is gebleken dat de tegenligger van zijn weg is afgeweken, niet de auto van Roos’ ouders.’

‘Hoe is dat dan gebeurd?’ vroeg Roos.

‘Ik zal het je uitleggen,’ zei Udo, ‘je ouders reden van Houthalen naar jullie huis in Rummen. Weet je waar ze verongelukt zijn?’

‘Nee,’ zei Roos.

‘Het ongeval is in Schakkebroek gebeurd,’ zei Gie.

‘Dan is hij binnendoor gereden,’ merkte Han op.

Roos knikte en zei:

‘Dat zou kunnen, want papa racete heel graag door bochtige binnenwegen.’

‘Hoe roekeloos met kinderen in de auto,’ zei Han.

‘Het is hem fataal geworden,’ zei Gie.

Roos keek beteuterd en begreep dat haar papa misschien toch het ongeval had veroorzaakt.

Cornelis doorbrak het stilzwijgen en vroeg aan Roos:

‘Wie woont er in Schakkebroek?’

‘Oma.’

‘Oké, en waar was jij die nacht?’

‘In het logeerbed van oma.’

‘En wie lag in het bed naast dat van jou?’

‘Tuur, hij mocht net zoals ik niet naar het avondfeest.’

‘Waar wil je naartoe?’ vroeg Gie aan Cornelis.

‘Wel, via onze vereniging ben ik op het spoor gekomen van een jongen die in behandeling was voor een vreemd fenomeen. Zijn slaap was zo rusteloos dat zijn ouders er wakker van bleven. Elke morgen merkten zij dat er altijd wel iets omver was gegooid in de tuin of in het huis. Het konden geen dieven zijn, want er werd nooit iets gestolen, daarvoor gebeurde het trouwens te dikwijls.’

Cornelis zweeg even om alles wat hij had gezegd bij zijn publiek door te laten dringen.

‘Zit Tuur hierachter?’ vroeg Roos.

‘Daar leek het op, maar de dokters wilden zekerheid en deden testen met hem. Toen constateerden ze dat hij dingen op afstand kon verplaatsen.’

De monden van Han en Gie vielen van verbazing open.

‘Tuur? Dat kan niet,’ zei Gie.

‘Meen je dat?’ vroeg Han.

Hans zus had haar wel verteld dat Tuur slaapproblemen had, maar ze wist niet dat het zo erg was.

‘Daar heb ik nooit iets van gemerkt,’ zei Roos.

‘Dat is goed mogelijk, want hij deed het alleen als hij sliep.’

‘Heeft hij het ongeval op afstand veroorzaakt?’ vroeg Gie.

‘Het was nacht en hij droomde,’ zei Udo, ‘dat was voldoende.’

‘Met dat kleine brein van hem?’ vroeg Han.

Op Udo’s gezicht verscheen een spijtige blik.

‘Zijn jullie zeker van dat verhaal?’ vroeg Han.

‘Ik heb de dokters gevraagd om Tuur te mogen testen,’ zei Udo, ‘toen heb ik hem een zware tafel drie meter zien verschuiven zonder ze aan te raken.’

‘Denk jij dat hij in staat was een rijdende auto uit balans te brengen?’ vroeg Gie.

‘We weten niet of hij de beweging van de auto heeft verstoord of de man achter het stuur heeft beïnvloed, maar het effect was hetzelfde.’

‘Ik hoop dat jullie gelijk hebben,’ zei Gie.

‘We zijn er vrij zeker van,’ zei Cornelis.

‘Hoe heeft Tuur dat in godsnaam gedaan?’ vroeg Roos.

‘Goed dat je er God bij roept, want wellicht heeft Hij er iets mee te maken,’ zei Udo.

Han, Gie en Roos waren paf over zoveel waarheid in een keer. Voor zich uitstarend knikte Roos en zei:

‘Nu herinner ik me die fatale nacht. Tuur, oma en ik sliepen in dezelfde kamer en ik droomde dat ik samen met Tuur de konijnen van opa een voor een uit hun hok haalde. We zagen te laat dat de grote poort openstond en dat ons liefste konijn het hazenpad had genomen. Tuur ging achter het beestje aan, ik volgde hem op enkele meters. Het konijn zat aan de andere kant van de straat en Tuur liep over zonder te kijken.’

Ze nam een ademteug en ging verder:

‘Ik riep naar hem dat hij moest oppassen omdat er een auto aankwam. Ik voelde me ontzettend machteloos, balde mijn vuisten en kneep mijn ogen dicht in een poging alle kracht naar mijn hoofd te verplaatsen en te wensen dat de auto Tuur niet omver zou rijden.’

Ze zweeg even en zei toen:

‘Ik heb die droom nooit in verband gebracht met het ongeluk.’

‘Hoe liep de droom af?’ vroeg Udo.

‘Tuur sprong over de auto,’ zei ze en glimlachte.

Iedereen zweeg en liet het gezegde bezinken. Toen zei Udo:

‘Je droom werpt een nieuw licht op de zaak. Het is heel goed mogelijk dat jouw telepathische gave zijn talent heeft versterkt.’

‘Dan ben ik mee schuldig aan de dood van mijn ouders,’ zei Roos.

Het wenen stond haar nader dan het lachen. Han zei sussend:

‘Stil maar meisje, je hebt niets verkeerd gedaan.’

Cornelis begreep dat ze beter niet dieper op de schuldzaak ingingen en zei:

‘De dokters hebben bij Tuur hersenletsel vastgesteld, vermoedelijk opgelopen tijdens de zwangerschap. Met een soort slaappil konden ze het dromen intomen.’

‘Dan is hij ook een idiot savant,’ concludeerde Gie.

‘Dat was hij,’ zei Cornelis.

‘Is hij dat dan niet meer?’ vroeg Gie.

‘Onlangs is hij tijdens het rolschaatsen met zijn hoofd op een tegelvloer gevallen, sindsdien is hij zijn talent kwijt.’

Han, Gie en Roos keken elkaar begrijpend aan.

‘Ik ben blij dat Tuur weer in orde is,’ zei Roos.

Gie legde zijn arm op Hans schouders en zei:

‘Wij prijzen ons gelukkig dat we Roos en Tuur nooit samen bij ons thuis hebben laten logeren, nietwaar Han?’

Han knikte.

‘Zo,’ zei Udo, ‘dat was het verhaal dat Cornelis en ik jullie wilden vertellen. Ik hoop dat jullie bezoek verrijkend was.’

‘Zeker en vast,’ zei Han.

Ze stonden op en verlieten de zwarte kamer. Udo ging hen voor naar de glazen voordeur. Die piepte en ging moeilijk open.

‘Deze deur gebruiken we niet zoveel. Iedereen komt via de achterdeur binnen,’ zei Udo.

‘Hoe zijn jullie eigenlijk binnengeraakt?’ vroeg Cornelis.

Han en Gie keken elkaar aan en dachten eraan om iets te verzinnen, maar Roos had het antwoord al klaar:

‘Wij hebben een geheime deur gevonden.’

‘Mooi,’ zei Udo, ‘nog iets wat werkt in onze kunstgalerij.’

Hij sloot de deur af en samen wandelden ze naar het kasteel van Neuerburg. Daar namen ze afscheid van Cornelis die het familiefeest niet wilde missen. Op de koer speelden de kinderen zakdoekleggen.

Het gezelschap wandelde verder over het pad naar de straat. Han en Gie waren druk in gesprek met Udo en merkten te laat dat Roos begon te rennen. Ze dreigde haar benen voorbij te lopen en riep dat ze niet kon stoppen.

Gie zette de achtervolging in maar moest machteloos toekijken hoe ze de hoofdweg opliep en pas op de harde ondergrond haar vaart kon doen stoppen. Een toeterende, felgroene Mazda2 scheurde het meisje op een haar na voorbij.

Roos haastte zich naar het trottoir en wachtte de komst van haar ouders af. Ze zag lijkbleek.

‘Roosje toch,’ zei Han, ‘kom hier.’

Ze sloot het wenende meisje in haar armen en sprak haar sus-sende woorden toe.

Gie keek Udo aan, en Udo toonde hem het hondje in zijn hand dat aan de binnenspiegel van zijn auto had gehangen, het hondje dat plaats had moeten maken voor de beuman. Gie knipoogde naar hem zonder te weten waarom hij dat deed.

Toen Roos bedaard was, wandelden ze verder naar de auto van Udo die aan de Enz even buiten het stadje geparkeerd stond.

Terwijl ze over de bochtige wegen reden, praatte Gie en Udo over hun ervaringen met auto’s en motoren. Han en Roos zaten achterin, en Han vroeg haar dochter:

‘Wat bezielde je om dat hellende pad af te lopen?’

‘Ik weet het niet. Toevallig heb ik vannacht gedroomd dat een groene auto mama omverreed terwijl we een fietstochtje maakten. Papa keek me aan alsof ik een engel was en vroeg of ik mama kon terughalen. Ik zei dat ik dat onmogelijk kon doen omdat ik geen god was.’

‘Bedoel je je overleden mama en papa?’ vroeg Han.

‘Ik weet het niet zeker. Misschien was jij het, en Gie.’

Gie meende dat Roos hem riep en vroeg:

‘Ja meisje, wat is er?’

‘Niets.’

Udo vroeg Gie iets en trok daarmee zijn aandacht weer weg.

‘Kindje toch,’ zei Han, ‘jij bent mijn engel.’

Ze knuffelden elkaar.

‘Stel dat papa sterft,’ zei Roos, ‘wat zou je dan van hem het meeste koesteren?’

‘Dat hij mij bij jou heeft gebracht.’

Door die opbeurende woorden voelden ze zich beter, ze begonnen te schaterlachen dat het een lieve lust was.

Gie draaide zich om en keek verliefd naar Han, vervolgens naar Roos.

‘Hebben jullie het over mij? De boeman?’

Roos en Han keken elkaar even aan en riepen bijna synchroon:

‘Wij zijn je nog niet beu man.’

Wie zegt dat telepathie niet bestaat is gek.

Epiloog

Ze bleven nog enkele dagen bij Udo logeren. De avond voor ze weer terug naar huis zouden rijden, liepen Han en Gie arm in arm door de tuin naar de achterdeur van de abdij. Roos zat op de kamer van Udo en was creatief bezig of luisterde naar zijn verhalen over de aarde, zijn bewoners en het uitgestrekte heelal eromheen.

Het was 21u46 en het viel op dat enkele vogeltjes naar hartelust floten, alsof de ochtend gloorde.

‘Par l’oiseau le foret chante, par l’oiseau dansent les eaux, tout ce qui chante ou qui danse à l’âme d’un oiseau,’ zei Gie.

Han keek hem verbaasd aan en vroeg:

‘Heb je dat zelf verzonnen?’

‘Nee, een zekere Armand Bernier, een creatieve Belg.’

‘Het is een mooie zin.’

‘Dat vind ik ook, daarom heb ik hem vanbuiten geleerd.’

Toen ze bijna aan de ingang waren, zagen ze tot hun grote verbazing een gestalte op de stenen zuil van de poort zitten, in het licht van de vollemaan en de sterren. Op de rechterschouder van die persoon zat een vogel. Een duif of een kauw? Het kon ook een merel zijn.

‘Roos?’ riep Han.

De vogel vloog op. Het meisje schrok hevig en viel bijna van de zuil. Mistlierten palmden de abdij in.